BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçıları bırleşınız! Butün ülkelerın ışçıları ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

■ Sayı/Hejmar 58 ■ 15 Nisan/Cotanê 1990 ■ 4000 TL

Umut isyanda, kurtuluş devrimde !

- Komünist kadın hareketi mi, bağımsız kadın hareketi mi?
- "Sosyalist Parti"nin sendika sıyaseti üzerine...
- Sosyalist ekonominin bazı problemleri ve modern revizyonizm -III-
- Provokasyonlara dikkat!

İçindekiler

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATMAK İÇİN İLERİ !...

Türk, Kürt, Ermeni, Arap... Tüm milliyetlerden erkek ve kadın işçiler...

Türkiye'nin tüm sömürülenleri, ezilenleri...

Bütün ülkelerin işçilerinin emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı birliğinin, dayanışmasının, mücadelesinin simgesi; bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkların proleter dünya devrimi mücadelesinde birliğinin simgesi 1 MAYIS'ta sizlere sesleniyoruz:

12 Eylül askeri faşist cuntasının, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının korkusundan "Bahar Bayramı" olarak bile kutlanmasını yasakladığı ve normal iş günü ilan ettiği 1 Mayıs, dünya işçi sınıfının mücadelesi ile, hakim sınıflardan söke söke koparak kazandığı MÜCADELE GÜNÜDÜR.

Görev; bu mücadele gününü, bulunulan her alanda onun devrimci geleneğine uygun olarak kutlamaktır! 1 Mayıs'ın iş günü değil, mücadele günü olduğunu eylemlerle göstermektir görev! Görev, bütün dünyada emperyalist burjuvazinin neredeyse zil çalıp oynayarak ilan ettiği "komünizmin ölümü"nün boş laf olduğunu; iflas edenin komünizm değil, komünizm adına uygulanan revizyonizm ve sosyal-faşizm olduğunu göstermektir! Görev, tüm insanlığın kurtuluşunun tek yolu olan komünizmin işçi sınıfının mücadelesinde yaşadığını haykırmaktır! Görev, her zamankinden daha acil ve kesin olarak "YA BARBARLIK YA SOSYALİZM" şiarını yükseltmektir! Görev, bütün ülkelerde işçi sınıfı ve ezilen halklarla Proleter Dünya Devrimi cephesinin neferleri olarak hareket etmektir!

İşçi arkadaş...

Hayatı her geçen gün daha çekilmez kılan, zam üstüne zam, vergi üstüne vergi ile seni soyan, seni sürekli işsiz kalma tehditi altında en ağır şartlarda ucuz ücret kölesi olarak çalıştıran; kâr için senin hayatını tehlikeye atan, grev hakkını, sendikal örgütlenme hakkını faşist yasalarla olağanüstü sınırlayan, sana siyasi örgütlenme hakkı tanımayan; emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletidir.

Sınırlı taleplerle çalışma, yaşama, mücadele şartlarını düzeltmek için yürüttüğün grev mücadelelerinle, direniş eylemlerinle gücünü gösteriyorsun. Hakim sınıfların kurmak istediği ölüm sessizliğini parçaladın. Fakat sınırlı ekonomik ve demokratik taleplerle yürüttüğün mücadele, kurtuluş için yeterli değildir. Senin gerçek kurtuluşun, ücret kölesi durumunun devrimle ortadan kaldırılması ile olacaktır. Senin gerçek kurtuluşun, proletarya diktatörlüğü şartlarında üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yok edilmesindedir. Kurtuluşun sosyalizmdedir. Bütün dünya proletaryası ile omuz omuza sınıf mücadelesinin doğrudan yolundan varacağın komünizmdedir...

İnsanın insana kulluğunun yok edildiği sosyalizme ve durmaksızın komünizme giden yolda, faşist TC devletini parçalayacak, emperyalizme bağımlılık zincirini koparacak, feodalizmin bütün kalıntılarını tasfiye edecek, emekçiler için, halk için gerçek demokrasiyi kuracak, sosyalizme giden yolu temizleyecek olan Demokratik Halk Devrimi mücadelesi, 1 Mayıs'ta, 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatmak için merkeze koyman gereken mücadeledir.

Senin mücadeleni düzen sınırları içinde tutmayı meslek edinmiş sendika ağalarının, seni ücret mücadelesi, ekonomik hak mücadelesi ve düzen sınırları içinde sahte demokrasi mücadelesi lapası ile aldatmasına izin verme. Sendika ağalarına güvenme. Kendi mücadeleni kendi eline al. İş yerlerinde, fabrikalarda tüm işçilerin genel toplantılarında seçilecek GREV KOMİTELERİNİ - MÜCADELE KOMİTELERİNİ KUR!

Senin düşmanın, yalnızca tek tek patronlar ya da hakim sınıfların şu veya bu hükümeti değil; bir bütün olarak emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist düzeni, faşist TC devletidir.

Kurtuluşun yolu, bu devleti devrimle parçalayıp, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünü kurmaktan geçer. Sen bütün toplumun öncü sınıfı olarak, diğer emekçi

sınıf ve katmanların, tüm ezilenlerin demokrasi ve özgürlük mücadelesini kendi mücadelen olarak kavramalısın.

1 Mayıs'ta ÜCRET KÖLELİĞİNİ YIKMAK için devrim mücadelesinin kızıl bayrağını kaldır yükseklere!

Köylüler...

Sizi her geçen gün daha fazla yoksulluğa iten, size örgütlenme hakkını yasaklayan, demokrasi adına size faşist baskıyı sunan, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletidir! Bu devlet, Ege'li tütün işçilerinin direnişinde bir kez daha köylülerin düşmanı olduğunu göstermiştir. Düşmanınız, size şimdi hakim sınıfların muhalif partilerinin anlattığı gibi yalnızca Özal ve ANAP hükümeti değil, bir bütün olarak faşist devlettir.

Kurtuluşunuz; Türkiye'de gerçek demokrasiyi getirecek, toprak sorununu devrimci tarzda çözecek, ağalığın, tefeciliğin kökünü kazıyacak olan Demokratik Halk Devrimindedir. İşçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesine sarılın. Mücadele için ve mücadele içinde Köylü Komiteleri'ni oluşturun.

Kürt ulusu... Ermeni, Arap, Çerkez... vb. tüm ezilen milliyetler...

Size yaşadığınız hayatı cehennem eden, sizi aşağılayan, milli zulüm uygulayan, Ermeni milletinin kanında elini yıkayarak yüzyılın ilk soykırımını gerçekleştiren, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını gaspeden ve bugün Kürt ulusuna karşı bir yok etme savaşı yürüten, Türk olmayan milliyetlere her türlü milli baskıyı reva gören; yalnızca "Misak-ı Milli" sınırları içinde değil, dışında da ırkçı-şoven amaçlarını gerçekleştirmeye çalışan, 1974'te Kıbrıs'ın kuzeyini işgal etmiş olan, emperyalizme bağımlı hakim sınıfların devleti, faşist TC devletidir.

Sizin gerçek kurtuluşunuzun yolu, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını özgürce kullanabileceği şartları yaratacak olan ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini sağlayacak olan Demokratik Halk Devriminden geçer. Kurtuluş, burjuva milliyetçiliğinde değil, PROLETER ENTERNASYONALİZMİndedir. 1 Mayıs'ta Demokratik Halk Devrimi bayrağını yükseklere kaldırın.

Sınıf baskısının yanında, bir de cinsiyet baskısı altında yaşayan emekçi kadınlar...

Çifte kölelik zincirini kıracak olan, sizin özgürleşmenizin yolunu açacak olan, işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimidir. Demokratik Halk Devrimi mücadelesini kazanmak ve devrimi durmaksızın sürdürmek için KOMÜNİST KADIN HAREKETİ yaratma çalışmasına katılın. 1 Mayıs'ta devrimin, komünizmin kızıl bayrağını bulunduğunuz her alanda, her araçla yukarı kaldırın. Çünkü bu bayrak, aynı zamanda kadınların da kurtuluş bayrağıdır.

Lise, meslek okulu ve yüksek okul gençliği...

Demokratik eğitim, demokratik okul, demokratik üniversite, ancak demokratik bir toplumda mümkündür. Türkiye'de demokrasiyi kazanmanın yolu ise, Demokratik Halk Devrimidir. Haklı talepler için mücadelenizi, işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi mücadelesi ile birleştirin.

Aydınlar...

"Sansür"e son verilmesi, düşünceye ve bilime konan yasakların kaldırılması, zincirlerin kırılması, demokratik yasalar ve anayasa ancak Demokratik Halk Devrimi sonucu kazanılabilir. Kaleminizle, biliminizle, yüreğinizle, bileğinizle Demokratik Halk Devrimi mücadelesine, işçi sınıfının yanına!

Türkiye'nin tüm milliyetlerinden sınıf bilinçli işçileri...

Devrimde işçi sınıfının ideolojik-siyasi-örgütsel pratik önderliği; devrimin yarı yolda takılıp kalmaması ve "geri dönülmemesi" için mutlak gerekliliktir. İşçi sınıfının devrimde önderliğini sağlayacak olan ise, onun Marksizm-Leninizm silahı ile silahlanmış, onun en bilinçli, en fedakar, öncü kesimlerini içinde birleştiren BOLŞEVİK PARTİ'dir.

Bugünün esas görevi, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da Marksist - Leninist Bolşevik Parti'yi, Marksizm-Leninizm adına konuşan her soydan ve boydan oportünizme ve revizyonizme karşı; Rus sosyal-emperyalizminin ideolojisi modern-revizyonizme, düzeni ayakta tutmaya yönelik reformizme, troçkizme, euro-komünizme, Mao Zedung düşüncesini savunma adına Leninizm'e saldıran oportünizme, bugünkü Arnavutluk Emek Partisi çizgisini Marksizm-Leninizm olarak savunan oportünizme, milliyetçiliğe, yenilgiciliğe, inkarcılığa karşı kesintisiz ve kararlı bir ideolojik mücadele içinde inşa etmektir.

1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun olarak kutlamak; sınıf bilinçli işçiler açısından her şeyden önce bu göreve sarılmak, TKP/ML (BOLŞEVİK)'in ve onun Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun inşasına omuz vermek demektir.

1 Mayıs'ın kızıl bayrağını yukarı kaldırmak için ileri!...

TKP/ML(BOLŞEVİK)

15 Nisan 1990

Umut isyanda, Kurtuluş devrimde !

Kuzey Kürdistan'da ulusal uyanış ve ulusal mücadele, giderek yığınlar arasında kök salıyor. Bu mücadele, PKK'nın faşist devletle savaşının sınırlarını aşmaya; yığınların ulusal baskıya karşı isyanı biçimine bürünmeye başlıyor.

Hakim sınıflar, Mardin'den... Siirt'ten... Diyarbakır'dan ... Kuzey Kürdistan'dan yükselen isyan ateşleri karşısında yeni siyasetler üretmek için ve üretmek zorunda kaldıklarından, toplantı üstüne toplantı yapıyor ve "örtülü sıkıyönetim" ilanı anlamına gelen kararlar çıkartıyorlar !

Birbirlerinin yüzüne bile bakmama yönünde sözleri olanlar; "milli menfaatler" dedikleri, faşist Türk devletinin zoraki birliğinin tehdit edildiği bu hareket karşısında, birliklerini ilan etmek zorunda kalıyorlar. Zirveler yapılıyor. ...

Biz, TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi adına yayınlanan, aşağıda yayınladığımız ilk bildiride söylendiği gibi; ***"Umut isyanda, kurtuluş devrimde !"*** *diyoruz.*

Ayrıca elimize yeni geçen ve yine aynı konuları ele alan, TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi adına yayınlanmış olan ***"Yaşasın Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi !"*** *başlıklı bir bildiriyi de aynen yayınlıyoruz.*

UMUT İSYANDA! KURTULUŞ DEVRİMDE!

Faşist Türk hakim sınıfları, Kürdistan'daki katliamlarına yenilerini ekliyor. Nusaybin'de, Cizre'de, Silopi'de, İdil'de yeni Dersim katliamlarının provasını yapıyor hakim sınıflar.

Faşist hakim sınıfların kalleşçe pususunda katledilen 13 PKK-ARGK savaşçısından Kamuran Dündar'ın cenaze töreninde, Nusaybin'de yığınların faşist devlete duyduğu nefreti dile getirmesi, faşist devlet güçlerinin korumasız yığınlara rastgele ateş açması ile karşılandı. Nusaybin kana bulandı. Cenazeye katılan binlerce Kürt işçisi, köylüsü bir kez daha Türk faşist devletinin şöven, saldırgan, korkak, kalleş yüzünü gördü.

Yığınlar faşist devletin bu saldırısına Nusaybin'de genel bir grevle, sokağa çıkmamakla cevap verdiler. Filistin halkının İntifada tipi eylemleri Kuzey Kürdistan topraklarında uygulanmaya başlandı.

Direniş Mardin'in diğer ilçelerine de sıçradı. Nusaybin olaylarını protesto için esnaf Cizre'de kepenkleri üç gün açmadı. 21 Mart'ta Cizre'li ve civardan gelen Kürt köylüleri, işçiler, esnaf sokağa çıkarak, Nusaybin'de yığınların üzerine ateş açılmasını protestoya başladı. İlçenin dört bir yanında haklı isyan ateşleri parladı. Hakim sınıfların bu gösterilere karşı da tavrı, faşist şiddet oldu. Yığınların üzerine yine ateş açıldı. Hakim sınıflar bizzat kendileri 4 ölü, dokuz ağır yaralının olduğunu bildirdiler. Ölü ve yaralı sayısı resmi rakamların çok üstündedir. Faşist Türk ordusu, özel polis ve jandarma timleri desteğinde, Kürdistan'da tam bir işgal ordusu gibi hareket ediyor. Açık faşist devlet terörü hüküm sürüyor Kürdistan'da. Amaç Kürt ulusunun ulusal uyanışını, ve özellikle PKK'nın gerilla savaşında somutlaşan milli hareketini bastırmak. Fakat bu uyanış ve hareket bastırılamaz. Bu uyanış bugün Cizre'de, Nusaybin'de ve birçok alanda artık yığınları kapsıyor; ve yer yer isyana dönüşüyor. Milli zulme karşı bu isyan haklıdır. Ezilenlerin umududur bu isyan! Faşist hakim sınıfların sürekli olarak küçük silahlı "terörist" grupların mücadelesi olarak göstermeye çalıştığı Kürt ulusal uyanışı ve hareketinin derin halkçı köklerinin, ve yığınların hareketi haline gelme eğiliminin göstergesidir Cizre ve Silopi'de, İdil ve Nusaybin'de olanlar.

Bir yanda Kürt milli uyanışı ve hareketi yükselir, haklı taleplerini ileri sürerken, diğer yandan işçi hareketi de yeniden ivme kazanarak, grevlerle kapıya dayanmış durumdadır. Köylülerin, tütün üreticilerinin eylemlerinde dile gelen öfkesi patlamaya hazır bir barut fıçısı gibidir. Kadınlar; aydınlar, öncelikle yüksek okul gençliği, öfkelerini eylemleri ile seslendirmektedir. Türkiye/Kuzey Kürdistan'da isyan ateşi körükleniyor! Bu ateş eninde sonunda bugün güçlü görünen faşist Türk devletini yakıp bitirecektir. Bugünkü katliamların hesabı er geç devrimle sorulacaktır.

Türkiye'nin/Kuzey Kürdistan'ın sınıf bilinçli işçileri, sözümüz öncelikle size:

Türkiye/Kuzey Kürdistan devrim güçlerinin birbirinden ayrı hareketlerini, tek bir hareket halinde birleştirmek sizin elinizdedir, ve sizin görevinizdir. Bunun için işçi sınıfı hareketinin yalnızca günlük mücadele talepleri içine hapsedilmesine karşı mücadele edin. Tüm genel demokrasi taleplerini, Kürt ulusunun ayrılma hakkını, kadınlara tam hak eşitliğini, faşist polisin, ordunun dağıtılmasını vb. vb. işçi sınıfı mücadelesi içine taşıyıp, bu talepleri bu mücadelenin ayrılmaz parçası haline getirin.

Evet, umut isyandadır. Haksızlığa, sömürüye, zulme başkaldırı haklıdır, ve desteklenmelidir. Umut isyandadır. Fakat kurtuluş devrimdedir. İşçi sınıfının önderliğinde, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik iktidarı hedefine yönelmeyen isyan, bütün haklılığına rağmen, gerçek zafere götürmez. Milli baskıya karşı isyanı, açlığa karşı isyanı, kadının ezilmişliğine karşı isyanı, bilime zincir vurulmasına karşı isyanı, işkenceye, zulme karşı isyanı, sömürüye karşı isyanı, haksızlığa karşı isyanı... ezilmişlerin, horlanmışların, yoksulların umudu olan isyanı DEVRİM mücadelesinin parçası yapalım.

İşçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü için, devrimi durmaksızın sürdürmek, proletarya diktatörlüğünü kurmak, sosyalizmi inşa için, bütün dünya proletaryası ile omuz omuza mücadelede Komünizme yürümek için ÖRGÜTLENİN... SİLAHLANIN... Devrimin yol göstericisi TKP/ML(BOLŞEVİK)'in inşasına omuz verin!

25 Mart 1990 ***TKP/ML(BOLŞEVİK) MERKEZ KOMİTESİ***

"Örtülü sıkıyönetimler", zoraki göçler, katliamlar, faşist zulmün hiç bir türü Kürt halkının haklı mücadelesini durduramaz !

YAŞASIN KÜRT ULUSUNUN ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ !

BIJİ AZADİ ! BIMRE KOLETİ ! BIMRE DEVLETA FAŞİSTA TIRK !

7 - 9 Nisan tarihleri arasında, Kuzey Kürdistan, faşist Türk devletinin kolluk kuvvetlerinin ve faşist Türk devletine paralı askerlik yapan Jırki aşiretinin silahlı çetelerinin ortak operasyonu sonucu, yeni bir kanlı katliama sahne oldu. Hakkari'nin Beytüşebap ilçesi Oymayakaya köyü yakınlarında, kalleşçe bir pusuya düşen PKK/ERNK savaşçılarından 22'si katledildi. 18'i yaralı olarak savaş esiri edildi.

Faşist Türk devleti bu katliamı büyük bir başarı olarak duyurdu.

10 Nisan'da, faşist Özal başkanlığında toplanan bakanlar kurulu, Kuzey Kürdistan'da "örtülü sıkıyönetim" ilanı anlamına gelen kararlar aldı. Bu kararlara göre;

- *gerekli görülen kişilerin sürgüne gönderilmesi,*
- *basın ve TRT'nin bölge ile ilgili haberlerinin denetlenmesi,*
- *Kürt ulusunun ulusal haklarının savunulması bağlamındaki cezaların iki katına çıkarılması,*
- *itirafçı hainlere öngörülen ceza indiriminin arttırılması ve para ödülü verilmesi,*
- *Batman ve Şırnak'ın il haline getirilmesi,*
- *bölgeye 50 bin memur, 40 bin işçi kadrosu verilmesi,*
- *bölgedeki personelin ücret ve maaşlarının yükseltilmesi,*
- *grev ve lokavtın bölge valisinin iznine bağlanması,* vs. vs. öngörülüyor.

Kanun hükmünde kararname yolu ile girişilen bu uygulamalar, gerçekte Kürt halkına karşı, Türk faşist devletinin ilan edilmeyen savaşını sürdüren uygulamalardır.

Amaç, Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve ulusal mücadelesini bastırmak, faşist Türk devletinin "vatanı ve milleti ile bölünmezliği" iddiasını faşist zorbalık yöntemleri ile sürdürmektir. Saldırının hedefi ilk bakışta, ulusal harekette en öne çıkan örgütlü, silahlı güç PKK/ERNK gibi görünmektedir. Faşist Türk devleti PKK/ERNK savaşçılarını terörist ilan ederek, aldığı tedbirleri "terörizme karşı mücadele" olarak göstererek, örgütlü güçleri yığınlardan tecrit etmek istemektedir.

Gerçekte ne PKK teröristtir, ne de saldırılar PKK'yadır. Saldırılar, öncelikle PKK şahsında tüm Kürt emekçilerine ve tüm Kürt ulusunadır. Bu saldırılar yalnızca ezilen Kürt ulusuna değil, aynı zamanda tüm demokrasi, bağımsızlık, sosyalizm yanlısı güçlere; Türkiye'nin tüm milliyetlerinden işçi sınıfına, tüm ezilenleredir.

Türk devletine karşı isyana kalkanlara, faşist Türk devletinin nasıl davranacağı gösterilerek, tüm ezilenlere gözdağı verilmektedir. Faşist Türk devleti Kuzey Kürdistan'da ulusal uyanışın giderek yığınları sardığını, direnişin giderek örgütlü güçlerin devlete karşı savaşından çıkma eğilimi gösterdiğini, Kuzey Kürdistan'da İNTİFADA kıvılcımlarının çaktığını görerek, bu gelişmeler karşısında panik içinde saldırmaktadır.

Korkunun ecele faydası yoktur. Bu bağlamda da olmayacaktır. Panik içinde rüzgar ekenler, fırtına biçeceklerdir. Bugün ANAP'ın uyguladığı politika, gerçekte faşist Türk devletinin tüm cumhuriyet tarihi boyunca Kürt ulusuna ve tüm Türk olmayan milliyetlere karşı uyguladığı devlet

politikasıdır. Ecevitlerin, İnönülerin, Demirellerin ve diğer hakim sınıf partilerinin, "devletin vatanı ve milleti ile bölünmezliği" konusunda, bugünkü hükümetle ilke birliği vardır. TB"K"P ve "SP" gibi legal sosyalist akımlar da, temeli "devletin vatanı ve milleti ile bölünmezliği" iddiası olan faşist 1982 anayasası çerçevesinde çalışmayı temel alan partiler olarak, gerçekte devlet yanlısı partilerdir.

Türkiye'nin bütün milliyetlerinden işçileri... Sözümüz size !

Türkiye'de / Kuzey Kürdistan'da milli baskıların da son bulması, toplumun bütünüyle demokratikleştirilmesine bağlıdır.

Bunun yolu ise, Demokratik Halk Devrimidir. Bu devrim, öncelikle sizin eseriniz olmak zorundadır. Sizi dar ekonomik ve sınırlı siyasi talepler sınırları içindeki mücadeleye hapsetmeye çalışan sendika ağalarını elinizin tersi ile itin. Toplumdaki tüm baskılar, haksızlıklar sizi ilgilendirmek zorundadır. Kürt ulusunun ulusal hakları için, özgürlük için mücadelesini, işçi sınıfı kendi mücadelesi olarak kavramak zorundadır.

Özellikle Türk işçisi için, Kürt ulusunun yanında olduğunu yüksek sesle ilan etmek ve Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunmak güncel, kaçınılmaz görevdir. Bunu yapmayan işçi, kendi öz çıkarlarını savunmuyor, hakim sınıfların milli zulmüne ortaklık yapıyor demektir. Bir başka halkı ezen bir halkın özgür olması düşünülemez. Kürt ulusunun milli köleliği, Türk emekçilerinin sınıf köleliğinin zincirlerini ağırlaştıran bir olgudur.

Bu köleliğe karşı mücadele, Türk işçilerinin, Türk emekçilerinin de en önde gelen mücadele görevlerinden biridir.

Kürt ulusundan işçiler, köylüler, tüm emekçiler... Sözümüz size !

Türk faşist devletine karşı özgürlük mücadelesi, sizin en tabii hakkınız ve görevinizdir. Türkiye'de faşist zulmün ve milli baskının uygulayıcısı bu faşist devlet yıkılmadan, sizin ulusal haklarınıza gerçekten kavuşmanız mümkün değildir. Sizin ulusal haklarınız için mücadeleniz, Türkiye'de fa-

şist devleti yıkma; işçilerin, köylülerin bağımsız, demokratik Türkiyesini kurma ve sosyalizm mücadelesi olarak yürütüldüğün de gelişir. Uluslara ayrılma hakkının, milliyetlere tam hak eşitliğinin yolu tutarlı bir anti-emperyalist, demokratik program temelinde yürütülecek devrimle açılır. Bunun için milliyeti ne olursa olsun, tüm işçilerin ve emekçilerin ortak mücadelesi kaçınılmaz zorunluluktur.

Bütün milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler, yoldaşlar...

Sözümüz size !

Türkiye - Kuzey Kürdistan'da gerek sınıf mücadelesinin, gerekse milli mücadelenin yükseldiği günümüz şartlarında, bu iki mücadeleyi işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm mücadelesinin ayrılmaz parçaları olarak birleştirmek görevi sizin omuzlarınızdadır.

Bunun için Türk şovenizmine karşı, Türk faşist devletinin "vatanı ve milleti ile bölünmezliği" iddiasına karşı, "misak-ı milli" savunucularına karşı, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunma ve bunu bu bağlamda merkeze koyma sizin görevinizdir.

Bunun için tüm milliyetlere tam hak eşitliğini savunma, sizin görevinizdir. İşçilerin sınıf örgütlerinin milliyetlere göre ayrılmasını reddetme, tüm milliyetlerden işçilerin tüm sınıf örgütlerinde birliğini savunma sizin görevinizdir.

Türkiye - Kuzey Kürdistan'da ulusal sorunun gerçek çözümünün yolu, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ ile açılacaktır. Bu devrimde işçi sınıfının öncülüğü, devrimin başarıya ulaşması ve sürdürülmesi için mutlak zorunluluktur.

İşçi sınıfının öncülüğünün aracı ise, onun en bilinçli, en fedakar kesimlerini içinde toplayan, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış Marksist-Leninist Bolşevik Partisi'dir. Günün temel görevi, sınıf mücadelesinin ateşi içinde bu partiyi inşa etmektir.

- GÖREV BAŞINA!
- TKP/ML(BOLŞEVİK) SAFLARINDA MÜCADELEYE !

12 Nisan 1990

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi

"Sosyalist Parti"nin İşçi Sınıfına Taşıdığı Burjuva Bilinç ve "Dönüşümcü" Sendika Siyaseti Üzerine...

"SOSYALİST PARTİ" BUGÜN NE İSTİYOR ?

Ülkemizde emperyalizme bağımlı sömürü düzeninin icazetli sosyalizmi "legal Marksizm" akımının en önemli odaklarından biri TB"K"P, diğeri de "Sosyalist Parti"dir.

TB"K"P'li reformistlerin "legalleşme savaşımı"nı hala sürdürüyor olmasına karşın, "Sosyalist Parti" Anayasa Mahkemesi onayıyla da, 1982 faşist Anayasası çerçevesinde uygunluğunu ispatlayıp, legalliğini pekiştirerek, bu alanda "rakipleri"nden bir adım ilerde yürümektedir.

"Sosyalist Parti" önüne belli görevler koymuştur.

Bunlardan birincisi; 1980 12 Eylül öncesi devrimci örgütlerde önderlik yapmış ve bugün "legal Marksizm" rotasına girmiş bir dizi ünlü önder (!) eskisini "çok kanatlı" partilerinin kanatları altında toplamaktır.

İkincisi; "Kürdistan'da PKK, Türkiye'de Sosyalist Parti geleceğin alternatifi" yeni şiarı ile, Türk milliyetçisi "Sosyalist Parti" ile, Kürt milliyetçisi PKK arasında yakınlaşma ve işbirliği oluşturma taktiğidir.

Üçüncüsü ise; son yıllarda hareketlenme ve giderek gelişme gösteren işçi sınıfının —esasını ekonomik taleplerin oluşturduğu— hareketine müdahale etmek; onu "Sosyalist Parti"nin rotasına çekmek ve onu bu partinin düzenin parçası reformist politikasına kaldıraç yapma çabalarıdır.

Biz bu yazımızda, "Sosyalist Parti"nin işçi sınıfının son kitle hareketine, Türk-İş'in bugünü ve geleceğine nasıl yaklaştığı, "sınıf ve kitle sendikası"ndan ne anladığı üzerinde durup; bu konularda "sosyalistlik" adına işçi sınıfına nelerin taşındığını göstermeye çalışacağız.

"SOSYALİST PARTİ"NİN "BAHAR EYLEMLERİ"NE YAKLAŞIMI SUBJEKTİVİST VE KİTLE KUYRUKÇUSUDUR

"Sosyalist Parti", Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının gelişen kitle eylemliliği içinde 1989 "Bahar Eylemleri"ne özel bir önem vermenin ötesinde; ona bazı yeni özellikler, kitle hareketi içinde nitel farklılıklar yüklemektedir.

Kendince yaptığı "olgu tespitleri" sonrası ise, "Bahar eylemlerinin"; "İşçi Kurultayı" ya da Türk-İş 15. Genel Kurulu'na yansıyarak, "halk iktidarının kurulması fırsatını" hazırlamasını talep etmektedir.

"Sosyalist Parti", "Haydi işçi kurultayına" başlığı ile yaptığı çağrıda (Saçak sayı 64, Haziran 1989) bazı "olgu tespitleri" yapmaktadır. Bunlardan ikisi şöyledir:

- «Türkiye'yi sallayan biz işçilerin dalgası bütün emekçi halka umut rüzgarları estirdi. Kendi önderlerimizce örgütlenmiş, alabildiğince zengin mücadele biçimleri yaratan eylemlerimiz "açız" sloganı ile başlayıp yükseldi. Düzene yöneldi. İşçiler el-ele genel greve", "işçiler birleşin iktidara yerleşin" sloganları ile taçlandı. Bütün emek ve demokrasiden yana olanların desteğini kazandı (abç).»
- «Bu rüzgar 26 Mart seçimlerine de yansıdı. Başta ANAP olmak üzere bütün düzen partileri sarsıldılar. Soluklarının tükendiğini gösterdiler.» vb. vb.

Bu satırlar, "Sosyalist Parti"li karşı-devrimci akım sözcülerinin sahte olgu tespitleri ve subjektifliklerinin en çarpıcı örneklerindendir.

Ajitasyon adına palavrayı seçenler; "Bahar Eylemleri"ni "açız" diye başlatıp el çabukluğu ile kurulu faşist düzene yöneltivermektedirler. Olgu odur ki, "açız" diye başlayan bu eylemler, esas itibarıyla "açız" diye devam etmiş, belli bir ücret zammı ardından da durulmuştur.

Genel grev bekleyen bir dizi oportünist akımı karamsarlığa uğratan tam da bu olgudur.

İşçi sınıfının andaki mücadele düzeyi ve içeriğini abartıp-çarpıtarak pembe tablolar çizen "Sosyalist Parti"; düzene yönelecek bir hareketin oluşup gelişmesi için dışardan taşınması gereken Marksist-Leninist bilincin önemini ve görevlerin ağırlığını hiçe saymakta; kendiliğindenciliğin çamurunda tepinip durmaktadır. Bu reformcu düzen savunucularına göre, "Saçak", "İkisine Doğru" (ve şimdi "Teori ve Eylem" ile) vb. ile işçi sınıfına gerekli bilinç taşınmaktadır. Ve bugün taşınan bilinç ile gerçekleşen eylem düzeyi çakışmaktadır. Böylece, eylemlerin genel değerlendirmesi yapıldığında da, "dü

zene yönelen eylemler" sonucuna varılmaktadır. Aslında taşınan "bilinçin" milliyetçi, reformcu, "Batı tipi demokrasi" bilinci olduğu çok açıktır ve Marksist-Leninistlik, sosyalistlikle bir ilgisi yoktur.

İkinci alıntıda ortaya konan görüşler ise, bir başka palavradır. Bir dönem ANAP'a oy veren işçiler, bu kez SHP'ye daha fazla oy vererek yerel yönetimlerde ağırlık kazanmasını sağlamıştır. Ve olan, kurulu düzen çerçevesinde işçi sınıfının belli kesimlerinin ANAP yerine SHP'yi "umut" görmesidir.

Hal böyle olmasına karşın,"bütün düzen partileri sarsıldılar" ifadesi, tam da "Sosyalist Parti"li palavracılara uygun bir "olgu tespiti"dir.

İşçi sınıfının kitle hareketine sahip olmadığı nitelikler yükleyerek, subjektivizmi palavracılık aşamasına yükselten kitle kuyrukçusu "Sosyalist Parti"nin aksine, TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi, Bolşevik Partizan Sayı 52'de yayınlanan ***"Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da Gelişmeler. Perspektifler. Görevler"*** başlıklı yazısında, konuya ilişkin şu tespitleri yapmaktadır:

« ...

• *İşçi sınıfının bugünkü hareketinin temeli, esas itici gücü **ekonomik taleplerdir**. İşçiler şimdilik "ücret köleliğinin kaldırılması için" değil; daha iyi yaşama, geçinme, geçinme şartlarına sahip işçiler (=ücret köleleri) haline gelebilmek için mücadele etmektedir. Ve hakim sınıf sözcülerinin büyük bir bölümünün, işçi hareketinin büyümesine rağmen, ondan henüz hoşgörü, yer yer evet övgü ile söz etmesinin temel nedeni de budur. "Ücret köleliği sistemini" karşısına almayan, bu anlamda **düzen içi** reformcu nitelikte bir işçi hareketi, boyutları ne kadar büyük olursa olsun, **henüz** düzen açısından doğrudan acil tehlike değildir. **Bu hareket, işçilere birleştikleri, birlikte mücadele ettikleri sürece ve ölçüde güçleri konusunda bilgi verdiği;** ona deneyimler kazandırdığı ölçüde, devrimci bir işçi hareketinin öncülü, **gelecekteki devrimci işçi hareketinin habercisidir.***

• *Temeli ekonomik talepler olan bugünkü işçi hareketi, bu ekonomik talepleri elde etmek için başarılı bir mücadelenin, ancak siyasi alandaki değişiklerle olabileceğini (mesela bugünkü sendika ve toplu sözleşme yasaları, işçilerin ekonomik taleplerini elde etmek için, başarılı bir mücadele verme şanslarını olağanüstü kısıtlamaktadır) daha bugünden yer yer görmekte ve yine düzen çerçevesi içinde bazı siyasi reform taleplerini giderek daha fazla gündemine almaktadır. Sınırlı siyasi reform taleplerinin daha fazla mücadele talepleri içinde yer alması, hareketin **siyasileşmesi**, bu hareketin doğal eğilimidir. Hakim sınıfların faşist devletinin tavırları, bu siyasileşmenin hızı, somut talepleri ve niteliği konusunda önemli bir rol oynamaktadır, oynayacaktır.*

• *Siyasileşme bağıntısında hakim sınıfların tüm çabası, bu siyasileşmeyi düzen sınırları içinde, talepleri siyasi reform talepleri çerçevesi içinde tutmaya çalışmak olacaktır.*

• *Talepleri esas olarak ekonomik talepler olan bugünkü işçi hareketi; eylem biçimleri açısından da, giderek çeşitlilik ve zenginlik kazanmasına rağmen, şimdilik **pasif direniş** biçimindeki eylemlere ağırlık verme durumundadır. **Şiddet**, şimdilik bu hareketleri engellemek için —yer yer ve oldukça sınırlı olarak— hakim sınıflar tarafından gündeme getirilmektedir. Sınıfa, geniş kitleler açısından zora karşı ancak zorun başarılı olacağını, süreç içinde bizzat hakim sınıflar öğretecektir!*

*Bugünkü işçi sınıfı hareketi, yukarda bazı temel noktalarda ortaya koyduğumuz özellikler bütünlüğü içinde ele alınıp **değerlendirilmelidir**. Bu yapılmaz, bu özelliklerden şu veya bu tek başına ele alınıp, herşeyi belirleyici özellik olarak ortaya konursa, görevlerimiz noktasında doğru tespitler yapılamaz.*

Bugün "devrimci" oportünistlerimizin de, devrim düşmanı modern-revizyonistler ve legal-sosyalistlerin de, işçi sınıfı hareketine karşı tavrını belirleyen; hareketin büyüklüğü, genişliği, gelişme hızı karşısında secdeye kapanmak ve kendiliğinden hareketin yağcılığını yaparak, onun kuyruğunda yer kapmaya çalışmaktır. Hareketin yalnızca boyutlarına, büyüme hızına vb., takılıp kalmak ve bunu belirleyici tek şey haline getirmek (revizyonizmin genel çıkış noktasıdır bu "Hareket herşey, hedef hiçbir şey!" Bernstein'ın temel şiarlarından biri idi...) başka bir sonuç da vermez.»

(Bolşevik Partizan Sayı 52'den. NİSAN 1989)

Bugün "devrimci" oportünistlerimizin de, devrim düşmanı modern-revizyonistler ve legal-sosyalistlerin de, işçi sınıfı hareketine karşı tavrını belirleyen; hareketin büyüklüğü, genişliği, gelişme hızı karşısında secdeye kapanmak ve kendiliğinden hareketin yağcılığını yaparak, onun kuyruğunda yer kapmaya çalışmaktır.

Bu iki yaklaşım, birbirinden temelden farklıdır. Hal böyle olunca da, ortaya çıkan sonuçlar ve görev belirlemeleri de kaçınılmaz olarak birbirinden farklı olacaktır.

Komünistler, yukarda aktardığımız olgular temelinde de önüne şu görevleri koymaktadırlar:

« ***Çıkarılacak doğru sonuç şudur:***

Bugün, işçi sınıfının kendiliğinden hareketinin yükseldiği, her geçen gün daha büyük boyutlara ulaştığı şartlarda, bu hareket ile komünizmin, Marksizm-Leninizmin birleştirilmesi şartlarının ve fırsatlarının mücadele içinde çok daha olgunlaştığı şartlarda; komünist, Marksist-Leninist görüşleri, sahte Marksist-Leninist görüşlerle amansız bir ideolojik mücadele içinde işçi sınıfı hareketi içine eldeki tüm imkanları son sınırına dek zorlayarak taşıma; işçi sınıfının öncü unsurlarını partiye kazanma, her zamankinden daha acil bir görev olarak kendini dayatmaktadır. Sınıfın gerçekten öncü rolünü devrimci bir tarzda oynayabilmesi, bu görevin ne kadar başarı ile yerine getirildiğine bağlı olacaktır.

Komünistler, sınıf hareketi ile komünizmi birleştirme görevini yerine getirmek için, sınıf hareketine yaklaşırken, onun andaki durumunu doğru tespit etmek, üstünlüklerini olduğu gibi zaaflarını da görmek, başta sınıfın öncülerine olmak üzere tüm sınıfa göstermek zorundadırlar.

Komünistler, işçi sınıfı hareketinin büyüyen boyutları, çeşitlenen mücadele biçimleri, olumlu gelişme eğilimleri yanında, onun zaaflarını da görmektedir.

İşçi sınıfına komünistler şu gerçekleri anlatmak zorundadır:

• *Şimdi "daha iyi kölelik şartları" için mücadele eden bir ücret kölesi durumundasın! Mücadelen haklıdır, doğrudur. Ama yetmez! Sen ücret köleliğini yıkmaya yönelmelisin!*

• *1980 sonrası kaybettiğin ekonomik haklarını, taleplerini almak için mücadelede, kararlılığın tüm topluma örnektir. Ama sorun, salt ekonomik haklar sorunu değildir. Ekonomik haklarının elde edilmesi, doğrudan siyasi hakların ile bağıntılıdır. Özgürlük ve demokrasi, ekonomik*

haklarını elde etmenin de önşartlarıdır. Özgürlük ve demokrasiyi gerçekten elde etmen ise, hakim sınıfların faşist devletinin yıkılması; işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğünün kurulması ile; Sosyalizmin yolunu temizleyecek olan demokratik halk devrimi ile olacaktır. Senin esas mücadelen, devrim mücadelesi olmak zorundadır. Seni "ekonomik mücadele" lapası ile; "siyasal reform mücadelesi" lapası ile sınırlamaya kalkanları, elinin tersi ile it. Üreten sensin! Yöneten de sen olmalısın!

• Sen tüm toplumun sonuna kadar devrimci olan, "zincirlerinden başka kaybedecek şeyi olmayan" sınıfısın; toplumun öncü sınıfısın. Senin, yalnızca senin doğrudan sınıf sorunlarının için mücadele ile, salt kendi sınıfsal çıkarlarını dile getiren talepler için mücadele ile kendini sınırlaman yanlıştır. Sen, tüm ezilen sınıf ve katmanların mücadele taleplerini, kendi taleplerin olarak, kendi doğrudan mücadelenin parçası haline getirdiğin ölçüde, gerçek öncü sınıf olarak hareket edip; tüm ezilen sınıf ve katmanları devrim için mücadelede kendi önderliğinde birleştirebilirsin. Sen başta yoksul köylülüğün olmak üzere, köylülüğün taleplerini; Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını; tüm milliyetlerin tam hak eşitliğini; kadınların kurtuluşunu kendi bayrağına yazmak zorundasın.

• Sen, bütün dünyada emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı mücadelenin öncüsü, dünya proletaryasının Türkiye'deki parçasısın! Senin devrimin, proleter dünya devriminin bir parçasıdır! Bunun bilincinde olarak, proleter enternasyonalist olarak düşünmek, davranmak zorundasın. Tüm dünyada devrimleri desteklemek, kendi ülkende devrim yapmak kadar senin görevindir!

• Senin öncü rolünü oynayabilmen için kendi öncü örgütüne, Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış, senin en fedakar, en bilinçli, en ileri kesimlerini içinde barındıran yekpare Bolşevik Partiye ihtiyacın vardır. Onun önderliğinde, burjuvazinin kontrolu dışındaki gerçek sınıf örgütlerine ihtiyacın vardır. Bugünkü sendikalar, senin gerçek sınıf örgütün değildir. Bunlar senin bağımsız sınıf haraketinin önündeki engeller durumundadır. Mücadelende bunlara güvenemezsin, güvenmemelisin. Mücadeleni, sendika bürokrasisinin denetimi dışındaki, kendi yarattığın örgütlerle yürütmelisin.» (agy. sayfa 9-10)

İşte komünistler soruna böyle yaklaşırken; "Sosyalist Parti"nin çözümü(!), bir "işçi kurultayı" ve sonra da Türk-İş'in "dönüştürülmesi" çalışmalarıdır.

"SOSYALİST PARTİ" SAHTE DEVRİMCİ VE SAFKAN REFORMCU BİR BURJUVA PARTİSİDİR!

"Bahar Eylemleri" ile işçi sınıfının kurulu düzeni yıkmaya yönelik eylemler yaptığını ileri süren "Sosyalist Parti", çağrısını yaptığı "işçi kurultayı"na tartışılmasını istediği sorunları ve çözüm önerilerini içeren 6 madde altında toplanan bir katalog sunmuştur.

Bu 6 madde içinde ilk üçü ekonomik-demokratik talepleri içerirken diğer üçü de Türk-İş'in değişim-dönüşüm istemine yöneliktir.

İlk üç madde altında toplanan talepler şunlardır:

«1- 24 Ocak politikaları çöpsepetine atılmalıdır. Halkın refahını ve emeğe saygıyı temel almayan hiçbir girişim işçilerin yararına olamaz. İşçilerin yaşamındaki kötüleşme ve yoksullaşma hızla giderilmelidir.

Bunun ilk adımı ücretlerin 12 Eylül 1980'den önceki gerçek düzeyine yükseltilmesidir. Türk-İş'in yaptığı son sözleşme, ücretleri ancak 1987'deki düzeye getirmiştir. Enflasyon kaybı karşılanmamıştır.

Asgari ücret, her yıl beklenen enflasyon oranı da gözönüne alınarak beş kişilik bir ailenin geçinebilmesi temelinde belirlenmelidir.

2- 2821-2822 sayılı iş yasaları da çöp sepetine. Çalışma yaşamı grev ve toplu sözleşme yasaları yeniden ve demokratik tarzda düzenlenmelidir.

Devrimci sendikacılığın, sınıf ve kitle sendikacılığının önündeki engeller kaldırılmalıdır. Özellikle bütün çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı tanınmalı, genel grev hakkı kullanılmalıdır. Lokavt yasaklanmalıdır.

İş güvenliği sağlanmalıdır. İşçileri bölen kademelendirmeye son verilmelidir. İşten atmalar ve tensikat mücadeleci işçi önderlerini hedef alan uygulamalar durdurulmalıdır.

3- İşçilerin, emekçilerin siyasal örgütlenme, partileşme çalışmalarına katılımını önleyen, çoğulcu demokrasiyi yok eden Anayasa ve yasalar değişmelidir.

Demokratik bir Anayasa ile birlikte siyasi partiler ve seçim kanunları yenilenmelidir.

Türk Ceza Kanunu demokratikleştirilmeli 141-142 ve 163. maddeler kaldırılmalıdır.

Toplantı ve gösteri yürüyüşleri ve dernekler kanununda yeralan ve hakkın kendisini ortadan kaldıran kısıtlamalara son verilerek yeniden düzenlenmelidir.»

(Saçak sayı 64. sayfa 3-4)

Burada ortaya çıkan birinci çarpıklık; "iktidara yönelen eylemlerin" öncülerinin önüne, "Sosyalist Parti" olma adına hangi taleplerin konduğudur.

İkincisi de; bu talepler kataloğunun, hangisinin reform, hangisinin devrim ile elde edilebilecek talepler olduğu belirtilmeden, içiçe karıştırılıp "öncü işçilere" sunulmasıdır.

Hedef, "Sosyalist Parti" açısından "çoğulcu demokrasi" denen emperyalist Batı "demokrasileri"dir ama, bu arada ancak proletarya önderliğindeki bir devrim sonrası gerçekleşebilecek "lokavtın yasaklanması", "işten atmaların durdurulması" vb. türü talepler de araya hiçbir açıklama yapılmadan sıkıştırılmıştır.

Bu yaklaşım, hiç kuşkusuz sadece "Sosyalist Parti" ile sınırlı değildir. Bir dizi oportünist devrimci akım, taleplerin ortaya konuşu özgülünde benzer yöntemi izlemektedir. Taleplerin ayırımsız bir biçimde ortaya sürülmesi bizim yoldaşlarımız arasında da görülmüş ve bu yanlış yöntem tarafımızdan kapsamlı bir biçimde eleştirilmişti.

15 Mayıs 1989 tarihli Bolşevik Partizan sayı 51'de yer alan yazının ilgili bölümünü burada bir kez daha aktararak, "Sosyalist Parti"ye de aynı yazı ile yanıt vermek istiyoruz.

«Önce genel yaklaşım:

Biz böyle bir talepler kataloğu tespit edilirken;

*a) **reform talepleri ile devrim taleplerinin kesin hatları ile birbirinden ayrılması** gerektiğini düşünüyoruz:*

Bu yapılmadığı, ancak devrimle elde edilmesi mümkün olan taleplerin; düzen sınırları içinde elde edilmesi mümkün olan taleplerle içiçe; ve bunların devrim talebi olduğu, ancak devrimle elde edilebileceği belirtilmeden konması halinde, düzenin niteliği hakkında hayal yayılır, reformist bir konum savunulmuş olur.

Mesela Lenin 1912'de tasfiyecilerin "Örgütlenme Özgürlüğü" şiarını, onlar bu şiarı "anayasal reform" şiarı olarak savunduğu için, veya bu şiarın anayasal reform talebi olarak

savunulmasından kendilerini ayırma dıkları için, reformist bir şiar olarak reddediyor! (Bkz. Lenin'in "Örgütlenme özgürlüğü şiarı işçi hareketinin temeli olabilir mi?" makalesi, Cilt 18, sayfa 231-233, Almanca)

b) ***Devrim taleplerinin, bütün taleplerin çıkış noktası olması, taleplerin merkezinde durması,*** *reform taleplerinin bu temel taleplere bağlı olarak savunulması gerektiğini ve her mücadele içinde, komünistlerin bu temel talepleri taşımayı esas görev olarak kavramaları gerektiğini düşünüyoruz.*

Bunun yapılmadığı şartlarda, yapılan kendimizin reform talepleri ile sınırlandırılması; veya reform taleplerinin merkezde durması anlamına gelir ki, tavır kaba veya "ince" reformizm olur.

Örneğin, yine 1912'de tasfiyecilerin seçim platformunda yer alan, "Sosyal-demokrasi tabii ki programatik olarak demokratik cumhuriyetten yanadır, ama *bugünkü* seçim kampanyasında *somut taleplerimiz* şunlardır" *deyip ardından reform taleplerinin dizilmesi ve "demokratik cumhuriyet"in onunla birlikte diğer temel devrim taleplerinin "program" havale edilmesini, Lenin, reformizm olarak damgalamıştır.(Bkz "Reformistlerin ve Devrimci Sosyaldemokratların seçim platformları", Lenin, Eserler Cilt 18, Almanca, 370-379)*

c) ***Reform taleplerinin savunulduğu yerde, hayali talepler değil;*** *sınıfın uğrunda gerçekten mücadele ettiği, ve onun yaşama ve mücadele şartlarında gerçekten düzelmeler getirecek* ***gerçek reform talepleri savunulmalıdır.***

Bu bağlamda, mesela Çarlık şartlarında "Anayasal reform talebi olarak örgütlenme özgürlüğü" talebinin savunulmasını Lenin, "hayal", "reformlar içinde olanaksız olanı" savunmak, vb. olarak adlandırıyor. Buna karşı işçi sigortası, sağlık kasası, vb. için yürütülen mücadeleyi, "siyasi olgu"lar için mücadele olarak adlandırıyor. (Bkz. "Örgütlenme özgürlüğü ...", Cilt 18, sayfa 231-233)

Talepler kataloğu, ne reform devrim taleplerini kesin hatları ile birbirinden ayırma; ne devrim taleplerini merkeze koyma; ne de gerçek reformlarla, hayalleri birbirinden ayırma noktalarında, doğru Marksist-Leninist konumda durmaktadır.»

(Bolşevik Partizan Sayı 51, sayfa 17 -18)

Yine bu yazı içinde lokavta yaklaşım bağlamında da şu görüşler yer almakta idi:

«Lokavtın (toplu işten çıkarmanın) yasaklanmasına gelince: Bu talep, reform talebi olarak savunulduğunda (yani sermayenin iktidarı şartlarında yasa ile lokavtı yasaklama talebi olarak savunulduğunda) gerçek bir reform talebi değil, boş gevezeliktir. Grev ne kadar kapitalizmin kaçınılmaz bir yol arkadaşı ise, lokavt da o kadar kaçınılmazdır. Bu anlamda, ***lokavta karşı gerçek bir mücadele, kapitalizmin yıkılması için devrim mücadelesi olmak zorundadır.*** *Lokavta karşı mücadele devrim mücadelesi olarak kavranıp yürütüldüğünde ve propagandası öyle yapıldığında, bu doğru olur. Bunun dışında bir "lokavt yasaklanmalı" mücadelesi reformisttir. (agy, sayfa 21)*

"Sosyalist Parti"nin yöntemi, tam da reform ile devrim arasındaki farkı gözlerden gizlemek isteyen, kendi reformistliğini devrimcilik gibi satmaya çalışan burjuvazinin kanıksanmış yöntemidir.

"Sosyalist Parti"li reformistler, tam da bizim eleştirdiğimiz gibi, bu düzen altında lokavtın yasaklanabileceği hayalleri yayarak bilinçleri karartmaya devam etmektedir.

Bu bilgiler ışığında, ilgili talepler ele alındığında görülebileceği gibi, "Sosyalist Parti"nin yöntemi, tam da reform ile devrim arasındaki farkı gözlerden gizlemek isteyen, kendi reformistliğini devrimcilik gibi satmaya çalışan burjuvazinin kanıksanmış yöntemidir.

Diğer yandan faşizmi tıpkı "Sosyalist Parti" gibi reforme etme düşüncesiyle hareket eden SHP'den, sözde "sosyalist" ne kadar burjuva düzen savunucusu varsa, hepsinin "demokratlık kıstası" yaptığı ünlü "141-142-163. maddelerin kaldırılması" talebi, "Sosyalist Parti"nin de "işçi kurultayı"ndaki talepleri arasındadır.

Devlete yönelik silahlı, şiddete dayalı eylemleri gerçekleştirenleri ya da gerçekleştirdiği iddiası ile tutuklananların cezalandırılmasını talep eden 146 ve 168. maddeler, her nedense "Sosyalist Parti" tarafından kaldırılması istemiyle ortaya konmamaktadır. Emekçi kitlelerin talepleri haline getirilmek istenmemektedir.

Bugün bu maddelerle yüzlerce devrimci ölüm cezasına çarptırılıp, bir bölümü katledildiği; yüzlercesi bu iki madde ve daha bazı maddelere dayanarak ölüm istemiyle yargılanırken; kendini "141-142-163" ile sınırlamak, ancak en tutarlı(!) "legal Marksistler"e özgü bir tavır olsa gerek.

"Sosyalist Parti", "işçi kurultayı" nın önüne yukarda aktardığımız talepleri koyarken; başkanı Ferit İlsever de, çeşitli sendika kongrelerinde yaptığı konuşmada, kendince "Bahar Eylemleri"nin ortaya çıkardığı verilere dayanarak, işçi sınıfının önüne çeşitli görevler koymaktadır.

Ferit İlsever, "Bahar Rüzgarı Türk-İş Yönetimine" başlıklı, "Sosyalist Parti" broşüründe söyle seslenmektedir işçi sınıfına:

«İşte önümüze tarihi bir fırsat çıktı. Bu, halk iktidarını kurma fırsatıdır. Bu fırsatı iyi kullanalım. Önümüzdeki Türk-İş kongresinde elde edeceğimiz başarıda bu yolda önemli bir adım olacaktır. Ülkemizin kaderini na sırlı ellerimize alalım. Üreten bizsek, yöneten de biz olmalıyız. Sendikayı da biz yönetmeliyiz, kooperatifleri de biz yönetmeliyiz. Belediyeyi de biz yönetmeliyiz. Ülkeyi de biz yönetmeliyiz.

Haksızlık ve zorbalığa, kime yapılırsa yapılsın "dur" diyelim. Biz sadece sınıfımızın kurtuluşu için değil, tüm emekçilerin kurtuluşu için mücadele ediyoruz.

Ve unutmayalım... Biz gücümüzü üretimdeki büyük rolümüzden alıyoruz. Sıkışan ve bunalan bir çok toplum, emekçilerinin topluca şalterlere uzanan nasırlı elleriyle feraha çıkmıştır. Öyleyse;

Oyunu yüzde 20'ye düşürdüğümüz halde, iktidara yapışan ANAP'ı düşürmek için;

Özal'ı Cumhurbaşkanlığından indirmek için;

Demokratik yasalar yapmak için;

12 Eylül karanlığına son vermek ve halk iktidarının yolunu açmak için;

İŞÇİLER EL ELE GENEL GREVE!»

(agy, sayfa 8-9)

"Sosyalist Parti" başkanı Ferit İlsever, bir yandan işçi sınıfına "halk iktidarını kurmak için tarihi fırsat çıktığı" yolunda palavralar atarken, diğer taraftan da baklayı ağzından çıkartmaktadır.

"Halk iktidarının yolunu açma" adına sınıfa yapılan çağrı; ANAP'ı düşürmek, Özal'ı cumhurbaşkanlığından indirmek ve 12 Eylül dönemi ile sınırlı karanlığa son vermek, bunun için de genel grev yapmaktır.

"Sosyalist Parti"ye göre, herşeyin sorumlusu 24 Ocak kararları, 12 Eylül karanlığı, ANAP ve Özal'dır.

Bunlar yapılacak bir genel grev ile halledilirse, halk iktidarının da yolu açılmış olur.

"Sosyalist Parti" ve başkanı için so run, bir bütün olarak faşist Türk dev letinin parçalanması ve yerine proletarya önderliğinde İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatör lüğü'nün kurulması, bu amaca yönelik olarak da devrimci şiddeti temel alan bir devrimci mücadele yürütmek değildir.

Faşist devletin 82 anayasası ve anayasa mahkemesinin icazetine daya narak kurulan; kaşarlanmış revizyonistlerin, reformistlerin mevlana tek kesi olan bir "Sosyalist Parti" doğaldır ki, önüne bu görevleri koyamaz.

Tüm bu görevleri koyacak durumdan yoksun iken, "işçi kurultayları" toplayıp, kuru sıkı atmalar ne içindir?

"Özal ve ANAP gitsin(!) Halk iktidarının yolu açılsın" !!!

Bunun adı, tam da faşizmi SHP, DYP vb. ile birlikte reform cilası ile allayıp-pullayıp işçi sınıfına demokrasi diye satılması, bunun çığırtkanlığının yapılması demektir.

Bugün, bunların süslü sözleri ve bir dizi yayın organlarında yapılan "derin siyasi tahlillerine" kanıp, "sos yalist" olarak niteleyenler, sadece bir bölüm ileri işçi değildir.

Kendine "Marksist-Leninist" diyen sözde illegal örgütlenme ve devrimci mücadeleyi savunan bir dizi oportünist akım ve kişi de "Sosyalist Parti"yi, Doğu Perinçek'i "dost ve müttefik" olarak görüp, gösterme yarışına girmiştir. Bu ise, "Sosyalist Parti"nin sahtekarlığı yanısıra, bu oportünistlerin acınası hallerini kanıtlamaktadır sadece...

"SOSYALİST PARTİ"NİN SENDİKALARDA ÖRGÜTSEL HEDEFİ, REFORMİST BURJUVA SENDİKACILIĞIDIR

"Bahar Eylemleri" ardından işçi sınıfının önüne, yukarda aktardığımız taleplerle çıkan "Sosyalist Parti", "düzeni değiştirme ve özgürlük mücadelesinde yepyeni bir Türk-İş" talebini çıkış noktası alan, bir sendikal örgütsel platform da ortaya sürmektedir.

Türk-İş 15. Genel Kuruluna kadar belli bir dönem, "Hedefimiz: Güçlü, Demokratik Sınıf ve Kitle Sendikası"

"Sosyalist Parti"nin hedefi, sarı-faşist sendika ağalarının önderliğinde, "partiler üstü politika" adına faşist düzenin savunuculuğunu yapan Türk-İş'i, "demokratik, güçlü sınıf ve kitle sendikası"na dönüştürmektir. Tüm sendikal çalışma ve siyaset, bu "dönüştürme" üzerine inşa edilmiştir.

başlığı altında hem yayın organlarında hem de sendika kongrelerinde, bu "hedef"in siyasi-örgütsel perspektiflerini ortaya koymuş, çağrılar yapmışlardır.

Bir başka deyişle, işçi sınıfına "sınıf ve kitle sendikası"ndan "Sosyalist Parti"nin ne anladığını aktarmışlar, belli bir "bilinç" taşımışlardır.

Bu bölümde de "Sosyalist Parti"nin "sınıf ve kitle sendikası"ndan ne anladıkları, Türk-İş'e nasıl yaklaştıkları üzerinde durduktan sonra; bu alan özgülünde işçi sınıfına taşınan "bilinç"in içeriği üzerinde durmak istiyoruz.

"Sosyalist Parti"nin hedefi, sarıfaşist sendika ağalarının önderliğinde, "partiler üstü politika" adına faşist düzenin savunuculuğunu yapan Türk-İş'i, "Bahar Eylemcileri" yardımıyla "demokratik, güçlü sınıf ve kitle sendikası"na ***dönüştürmektir.*** Tüm sendikal çalışma ve siyaset, bu "dönüştürme" üzerine inşa edilmiştir.

"Sosyalist Parti" de bu "dönüştürme" çizgisi ile, bir dizi devrimci-oportünist akım yanısıra, karşı-dev - rim safında yer alan revizyonist-reformist akım ile aynı platformda yer almaktadır. Aradaki farklılık, sadece, dönüşüm sürecinde uygulanacak taktikler ve müttefiklere ilişkindir.

T"K"P-İşçinin Sesi'nden TD"K"P' ye; "Sosyalist Parti"den TB"K"P'ye kadar bir dizi oportünist-revizyonist-reformist akımın Türk-İş'i "dönüştürme" teorileri ürettiği koşullarda, Bolşevikler, Türk-İş 14. Genel Kurulunu inceledikleri bir makalede şöyle diyorlardı:

«... Türk-İş'in "kendini değiştirmesi"nin, onun ilkelerinin değişmesinin vb. aslında hayal olduğu bilinmelidir. Türk-İş, Türk-İş olarak üzerinde kurulduğu ilkelerden uzaklaşamaz. Türk-İş'in içinde tabandan güçlenen bir muhalefet en iyi halde bazı "kozmetik" düzeltmelerin nedeni olabilir. Özde devletle bütünleşmiş Türk-İş'in değişmesi mümkün değildir. Türk-İş'teki işçilerin önemli bir bölümünün "tabana dayalı politika", "yeni ilkeler" vb. temelinde birleşmesi halinde Türk-İş'in bölünmesi kaçınılmaz olacaktır. Ve ama işçilerin önemli bölümü kazanıldığında böyle bir bölünme kötü de değildir. Amaç, gerici sendikalarda işçilerin kazanılmasıdır. ... Türk-İş' in Türk-İş olarak değişmeyeceği tespiti, hiç bir şekilde doğru siyaseti hakim kılmanın mücadelesini vermekten vazgeçmek demek değildir. Bu, öncelikle Türk-İş içindeki işçilere nasıl bir sendika istediğimizi anlatmak, onun mücadelesini vermek demektir. Ama Türk-İş hakkında hayal yaymadan.»

(Bolşevik Partizan Sayı 40, sayfa 15, Ocak 1988)

"Sosyalist Parti"nin yaptığı ise, tam da bu ***hayali yaymak*** ve ***kozmetik düzeltmeler*** yapılmış, reformcu, düzenin parçası Türk-İş'i, "sınıf ve kitle sendikası" olarak satmaktır.

Kozmetik düzeltmeler özelliği taşıyan sözde "sınıf ve kitle sendikacılığı" ilkelerini, "Bahar Eylemcileri" ağzından "Sosyalist Parti" başkanı Ferit İlsever sendika kongrelerinde şöyle seslendirmektedir:

«HEDEFİMİZ: GÜÇLÜ, DEMOKRATİK SINIF VE KİTLE SENDİKASI

İşte Türk-İş yönetimine talip olan bahar eylemcilerinin bazı hedefleri:

- Hak ve emek mücadelesinde yepyeni bir Türk-İş!
- Düzeni değiştirme ve özgürlük mücadelesinde yepyeni bir Türk-İş!
- Türk-İş gerçek bir işçi sendikası olmalıdır!
- İşçiyi bölen değil, birleştiren bir Türk-İş!
- Diyalog politikasını bir kenara atarak, düzene ve patronlara karşı kararlı mücadele veren, işçiyi seferber eden bir Türk-İş!
- Pasif ve boyun eğen değil, eylemli sendikacılığı benimseyen bir Türk-İş!
- Sendika ağalığını reddeden, tabanı ve alt örgütleri harekete geçiren bir Türk-İş! Türk-İş'te sendika içi demokrasi!
- 2821 ve 2822 sayılı yasalara sırt dayayan değil, bunların değişmesi için mücadele eden bir Türk-İş!
- "Partiler üstü sendikacılık" anlayışını çöp sepetine atan ve işçiyi eğiten, bilinçlendiren, politik mücadeleye sokan bir Türk-İş!
- Türk-İş düzenin kalesi değil, işçinin kalesi olmalıdır!
- Sınıf ve kitle sendikacılığı ilkesini benimseyen bir Türk-İş!
- İşçi sınıfının dostu olan diğer emekçi sınıfların da çıkarlarını savu-

nan bir Türk-İş!

• 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı her şart ve koşul altında kutlamayı ilke edinen bir Türk-İş!

Bütün bu güzel hedeflere ulaşmak için:

BAHAR RÜZGARI TÜRK-İŞ YÖNETİMİNE!»

(agb. sayfa 8-9)

Görüldüğü gibi, çok sayın başkan(!) hayalindeki Türk-İş'in resmini çizerken bir dizi "güzel hedef" sıralamıştır ama; bir dizi çok önemli hedefi unutuvermiştir.

Örneğin, bu burjuva bayın yaptığı kongre konuşmaları ve yaptığı çağrılar, sınıf sendikacılığı ilkeleri, hedefleri arasında Türk şovenizmine ve bunun sınıf içindeki etkisine karşı; her türlü ulusal baskıya karşı mücadele, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı, uluslara tam hak eşitliği yoktur.

Yine bu çağrılar içinde proleter-emekçi kadınlar üzerindeki erkek şovenisti baskı; faşist Türk devletinin ikili-üçlü baskılarına karşı mücadelede sendikaların yeri, işlevi yoktur.

Ve bu burjuva parti başkanının dağarcığında proleter enternasyonalizmi ve uluslararası işçi sınıfının birliği yolunda sendikaların yeri, talepleri hiç yoktur.

Şimdi bir de, Türk-İş 15. Genel Kurulu özgülünde yaptıkları bazı değerlendirmelerle işçi sınıfı saflarında hangi hayalleri yaydıklarına bir bakalım.

"SOSYALİST PARTİ"NİN TÜRK-İŞ 15. GENEL KURULU ÖNCESİ VE SONRASI DEĞERLENDİRMELERİ

26 Kasım 1989 tarihli "İkibine Doğru" sayfalarında, "İşçi-Sendika" bölümünde, "Türk-İş tarihinde ilk kez delegelerde çoğunluk solda" başlığı altında bir "değerlendirme yazısı" yer almıştır.

Alt başlığında «Üst kurul delegelerinde "sol" ağır basıyor. Başkanlar tedirgin. Şevket Yılmaz "rakipsiz değil". DYP-SHP formülü eskidi. Farklı bir genel kurul olacak. İlkeler sorgulanacak.» denen bu yazıda şu satırlara yer verilmektedir:

«Sendikaların önemli bir kısmında yöneticiler yerlerini korurken, asıl önemli değişim, Türk-İş Genel Kurulu'na katılacak olan delegelerin yapısında görüldü. İçlerinde çeşitli eğilimleri barındırmakla birlikte, kendilerine "sosyal-demokrat", "demokrat" ya da "sol" diyen delege toplamı, Türk-İş tarihinde bu denli çok sayıda.»

"Sosyalist Parti", reformculuğu, devrimcilik; Türk milliyetçiliğini, enternasyonalizm; kitle kuyrukçuluğunu, öncü müfrezelik olarak satan; burjuva reformist faaliyeti de "halk demokrasisi mücadelesi" biçiminde çarpıtan tam bir burjuva partisidir.

Kongre anına kadar çıkan tüm yazılar, hep bu tahlil üzerine kurulu olarak kaleme alınmaktadır. Yine bu yazıların birinde "milyarder Şevket' e güle güle" diye başlık atılıp; «20 sendikanın başkan ve temsilcilerinin katıldığı toplantıdan çıkan fikir: "Ekip başarısız, tümüyle değişmeli. Yepyeni bir beşli." Türk-İş tarihinde ilk kez "sol" ağır bastı. ...Cesur olmak gerek. Muhalif delegelerin çoğunluğunun beklediği bu.» diye değerlendirmeler yapılmaktadır.

Herkesin bildiği gibi, yapılan kongrede yine Şevket Yılmaz başkan olmuş; "eskidi" denen SHP-DYP formülü yine işletilmiş ve "çoğunluğu sol" denen genel kurul delegeleri "İkibine Doğru"yu yalancı çıkartmıştır.

Kongre öncesi, sosyal-demokratından devrimcisine ve "Sosyalist Parti"lisine kadar hepsini "sol" kapsamı içinde genellemeler yaparak hesaplar yapan hızlı taktikçi "Sosyalist Parti"liler bir kez daha palavracılıklarının, burjuva siyasetçiliklerinin kurbanı olmuşlardır.

Kongre öncesi "yapıları değiştiği" ni söylediği delegelere ilişkin bu kez yeni anketler yapan "İkibine Doğru", yenilgi ardından, bu kez delegeler içinde işçi olanların % 1,9 olduğu, yani 420 delege içinde sadece 8 işçi delegenin bulunduğunu ortaya çıkartmıştır. (!) Yine bu ankete göre, delegelerin % 83'ü profesyonel sendikacıdır.

Diğer yandan, bir kez daha Şevket Yılmaz'ın seçilmesi nedenlerini araştırmayı sürdüren "İkibine Doğru", çok önemli bir saptamada bulunarak (!), "sosyal-demokrasi sola karşı düzenle birleşti" sonucuna varmıştır. (24 Aralık 1989)

Daha önce, kongre kongrelerinde "Sosyalist Parti" başkanı ağzından "halk iktidarı" çağrıları yapanların, "delegelerin çoğunluğu solda" diyenlerin bir suçlu aramaları kaçınılmazdır.

Devrimci işçilerle, SHP'li sendika ağalarını aynı kaba koyarak "sol" genel değerlendirmesi yapan idealist araştırmacıların, "sol" içinde gördükleri sosyal-demokratları "düzen ile birleştikleri için" suçlamaları, pozisyonları itibarıyla anlaşılabilir bir şeydir.

Ancak burada açığa çıkan bir diğer olgu da şudur: "Sosyalist Parti" kendini kurulu düzenin karşısına koymanın ötesinde, SHP'li sendika ağalarını, bürokratlarını da bu düzen dışında ele almaktadır. Ve SHP-DYP formülü bir kez daha işleyince de, bu kez küplere binmektedirler, "niye düzen ile birleştiniz" diye...

Hem TB"K"P, hem de "Sosyalist Parti"nin sendikal örgütsel perspektifi incelendiğinde görülebileceği gibi, her iki akım da hesabını "sosyal-demokrat sendikacılar" üzerine yapmaktadır.

TB"K"P, "bölücülük yaptıkları için", "Sosyalist Parti" de "düzen ile birleştikleri için" sosyal-demokrat sendika ağalarına, bürokratlarına ateş püskürtmektedirler. Ve her iki akım açısından da; Türk-İş, "demokratik sınıf ve kitle sendikası" haline SHP'li sendikacılar yardımı ile gelebilir.

İşçi sınıfına böyle bilinç taşıyanların "sosyalistliği", "komünistliği", doğal olarak sadece parti tabelalarındaki isim ile sınırlıdır.

SONUÇ

Öncülü olan TİKP'in yaptıkları gözönünde tutularak, bugünün "Sosyalist Parti"si biraz dikkatlice izlendiğinde, ortaya çıkan sonuç aynıdır.

Reformculuğu, devrimcilik; Türk milliyetçiliğini, enternasyonalizm; erkek şovenizmini, kadınların kurtarıcısı; kitle kuyrukçuluğu ve sınıfa yağcılığı, öncü müfrezelik olarak satan; kurulu faşist düzeni, en fazla "Batı tipi demokrasiye dönüştürme" hayalleri kuran; bu burjuva reformist faaliyeti de "halk demokrasisi mücadelesi" biçiminde çarpıtan tam bir burjuva partisi...

Bütün bu noktalarda ortaya koyduğu teori ve pratik, örgütsel çizgisi ile de devrimin önünde, kurulu düzenin yanında durduğu için karşı-devrimci olan "Sosyalist Parti"nin, işçi sınıfına taşıdığı bilinç de karşı-devrimci bir bilinç olacaktır !

Mart 1990 ■

Komünist kadın hareketi üzerine...

(Aşağıda TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir açıklamasını aynen yayınlıyoruz)

BU yıl 8 Mart'ı, dünyanın yeni bir altüst oluş süreci yaşadığı fırtınalı bir ortamda kutluyoruz.

Emperyalistler, sosyal-emperyalistler, onların her soydan ve boydan uşakları ve çanak yalayıcıları; işçilere, emekçilere "Doğu Bloğu"ndaki rejimlerin birbiri ardına iskambil kuleleri gibi çökmesini gösterip, "komünizm öldü", "sosyalizm iflas etti", "ideolojiler öldü" diyor. Kapitalist sömürü ekonomisinin üstünlüğünün kanıtlanmış olduğu anlatılıyor her yanda. Bir kez daha "komünizm" için ölüm çanları çalınıyor!

İkinci Dünya Savaşı'nın sonuçları, şimdi resmen de revizyondan geçiriliyor. Avrupa haritası yeniden çiziliyor. (Kuşkusuz harita, yalnızca Avrupa'da yeniden çizilmekle kalınmayacaktır.)

Şiddetle, devrimle bir yere varılamayacağı, dünyanın bugüne dek gördüğü en büyük yok etme potansiyelini ellerinde toplamış olan ve bunu gerekli gördükleri her anda kullanan ve kullanmaya hazır güçler tarafından vaaz ediliyor. Utanmazca "kalıcı barış" çağına girildiği vb. masallar anlatılıyor.

Durumundan hoşnut olmayıp, buna isyana hazır olanlara "demokrasi içinde çare tükenmez" avuntusu öne sürülüyor.

Marksist-Leninistlerin en güçsüz olduğu dönemlerden birini yaşıyoruz. Bu durumda; toplumsal muhalefet kolaylıkla, hakim sınıfların şu veya bu kesiminin peşinde, düzen sınırları içindeki iktidar dalaşının aracı olarak kullanılabiliyor.

Bunlar kadar, şunlar da olgu:

"Doğu Bloku" adı verilen ve bugün parçalanma sürecinde bulunan Rus Sosyal emperyalizminin başını çekmiş olduğu blok, sosyalist değildi. Bu ülkelerde "yaşayan sosyalizm" olduğu söylenen sistem, revizyonist yozlaşma sonucu ortaya çıkan yeni tipte bürokrat burjuvazinin sosyal-faşist sistemi idi. Dünya Marksist-Leninist Hareketi, bu gerçeği 60'lı yılların ikinci yarısından bu yana ortaya koymuş; gerek bu ülkelerdeki hakim revizyonist burjuvaziye, gerek onların bütün ülkelerdeki doğrudan uzantıları ve uşaklarına, gerekse bu ülkelerin her şeye rağmen sosyalist olduğunu savunan orta yolcu akımlara karşı savunmuştu.

Yıkılan gerçekte sosyalizm değil. İflas eden komünizm değil. Sosyalizm-komünizm adına, revizyonist-bürokrat burjuvazinin uyguladığı sosyal-faşist diktatörlükler! Bu anlam da altüst oluş, emperyalist dünya içinde, güç dengelerinin altüst oluşu biçiminde bir altüst oluş gerçekte...

Bu altüst oluş, emperyalist dünyanın dün olduğu gibi bugün de gerçekte sömürenler, sömürülenler; ezenler, ezilenler:

Bir yanda şovenizmi ile, ırkçılığı ile, doğurduğu faşizmi ile, erkek egemenliği ile, dünyanın bir çok ülkesinde hala yaşattığı feodal artıkları ile, ortaçağ karanlığı ile; aşırı kar dürtüsü sonucu yaşamın temellerini ortadan kaldırmaya yönelmesi ile; sürekli yol arkadaşları olan gerici, karşı-devrimci, emperyalist savaşları ile; yaratmaya çalıştığı bencil, bireyci, tüketim aptalı tek boyutlu insanı ile emperyalist dünya sistemi; emperyalizm, sosyal-emperyalizm, her türlü gericilik, uluslararası karşı-devrim...

Diğer yanda ve onun karşısında... Sonuçta bayrağında "herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazılı bir toplumu, sömürüsüz, sınıfsız, sınırsız, ezeni ezileni olmayan, insanları

"bir ağaç gibi tek ve hür,
ve bir orman gibi kardeşcesine"

yaşayan, gerçekten özgür bireylerin, özgür birlikteliğine dayanan toplumu kurma yoluna çıkmış uluslararası işçi sınıfı, ezilen halklar, tüm ezilenlerin oluşturduğu ***dünya devrim cephesi*** var.

Bu cephe, bugün ne kadar güçsüz görünürse görünsün; ne kadar örgütsüz olursa olsun, ***gelecek***, dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu oluşturan bu cephenin elindedir. Geleceğin, dünya karşı-devrim cephesinin elinde kalması, geleceğin olmaması anlamına gelir. Ya barbarlık, ya sosyalizm-komünizm. Alternatifler bunlardır.

Sömürülen-ezilenler cephesi içinde en çok ezilenler olan emekçi kadınlar, bugün dünyanın her yerinde baskıya ve sömürüye karşı mücadele içinde yer alıyor. Yalnızca genel olarak baskı ve sömürüye değil, özel olarak kadınlara yönelen baskılara karşı da mücadele her geçen gün boyutlanıyor.

Ülkemiz Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da bu böyle. 12 Eylül sonrasında faşist hakim sınıfların kurmaya çalıştıkları mezar sessizliği işçi sınıfı ve milli hareket yanında, kadınlara yapılan baskılara karşı protestoyu sokağa taşıyan kadınların hareketi tarafından da bozuldu. Feministlerin önderliğinde gelişen bu hareket küçük-burjuva niteliktedir. Ama bu hareket kadınların haklı özel taleplerini dile getirdiği ve cinsiyetçi baskılara karşı mücadeleyi gündeme koyduğu yerde, emekçi kadınların da dikkatini ve yer yer desteğini kazanmaktadır. "Dayağa karşı kampanya", "Cinsel tacize karşı kampanya" gibi kampanyalar haklı olarak emekçi kadınların da desteğini almaktadır. Esasta kendi dışlarında ve feministler önderliğinde gelişen bu kadın hareketidir ki, bir dizi devrimci-oportünist grubu "kadın sorunu"nu yeniden keşfetmeye ve bu konuda güncel tartışmalara katılıp, siyasetler üretmeye itmiştir. Geçmiş dönemde kadın sorunu diye bir sorunu en iyi halde teorik olarak tanıyan bir dizi oportünist-revizyonist grup, şimdi tüm kendiliğindencilikleri içinde, feminist hareketin temel yaklaşımlarının -hem de feminizme karşı mücadele adına ! -

tekrarı olan pozisyonlar savunmaktadır.

Biz Marksist-Leninistler, özellikle 1986'dan bu yana sistemli bir kadın çalışmasını siyasi ve örgütsel planda sürdürdük. Bu çalışma çerçevesinde diğer şeyler yanında bizler özel olarak komünist kadın çalışmasının örgütsel temellerinin ne olduğu sorusuna da cevap aradık ve bu sorunun yanıtını ortaya koyduk. Şimdi, feministlerin "bağımsız kadın hareketi" biçiminde ortaya koydukları; ve revizyonist-oportünist bir dizi akım ve grubun da "demokratik kadın hareketi" adı altında, "komünist kadın hareketi" karşısına koydukları örgütsel ve siyasi hatta karşı, doğru Marksist-Leninist anlayışın savunulması, bu bağlamda en güncel görevlerden biri olarak çıkıyor karşımıza. Bu 8 Mart toplantılarında biz tartışmayı, bu yüzden bu sorun üzerinde yoğunlaştırmak istiyoruz.

Bu tartışmada önce bazı temel çıkış noktalarını tespit edelim. Bizim çıkış noktalarımız şunlardır:

• Kadının kurtuluşu sorunu "kendi başına", diğer toplumsal kurtuluş sorunlarından bağımsız ve ***onlardan soyutlanarak*** ele alınıp çözülebilecek bir sorun değildir. Tersine o, insanlığın sömürü ve baskıdan kurtuluş mücadelesinin ayrılmaz, merkezi sorunlarından biridir.

Burada kadının kurtuluşu sorununun "kendi başına" bir sorun olmadığı düşüncesini kavrayıp, ona uygun davranmak ne kadar önemli ise; kadının kurtuluşu sorununun genel kurtuluş mücadelesinin ***merkezi*** bir sorunu olduğunu kavramak, ona uygun davranmak da o kadar önemlidir.

Feministler kadının kurtuluşu sorununu "kendi başına" ve esas sorun olarak ele alıp, çözümsüzlüğü yaşarken; sosyalizm-komünizm adına hareket eden oportünist-revizyonist akımların büyük çoğunluğu, kadının kurtuluşu sorununu devrim sonrasına erteleyen bir tavrın uygulayıcısı oldular geçmişte.

Bugünkü emperyalist ve emperyalizme bağımlı sömürü ve baskı sisteminde, sınıf baskısı ve ırkçı-şoven-milli baskı yanında bir de cinsiyet baskısı vardır. Kadın üzerinde erkek egemenliğinin ifadesi olan cinsiyet baskısı tüm insanlığın yarısını oluşturan kadınları ***insanlığın yarısını*** ikinci sınıf insan yapmakta, emekçi kadını en ucuz işgücü haline getirmekte ve genelde kadını erkeğin ev ve cinsel kölesi durumuna düşürmektedir.

İnsanlığın yarısı bu durumundan kurtulmadan, insanlığın kurtuluşundan söz edilemez. Erkek egemenliğinin sürmesi, kadının köleliğinin sürmesi, gerçekte sömürü ve baskı sisteminin de sürmesi demektir. Bu yüzdendir ki: Bir toplumun özgürleşme derecesinin en şaşmaz kıstaslarından biri, o toplum içinde kadının özgürleşme derecesidir.

• İşçi sınıfı, kendinden önceki bütün devrimci sınıfların tersine, iktidarını kendi sınıfını imtiyazlı hale getirmek ve imtiyazlarını diğer sınıflara karşı korumak için vb. değil, bütün sınıfları, sınıf farklılıklarını ortadan kaldırmak için kullanacak olan tek sınıftır. İşçi sınıfının, sınıf olarak kurtulması, aynı zamanda tüm insanlığın sömürü ve baskıdan kurtulması ile bir ve aynı şeydir. İşçi sınıfına "insanlığı kurtarma" tarihi misyonunu yükleyen, onun bu konumudur. Ancak sömürüyü ve baskıyı ortadan kaldırmakla, kendi kendini de kurtarabilecek olan işçi sınıfı, tabii ki kadınlar üzerindeki cinsiyet baskısını da yıkmak, parçalamak zorundadır.

Clara Zetkin'in dediği gibi: "Kadın sorunu büyük toplumsal sorunun yalnızca bir parçasıdır ve o yalnızca onunla birlikte, proletarya, cinsiyet farkı olmaksızın tüm sömürülenlerin tüm ezilenlerin ortak mücadelesi ile kapitalizmi ezdiği ve komünizmi inşa ettiğinde çözülebilir."

Clara Zetkin, hangi toplumsal güçlerin kadının gerçek kurtuluşu için mücadele edebileceği konusunda da şunları söylüyor:

"Kadını kurtarma yeteneğine sahip biricik düzen olan komünist düzen, hiç bir zaman sınıf farkı olmaksızın tüm kadınların, erkeklerin imtiyazlı ve öncelikli durumuna karşı birlikte eyleminin meyvası olamaz. Komünizm yalnızca cinsiyet farkı olmaksızın tüm ezilenlerin ve sömürülenlerin ortak mücadele eylemi olarak gerçekleştirilebilir."

Burada bizim ile her türden feminist akım arasında temel ayrım noktalarından biri yatmaktadır.

Biz komünistler, kadının cinsiyet olarak ezilmekliğinin temeli olarak —yani erkek egemenliğinin de temeli olarak— üretim araçları üzerinde özel mülkiyete dayanan sömürü sistemini görüyoruz. Ve buna bağlı olarak kadının cinsiyet olarak kurtu-

Dayağa karşı kampanya", "cinsel tacize karşı kampanya" gibi kampanyalar, haklı olarak emekçi kadınların da desteğini almaktadır.

12 Eylül sonrasında, faşist Türk hakim sınıflarının kurmaya çalıştıkları mezar sessizliği, işçi sınıfı ve milli hareket yanında, kadınlara yapılan baskılara karşı, protestoyu sokağa taşıyan kadınların hareketi tarafından da bozuldu.

luşunun, bir bütün olarak sömürü sistemlerinin yıkılışı mücadelesinin bir parçası, insanlığın ortak kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak ele alınması gerektiğini düşünüyoruz. Bize göre emekçi kadını, burjuva kadınla birleştiren aynı cinsiyete sahip olma olgusu; emekçi kadını, emekçi erkek sınıf kardeşi ile birleştiren ***aynı sınıfa*** dahil olma olgusu ile karşılaştırıldığında bir hiçtir.

Feministler için ise durum tersidir. Onlara göre, kadının kurtuluşu hangi sınıftan olursa olsun tüm kadınların "erkek egemenliğine" karşı ortak mücadelesinin sonucu olacaktır. Bu mücadelenin proletaryanın komünizm için mücadelesinin bir parçası olarak yürütülmesi düşüncesi, "kadının kurtuluşunu" erteleyen bir düşüncedir, vb..

Burda feministler derken, kendine feminist de diyen tüm kadın gruplarının ayrımsız bir olduklarını söylemek istemiyoruz. Bugün özellikle Avrupa'da, kendilerine feminist de diyen, ama emperyalizme karşı mücadeleyi gündemlerinin merkezine koyan devrimci/otonom kadın gruplarının varlığını biliyoruz. Diğer yan dan ülkemizde, kendilerine "sosyalist-feminist" deyip, sınıf mücadelesi ile feminizmi uzlaştırmaya birleştirmeye çalışanların varlığını da biliyoruz. Bunlar açıktır ki, bizim burda sözünü ettiğimiz klasik feminizmin ve feministlerin dışında tutulmak, onlardan ayrı ele alınmak zorundadır. Klasik feminizm, sınıf mücadelesini red eden, sınıflar mücadelesinin yerine, sınıflar üzeri "bütün kadınların" kızkardeşçe dayanışma ve ***kadın hakları*** için mücadelesini çıkış noktası alan akımdır.

Gerçekten kadın haklarını savunan klasik burjuva kadın hareketi olan feminizmle, kadın haklarını savunur görünen ve fakat amacı kadın hareketini devlete ve hakim sınıf partilerine bağlamak olan, devlet ve hakim sınıf partilerinin devamı olarak hareket eden "kadın hareketi" de bir ve aynı şey değildir.

Bütün bu ayrımlara rağmen, objektif olarak devrimci-reformist ve doğrudan karşı-devrimci olan kadın hareketlerini bir noktada birleştiren bir ortak temel vardır.

Bu temel, kadın hakları için mücadeleyi, sınıf mücadelesinden kopararak ele alma düşüncesi ve pratiğidir.

Otonom-devrimci feministleri, sosyalist feministleri, radikal feministleri, klasik reformcu feministleri ve evet hatta bunlarla yer yer açıkça karşı-devrimci olan ve gerçekte kadın hakkı savunmaları yalnızca kağıt üzerinde olan islamcı feministleri ve "papatyalar" gibilerini yanyana getirebilen ortak temel, bunların hepsinin çıkış noktasının cinsiyeti temel alması olmasıdır. Cinsiyeti temel alan bir kadın hakkı mücadelesi, niyet ne olursa olsun, sonuçta, siyasi pratikte büyük çoğunlukla reformcu bir pratiğe yol açar.

Sınıf mücadelesinden koparılmış bir "kadının kurtuluşu" mücadelesinin, düzen sınırları içine sıkışıp kalması onun kaderidir. Sonuç olarak böyle bir hareket en iyi halde, erkek egemen sömürü sisteminin bazı aşırılıkların törpülenmesine götürebilir. Bu bağlamda altını önemle çizmek istediğimiz iki şey var.

Birincisi: "Bağımsız kadın örgütü" ve "bağımsız kadın hareketi" düşüncesi orjinal olarak, kadının kurtuluşu mücadelesinin, sınıf mücadelesinden bağımsız olarak ve tüm kadınların, erkeklere karşı ortak mücadelesi olarak yürütülmesi gerektiği düşüncesini çıkış noktası alan feminizmin düşüncesidir.

"Bağımsız kadın örgütü" ve "bağımsız kadın hareketi" gerçekte sınıflara bölünmüş bir toplumda, sonuçta kadın hareketini düzene karşı örgütlemenin önünde engel olan, bu anlamda bağımsızlığı görünürde olan, düzen sınırları içinde kalmaya mahkum, onu ayakta tutmanın bir aracı olmaya mahkum bir örgüt ve harekettir.

İkincisi: Bütün dünyada büyük bir gürültüyle "komünizmin çöküşü" olarak tanıtılan revizyonizmin çöküşü; bu ikisini eşitleyen feminist akımlar için kendi görüşlerinin doğruluğunu savunmak için yeni bir fırsat olarak kullanılacaktır. Bunlar şimdi "zaten komünizmin olmazlığı ortada, bu durumda komünizmi kadının kurtuluşunun hedefi olarak göstermek, kadınları oyalamaktır" gibi yaklaşımlarla, emekçi kadınların dikkatini sınıf mücadelesinden "bağımsız" bir kadınının kurtuluşu mücadelesine çekmeye çalışabilirler. Ayrıca revizyonist ülkelerin pratiğini gösterip, "işte komünizm bu idi" diyebilirler.

Bütün bunlara karşı, bugün çökenin komünizm olmadığını ortaya koymak ve sosyalist teori ve pratikle,

revizyonist teori ve pratik arasındaki farkları ortaya koymak olağanüstü önemdedir.

Biz Bolşevikler, kadın sorununu "sömürüye ve baskıya karşı mücadele büyük toplumsal sorununun" bir parçası olarak görüyoruz ve gerçekte kadın haklarının en radikal savunucusu bizleriz. Biz çünkü, kadının cinsiyet olarak baskı altında tutulmasının, erkek egemenliğinin ***kök lerine, temeline*** yöneliyoruz.

Bu kökleri temizlemek, bu temeli dinamitlemek için tüm emekçi kadın ve erkeklerin birleşmesini, birlikte mücadele etmesini istiyoruz. Bunu isterken, emekçi kadının, emekçi erkek karşısında "evin proleteri" olduğu, emekçi kadının sınıf mücadelesine katılımının bir çok engelle karşılaştığı bilincimizde. Ve kadını da gerçekten kurtaracak olan komünizmdir dediğimizde; bundan anladığımız, hiç bir şekilde, ***bugün*** kadının ezilmişliğine karşı mücadele yürütmemek; bugünden eşitliği sağlamak için yapılabileceğin en fazlasını yapmamak, kadının kurtuluşunu "devrim sonrasına ertelemek" vb. değil. Bundan anladığımız, yalnızca "kadının kurtuluşu" için mücadeleyi ve mücadele potansiyelini doğru temele, sınıf mücadelesi temeline oturtmaktır.

Sınıf mücadelesi temeline oturmuş; kadının kurtuluşunu, toplumsal kurtuluşun çok önemli, merkezi ama yine de bir ***parçası*** olarak kavrayan ve yürüten kadın hareketi, ***komünist kadın hareketidir.***

Bağımsız kadın hareketi, ya da demokratik kadın hareketini komünist kadın hareketinin karşısına koyanların bizi inandırmaya çalışmalarının tersine, komünist kadın hareketi, içinde yalnızca örgütlü komünist kadınların yer aldığı; komünist olmayan kadınlara içinde yer olmayan; komünist partisi emir ve direktiflerine "emir-komuta zinciri" içinde uymak zorunda olan kadın hareketi değildir. Komünist kadın hareketi, ***komünistlerin*** her şeyden önce komünist kadınların ***önderliğinde***, işçi, emekçi kadın yığınlarının cinsiyet olarak ezilmişliklerine haklı başkaldırışını, toplumsal kurtuluş mücadelesinin bir parçası olarak yürüten kadın hareketidir.

Bu kadın hareketi, yığınların hareketi olarak, içinde yalnızca komünistleri değil, dünya görüşü, siyasi görüşü, dini, milliyeti vb. değişik olan emekçi, işçi kadınları, ev kadınlarını, aydınları vb. kapsar. Komünistler böyle yığınsal bir hareket içinde azınlığı oluştururlar. Ama onlar teorik berraklık, örgütlülük, hareketin yalnızca andaki değil, gelecekteki çıkarlarını da öngörme ve savunma üstünlükleri ile, bu geniş harekete yön verme, yönlendirme, önderlik etme yeteneğine sahiptirler. Komünistler, komünist kadın hareketi içinde var olan geniş kadın yığınlarını ikna ettikleri ve onları kendi hedeflerine, siyasetlerine kazandıkları ölçüde, komünist kadın hareketi adına layık bir hareket olur, Komünist Partisinin çizdiği yolda yürür. Aradaki ilişki, partisiz kitle örgütleri ile, (mesela sendikalarla) parti arasındaki ilişki ne ise odur. Yani partisiz kitle örgütlerine Komünist Partisi, onun içinde çalışan komünistler aracılığı ile önderlik etmeye çalışır. Amacı: Onları mümkün olan en sıkı biçimde partiye, parti siyasetine yakınlaştırmaktır. Ama parti örgütlerinin tersine, partisiz kitle örgütlerinin, partinin kararlarını uygulama yükümlülüğü yoktur.

Komünist kadın hareketi, bu anlamda ***örgütsel olarak*** Komünist Partisinden ***bağımsız*** ve fakat Komünist Partisi önderliğinin pratikte sağlandığı ölçüde ***açıkça*** proleter-komünist nitelikte, bu anlamda proleter hareketten bağımsız değil, tersine onun ayrılmaz bir parçası olan kadın hareketidir.

Komünist kadın hareketi, ***bağımsız lığı***; kadının kurtuluşu mücadelesini, toplumsal kurtuluş hareketinden ayrı, kendi başına, bağımsız bir hareket olarak görme ve yürütme biçiminde bir bağımsızlığı, kesinlikle reddeden; bunun esas taşıyıcısı proletarya olan toplumsal kurtuluş mücadelesinden bağımsızlık, bu anlamda da düzene bağımlılık, burjuvaziye, sömürenlere bağımlılık olduğunu söyleyen kadın hareketidir.

Komünist kadın hareketi, kadınların kurtuluşunu, sınıfı ne olursa olsun tüm kadınların, tüm erkeklere karşı ortak mücadelesinin sonucu değil, cinsiyeti ne olursa olsun tüm emekçi ve işçilerin sömürü ve baskı sistemlerine karşı ortak mücadelesinin ürünü olacağını savunan uygulayan, erkeklere düşmanlığı değil; ezen, sömüren sınıflara düşmanlığı çıkış noktası alan, teori ve pratiğinin merkezine koyan kadın hareketidir.

Kadın hareketi bağlamında, ***komünistlerin*** çalışmalarının merkezine koymak zorunda oldukları çalışma, işte böyle bir kadın hareketinin KOMÜNİST KADIN HAREKETİnin yaratılması çalışması olmak zorundadır.

Komünist kadın hareketi, toplumsal kurtuluş mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak kendini kuşkusuz yalnızca kadınlar üzerindeki özel baskı biçimlerine karşı mücadele ile sınırlamaz. Onun amacı, tüm emekçi, proleter kadınları, toplumsal mücadelenin ***bütün alanlarına*** en aktif bir biçimde çekmek, katmaktır. Komünist kadın hareketi bu noktada da, kendini yalnızca "kadının" özel sorunları ile, yalnızca cinsiyet baskılarına karşı mücadele ile sınırlayan feminist hareketten kökten ayrılır.

Komünist kadın hareketi, açıktır ki, salt sonal hedef için ajitasyon-propaganda hareketi değil, proletaryanın asgari programını gerçekleştirme için mücadelenin, ve evet yığınların yaşama ve mücadele şartlarını düzeltmek için güncel mücadelenin, kadınların eylemliliğinin hareketidir.

Demokratik devrimin gündemde olduğu ülkelerde, geniş emekçi kadın yığınlarının devrimci potansiyelinin

Kadın sorunu büyük toplumsal sorunun yalnızca bir parçasıdır ve o yalnızca onunla birlikte, proletarya, cinsiyet farkı olmaksızın tüm sömürülenlerin tüm ezilenlerin ortak mücadelesi ile kapitalizmi ezdiği ve komünizmi inşa ettiğinde çözülebilir.
– C. Zetkin –

demokratik devrime yöneltilmesi, kadının kurtuluşu için ilk temel adımın demokratik devrim olduğu düşüncesinin pratiğe uygulanması için DEMOKRATİK KADIN HAREKETİ gündeme gelir.

Demokratik kadın hareketi, gerçekten demokratik olacaksa, ***devrimci*** olmak zorundadır. Demokratik kadın hareketinden, her türden kadın hakları savunuculuğunu anlayanlar, gerçekte demokrasi ile devrim arasındaki bağı kavrayamamış olanlardır.

Demokratik kadın hareketinin, demokratik devrimin bir aracı olması için, bu hareketin de önderliği komünistlerin elinde olmak zorundadır. Bu tabii ki lafla kabul etme biçiminde değil, komünistlerin geniş kadın yığınlarının mücadelesinin önderliğini mücadele ile ele geçirmesi ve her gün yeniden mücadele etmesi ile olur.

Demokratik kadın hareketi, komünist kadın hareketinden öncelikle programının demokratik devrim görevleri ile sınırlı olması ile ayrılır. Bunun dışında, sınıfsal tabanı açısından demokratik kadın hareketi —teorik olarak— komünist kadın hareketinden daha geniştir. Orta, —milli nitelikte— burjuvazinin kadınları da, aynı milli burjuvazinin devrimci kesiminin demokratik devrimde yer alabilmesi gibi, demokratik devrimin araçlarından biri olan demokratik kadın hareketi içinde yer ***alabilirler.*** Pratikte bu olasılığın gerçekleşip, gerçekleşmemesi bir dizi faktöre bağlıdır.

Demokratik kadın hareketi, komünist kadın hareketinden bu gibi farklılıklara sahip olmasına rağmen, bu ikisi birbirinden bütünüyle ayrı, birbirinin mutlak alternatifi olan, birbirine karşı konulacak hareketler değildir. Demokratik kadın hareketinin merkezini ve ağırlığını komünist kadın hareketi oluşturur.

Komünist kadın hareketi (ve yukarda içini doldurduğumuz biçimde komünistlerin önderliğinde demokratik kadın hareketi)'ni yaratmak: İşte biz Komünistlerin kadın hareketi bağlamında bütün "bağımsızlık"çılara karşı savunduğumuz temel görev budur.

Komünist kadın hareketini yaratmak görevi ama, parti inşası görevine bağımlı ve onun görevleri ile uyum içinde ele alınıp çözülmek zorunda olan bir görevdir.

Komünist kadın hareketinin ilk ve temel sorunu, doğru bir genel çizginin varlığı şartlarında, böyle bir hareketi yönetip yönlendirecek ***komünist kadın kadrolar*** sorunudur.

Komünist Partisi içinde yer alan kadınları bilinçli, özel bir siyasetle ilerletmek, onları aktif savaşçı kadrolara dönüştürmek; Komünist Parti'nin yakın çevresinde yer alan, komünizme sempati duyan kadınları özel siyasetlerle ilerletmek, partili hale getirmek ve Parti çevresinde, partili kadınlar önderliğinde komünizme sempati duyan emekçi kadınlardan ***komünist kadın hareketinin*** ilk çekirdekleri olacak bir kadın örgütlenmesi yaratmak, bugün komünist kadın hareketini yaratma çalışmasında kavranacak esas halka olmak zorundadır.

Parti çevresinde, partili kadınlar önderliğinde, komünizme sempati duyan emekçi kadınlardan, komünist kadın hareketinin ilk çekirdekleri olacak bir kadın örgütlenmesi yaratmak, bugün komünist kadın hareketini yaratma çalışmasında kavranacak esas halka olmak zorundadır. Komünist kadın hareketinin ilk ve temel sorunu, böyle bir hareketi yönetip yönlendirecek komünist kadın kadrolar sorunudur.

Komünist kadın hareketi yaratma görevinin bir başka halkası henüz komünist düşünce ile temasa gelmemiş, henüz komünizme sempati duymayan emekçi-proleter kadın yığınlarını, proletaryanın sınıf mücadelesine katmak için çalışmadır.

Bu ikisi tabii ki, biri bitip, sonra diğeri ele alınacak görevler değil, içiçe olan görevlerdir. Yine de ama hangisinin içinde bulunulan anda ***öncelikli, esas görev*** olduğu sorusuna berrak cevap verilmek zorundadır. Ve biz bu soruya açıkça, bugün komünist kadın hareketinin yaratılması görevi bağlamında esas halka, komünist kadın kadroların yaratılması halkasıdır, diyoruz.

Komünist kadın hareketi yaratma görevi, Dünya Komünist Hareketi tarihi incelendiğinde görülmektedir ki, Komintern tarafından komünist partilerinin önüne konmuş olan ve bir dizi partinin zengin pratik deneyimlere sahip olduğu bir görevdir. Ne yazık ki bu deneyimler, bugüne dek, Türkiye'de Marksizm-Leninizm adına konuşan bir dizi akımın bilinci bir yana bırakalım, bilgisi dışında kalmış; bu alanda özel bir inceleme ihtiyacı bile duyulmamıştır. İdeolojik olarak bu tavır, kadının kurtuluşu sorunlarını —devrim ve devrimcilik adına— izin verilemez ölçüde küçümseyen ve hakim erkek şovenizminin bir yansıması olan bir tavırdır.

Biz Bolşevikler, gerek TKP/ML içinde olduğumuz sırada, gerekse Bolşevikler olarak örgütsel ayrılığın gerçekleştirilmesinden sonra, kadının kurtuluşu sorununda bir dizi ideolojik-siyasi temel meselede oportünizm-revizyonizmin erkek şovenisti pozisyonlarına karşı, doğru bir mücadele yürütmüş olmamıza ve bu alanda kendimizi bir dizi devrimci örgütten ayırmış olmamıza rağmen; siyasi pratiğimizde bu merkezi sorunun önemini küçümseyen bir tavır takındık, bu sorunun bizden taleplerine zamanında ve yeterli —tabii ki gücümüz ölçüsünde yeterli— cevap veremedik.

İlk defa 1986 yılında, öncelikle içimizde ve çevremizdeki kadın yoldaşların hangi somut siyasi ve örgütsel araç ve yöntemlerle ilerletileceği sorusunu gündemin merkezine koyduk.

Öncelikle Komintern deneyiminin incelenmesi ve değerlendirilmesi ve kendi deneyimimizin değerlendirilmesi temelinde bu soruya verdiğimiz cevap doğrultusunda parti içinde ve

yakın çevresinde, kadın sorunu bağlamında özel organlar yaratma çalışmasına yöneldik. Parti içinde kadın ve erkek üyeler arasında gerçek bir eşitlik sağlayabilmek; kadınların zaaf ve eksikliklerini aşabilmek için *özel tedbirler* aldık. Bunlar açıktır ki, kendiliğinden ve mücadelesiz olmadı. Yer yer direnişe karşı mücadele ile gerçekleştirildi.

Bugün gelinen yerde biz kadının kurtuluşu sorununda, sürekli olarak derinleştirip, geliştirdiğimiz ve somutlaştırdığımız berrak Marksist-Leninist bir *siyasete*; komünist bir kadın hareketi yaratma berrak *hedefine* sahibiz. Aldığımız özel tedbirler sınırlı da olsa meyvesini vermeye başladı. Partimiz ve çevresindeki kadın yoldaşlar, düne göre çok daha bilinçli, çok daha aktif, çok daha kararlı. Yine de yapılan, görevlerin büyüklüğü, varılması istenen hedefle karşılaştırıldığında devede kulaktır.

Gerçek durumun doğru tespiti, durumu değiştirmek, ilerlemek için ön şarttır. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gücümüz, kadınlar arasında da çok sınırlıdır. *Dışımızda* özellikle büyük şehirlerde, öncelikle küçük-burjuva kadın çevrelerinde gelişen bir *kadın hareketi* vardır. Bu kadın hareketi başta da tespit ettiğimiz gibi feministlerin önderliğinde gelişmektedir ve yer yer emekçi-proleter kadın yığınların da dikkatini çekmektedir. Dışımızda gelişen, burjuva–küçükburjuva nitelikli ve *bağımsız* olduğu iddiasındaki bu hareket karşısında tavrımız nedir? Bu hareket karşısında tavrımız yukarıda anlattıklarımız ışığında şöyledir:

- Bu hareket *bugün*, esası itibarı ile, kadının kurtuluşu sorununu, toplumsal kurtuluş sorunundan soyutlayarak ele alan bir konumdadır.
- Bu hareket sömürü ve baskı sistemini değil, "kadınlara yapılan cinsiyetçi baskıları" karşısına alan, kendini bununla sınırlayan (geneli itibarıyla, bir bölümü doğru olarak bu sınırın dışına çıkıyor. Açlık grevini destek eylemlerinde görüldüğü gibi) reformcu bir konumdadır.
- Bu hareket kadın kitlelerini harekete geçirme *potansiyeline* sahip olmasına rağmen, *bugün* esas olarak işçi ve emekçi kadın kitleleri içinde henüz önemli bir güç haline gelmemiştir.

Bütün bu nedenlerle, kadının kurtuluşu sorunu bağlamında, bu hareket geneli itibarı ile gerçek kurtuluşun bir aracı değil, ideolojik mücadele ile özellikle emekçi-işçi kadınlar arasında etki kazanması engellenmeye çalışılması gereken bir engelidir.

Burda önümüze, Partimizde ve Partimizin çevresinde örgütlü olan komünist ve komünizme sempati duyan kadınların, kadınlar arasındaki çalışmalarını nereye yoğunlaştırmalı sorusu çıkıyor. Bizim bu soruya verdiğimiz cevap, şu andaki kadın hareketinin durumu hakkında yaptığımız somut değerlendirmelerden yola çıkarak, bugünkü burjuva–küçükburjuva kadın hareketi içinde yoğunlaşmak yerine, fabrika ve işletmelerde çalışan ve çoğunlukla örgütsüz olan işçi kadın yığınları içinde yoğunlaşmak biçimindedir. Kendine komünist diyen örgütlerin içinde ve çevresindeki kadınları komünizme kazanmak da özel öneme sahiptir. Bunun yolu, bu örgütlerin –öncelikle kadın siyaseti– ile köklü bir şekilde hesaplaşmaktır. Bu iki görev bir arada ele alınmak zorundadır.

Kitle çalışması bağlamında, nasıl ki, işçiler arasında çalışmada, fabrikalar, işletmeler temel alınmak zorunda ise, komünist kadın hareketinin yaratılması çalışmasında da, yine işletmeler, fabrikalar temel alınmak zorundadır.

Bu, hiç bir şekilde dışımızdaki burjuva küçük-burjuva kadın hareketi ve onun çeşitli örgütlenmeleri içinde çalışma yürütülmez anlamına gelmez. Hayır, o kadın hareketleri içinde de, özellikle o kadın hareketleri içinde yer alan emekçi-işçi kadınları komünist kadın hareketine kazanmak için çalışma yürütülmek zorundadır. Hareket ne kadar kitlesel olur ve bağrında ne kadar çok sayıda emekçi-işçi kadını toplarsa, o hareket içinde çalışmak o kadar önem ve ağırlık kazanır.

Yine dışımızdaki burjuva–küçükburjuva nitelikli kadın hareketi, kadının üzerindeki cinsiyetçi baskılara karşı, devrimci bir konumda mücadele yürüttüğü ölçüde, onunla belirli eylem birliklerine girmek de mümkündür. Ama bizim kesinlikle ayrımsız olarak feminist hareketi "demokratik muhtevası" nedeniyle desteklemek diye bir siyasetimiz yoktur. Biz, doğru bulduğumuz taleplere kendimiz sahip çıkar, bunları kendi mücadelemizin de talepleri haline getirmeye çalışırız. Bu kesişme noktalarında eylem birliği imkanları doğar.

Bizim, "bağımsız kadın hareketi", "komünist kadın hareketi", "demokratik kadın hareketi" konularında görüşlerimiz kabaca böyledir. Görüldüğü gibi, komünist kadın hareketi anlayışı, feminist bağımsız kadın hareketi anlayışının alternatifidir. Ve öyle olduğu için de, biz yazımızın şimdiye kadarki bölümünde, kadının kurtuluşu sorunundaki feminist anlayışlara karşı, komünist kadın hareketi görüşünü savunup geliştirdik.

Fakat feminist anlayış kesinlikle genel planda kadının kurtuluşu sorununda *şu anda* bizim esas saldırı hedefimiz değildir. Esas saldırı hedefimiz, dün olduğu gibi bugün de erkek şovenisti sapmalardır.

Çünkü Marksizm-Leninizm adına, sosyalizm adına, ilericilik, devrimcilik adına konuşan saflarda bugün de dün olduğu gibi, hakim olan erkek şovenizmidir. Dün erkek şovenizmi kendisini kadınlar konusunda "anabacı" edebiyatında; kadını, kadın dev rimciyi cinselliğinden lafta soyan tavırlarda –lafta soyan diyoruz, çünkü *gerçekte* kadın devrimci önce kadın olarak görülüyor, kadına *uygun* görevlerle görevlendiriliyordu–, kadının "kurtuluşu devrimle olacaktır doğru önerisinin ardına gizlenen, kadının kurtuluşu sorununun devrimdeki rolünü küçümseyen tavırlarda gösteriyordu.

Bugün –dünkü erkek şovenizmi– feministlerin önderliğindeki kadın hareketinin *zorlaması* ile kılık değiştirmek zorunda kaldı. Şimdi hemen tüm "sol" örgütler, kadının kurtuluşu sorununu lafta program ve faaliyetlerinin önemli bir yerine koydular. Şimdi erkek şovenizmi, dünkü günahlarını af ettirmek istercesine feministlere elini uzatıyor.

Oportünist ve revizyonistlerin bir bölümü için sınıf mücadelesinden ayrı, kopuk bir "kadının kurtuluşu hareketi" olmalıdır, olmak zorundadır. Onların savunduğu kadın hareketi, aynı feministlerin savunduğu kadın hareketi gibi, gerçekte burjuvaziye bağımlı, proletaryadan bağımsız kadın hareketidir.

Bu görüşün şampiyonluğu, Görüş dergisinin Ekim 1989 sayısında, Fazilet Çulha imzalı bir yazıda yapılıyor. "Kadın örgütlenmesi nasıl olmalı" sorusuna, bu yazıda "merkezi, birleşik, bağımsız, yığınsal, demokratik" olmalı şeklinde cevap veriliyor. Bu "demokratik" örgütün sınıfından bağımsız tüm kadınları kapsaması gerektiği anlatılıyor. Kadın örgütünün "ideolojik, politik ve örgütsel" bağımsızlığı savunuluyor. İdeolojik-politik bağımsızlık, sınıflı toplumlarda mümkün olmayacağına göre, burdaki bağımsızlığın, sonuçta "hakim siyaset ve ideolojiye" yani hakim sınıfların ideolojisi ve siyasetine bağımlılık olduğu açıktır. Fazilet Çulha hanım o kadar bağımsızlıkçı ki, "siyasi bir örgütün .. demokratik kadın örgütünü .. ele geçirme çabalarından .. bu örgütün uzak tutulması" gerektiğini savunuyor.

Revizyonizmin bir diğer ucu Sosyalist Parti'ye gelince, onların da

Kadını kurtarma yeteneğine sahip biricik düzen olan komünist düzen, hiç bir zaman sınıf farkı olmaksızın tüm kadınların, erkeklerin imtiyazlı ve öncelikli durumuna karşı birlikte eyleminin meyvası olamaz. Komünizm yalnızca cinsiyet farkı olmaksızın tüm ezilenlerin ve sömürülenlerin ortak mücadele eylemi olarak gerçekleştirilebilir.
– C. Zetkin –

programı bu konuda açık dil konuşuyor. Şöyle deniyor programda:

"Sosyalist Parti toplumumuzda kadın girişiminin gelişmesini özendirir, KADIN HAREKETİ İLE ORTAK EYLEMLERDE BULUNMAYA ÖNEM VERİR(BHBY). kadının kurtuluşuna ilişkin programını böyle bir pratik içinde ve kadınların yaratıcılığından en büyük ölçüde yararlanarak zenginleştirir."

Bir yanda Sosyalist Parti'nin başını çekeceği sosyalist hareket olacak! Öbür yanda, ondan bağımsız bir kadın hareketi –yani Türkçesi burjuva kadın hareketi– olacak ve kendine Sosyalist Parti diyen parti, önüne sosyalist bir kadın hareketi yaratma görevi koymak yerine, burjuva kadın hareketi ile ortak eylemlerde bulunmaya önem verecek! vb., vb.. İşte erkek şovenizminin bir başka çeşidi budur. Kadın hareketi, kadının kurtuluşu ile uğraşacak. Erkek sosyalistlerimiz de sosyalizm –tabii önce demokrasi– mücadelesi verecek. Ve bu arada kadın hareketi ile ortak eylemlerde bulunmaya önem verecek! İşte iğrenç bir erkek şovenizminin, feminizme elini uzatması böyle oluyor.

Ama yalnızca karşı-devrimci revizyonistler değil, aynı zamanda genel de devrimci konumda olan bir dizi oportünist de, "bağımsız kadın hareketi"nin gerçekte ***proletaryadan*** bağımsız kadın hareketi anlamına geldiğini deşifre edemiyor.

Örnek vermek gerekirse:

Komün adlı derginin 2. sayısında İsmail Onur imzalı bir yazıda tam da, bizim tartıştığımız örgütlenme bağlamında tartışılıyor. Ama bu yazıda önce "özel örgütlenme" sorunu, yalnızca "kitle örgütleri" düzeyinde ele alınıyor. Ve yazar böylece bizzat komünist partileri içinde ve yakın çevresinde kadınların eşitsiz durumunun varlığına gözlerine kapıyor. Sonra, esasta bugün komünist bir kadın hareketi yaratma görevi –komünistler açısından tabii– merkeze konması gereken görev iken, bundan tek sözcük edilmeden, "kendi örgütü ile hareket edebilen .. kadın hareketi" düşüncesinin savunusu yazının merkezine konuyor. Komünist partiye lütfen tanınan "hak!", "kendi kadın kolunu oluşturmak hakkı" ve "sosyalizmde de vazgeçilmez olan, kadınların insiyatif sahibi kendi örgütü .. içinde çalışma, ikna ve eğitim temelinde onu kendi güzergahında yürütme uğraşı" verme hakkı! Bu alicenap baya sormak gerekir: Bu hakka sahip komünistler bu hakkı kullanıp da, o kadın örgütünü, partinin güzergahında yürütülürse, bu örgütün "bağımsızlığı"na halel gelmez mi?! Yoksa siz ideolojiden bağımsızlık, siyasetten bağımsızlık mı tanıyorsunuz? Ve komünist partisinin görevi, partisiz örgütleri kendine mümkün olduğu ölçüde yakınlaştırmak değil midir?

Görülen odur ki Komün yazarı, aslında komünistler bu hakkı kullanmasa memnun olacaktır!

Bay Onur Komün'deki yazısında, proletaryanın kendi önderliğinde bir kadın hareketi yaratması gibi bir görevi koymadığı, koyamadığı, ufku burjuva kadın hareketinin sınırları içinde kaldığı için, komünistlerin kadınların kurtuluşu konusundaki siyasetini esas olarak feministlerin kadın hareketinin nesini destekleyip, nesini desteklemeyecekleri ekseni etrafında tartışıyor. Biz bugün "destek"ten önce, komünistlerin bu mücadeleyi biz zat kendilerinin ele alması yürütmesi gerektiğini söylüyor ve bunun tartışılmasının merkeze konması gerektiğini söylüyoruz.

Kaldı ki, bizzat komünist olduğunu söyleyen gruplar içinde kadının durumunu düzeltmek için tedbirleri düşünmeyen, kadın örgütlenmesi sorununu en iyi halde kitle örgütü düzeyinde tartışanların, kadın hareketinin "haklı taleplerini desteklemesi" pratikte ancak erkek örgütlerin, feministlerin önderliğindeki kadın hareketinin peşine takılması biçiminde olur.

Bir başka örnek: TKP/ML Hareketi Merkezi Kadın Komisyonu adına "kadın hareketinin temel program ve örgütlenme ilkeleri" yayınlandı. Bizi öncelikle örgütlenme konusunda söyledikleri ilgilendirdiğinden, "kadının tam kurtuluşunun gerçekleşeceği" komünizmde, "aynı zamanda kadın erkek arasındaki işbölümünün de" ortadan silinmiş olacağı gibi ilginç, ilginç olduğu kadar da ne dediğini bilmez tespitler üzerinde durmayacağız.

Örgütlenme bağlamında TKP/ML Hareketi Kadın Komisyonu "çeşitli türlerde bağımsız kadın örgütlerinin yaratılmasına öncülük etme"nin partinin görevi olduğunu söylüyor.

Ardından kadın hareketinin yaratılmasının "başlıca iki kapsamda olduğu" söyleniyor. Ve birincisi olarak, komünist kadın hareketinin yaratılması; ikincisi olarak da "işçi emekçi aydın kadınların en geniş kitlesel demokratik mücadele ve örgütlenmesine önderlik etmek" konuyor. Komünist kadın hareketi, "parti örgütünün bir parçası" olarak görülüyor...

Komünist kadın hareketinin kapsamının böyle daraltılması, gerçekte Komintern'in "komünist kadın hareketi" anlayışına terstir. Onun ötesinde kapsamı böyle tutulduğunda, bağımsızlıktan söz etmek saçmadır.

Bunun da ötesinde, örgütlenme bağlamında partinin örgütlenmesi ile, kitlesel demokratik mücadeleye önderlik etme görevlerinde hiç bir e*saslık* tespiti yapılmamakta, bu görevler bugün hangisi esas olduğu tespiti yapılmadan yanyana konmaktadır. Böylece gerçek hayatta bir işe yaramayan bir görev tespiti yapılmış olmaktadır.

İşte bazı devrimci oportünistimizin tavrı da böyle.

Örnekleri, bu konuda tavır takınanlar içinde, bu konudaki tavırları en kötü olanlardan değil, lafta doğruya en yakın olanlardan seçtik. Bir bölümünün tavrı ise, bu gibi konularda tavır takınmamakla belirleniyor.

Biz, bütün komünistleri, öncelikle de komünist kadınları, komünist bir kadın hareketinin yaratılması görevine sarılmaya çağırıyoruz.

"Emekçi kadınların zincirlerinden başka kaybedecekleri bir şey yoktur, kazanacakları koca bir dünya vardır."

O dünyanın kazanılması, kadın hareketi bağlamında komünist kadın hareketinin yaratılmasından geçer!

Emekçi kadınlar, komünist saflara!

İsyanınızın hareketi olan, komünist kadın hareketini yaratmaya!

Bolşevizmin size gösterdiği yol budur!

Erkek egemenliğini, onun temeli olan sömürü sistemi ile birlikte yıkmak bu yoldan yürümekle olacaktır!

Komünizme çalınan ölüm çanları boşuna!

Komünizm mücadelemizde yaşıyor

Zafer her şeye rağmen işçi sınıfının olacaktır!

Bolşevizm yenecektir! ■

Batı Almanya'da Yapılan Filistin Kongresi; Filistin'deki Son Durum ve Gelişmeler Üzerine...

HAZIRLIĞA İLİŞKİN

2-4 Mart 1990 tarihinde, Batı Almanya'nın Hamburg şehrinde yapılan "Filistin Kongresi", bu kentte uzun dönemdir "Filistin Komitesi" olarak çalışma yürüten, "*İntifada*" ile pratik ilişki içinde bulunan Alman arkadaşlarca örgütlenmiştir.

Amacı, iki yılı aşkın süredir devam eden ve 1967 yılında siyonist İsrail devletince işgal edilmiş olan Filistin Arap topraklarındaki kitlelerin ayaklanmasını ifade eden İntifada'nın çeşitli alanlardaki etkisini ve bundan sonra da İntifada'ya verilmesi gerekli olan dayanışmanın neler olabileceği üzerine tartışma olarak belirlenmişti.

Bu amaca yönelik olarak; özellikle, İntifada'ya doğrudan katılan Filistinli Arap temsilciler yanısıra; İntifada'nın etkisi sonucu bugünkü merkezi İsrail olan devlet sınırları içinde yer alan 1948 işgal bölgelerinden gelen Filistinli temsilciler ve "Filistin Ulusal Kongresi" (FUK) üyesi - FKÖ temsilcisi ile, anti-siyonist Yahudilerin temsilcilerinin konuşmacı olarak katılımını sağlamanın, "Kongre Hazırlık Komitesi"nin belirleyici çalışması olduğu ortaya kondu.

Diğer yandan, Batı Almanya'nın çeşitli kentlerinde çalışma yürüten "Filistin Komiteleri" içinde yer alan Alman arkadaşlar ile, soruna ilgi duyan devrimci kamuoyunun katılımını sağlama çalışmasının da hazırlık çalışmasının önemli bir kesimini oluşturduğu vurgulandı.

"KONGRE"NİN ÇALIŞMA PLANI

Kongre Hazırlık Komitesi, kongre öncesi, İntifada'nın çeşitli alanlara etkisi temelinde 7 çalışma grubu oluşturulması ve ilgili konuların bir gün boyunca bu çalışma gruplarında tartışılması ardından, Kongre'de değerlendirilmesini planlamıştı. Adı geçen çalışma grupları şunlardı:

1) Halk komitelerinin yaratılması ve sağlık komitesi çalışması

2) İşgalci İsrail'in baskı yöntemleri

3) Okul ve üniversitelerde durum ve eğitimin, halk eğitimi tarzında nasıl örgütlendiği üzerine

4) İntifada ve FKÖ. FKÖ'nün perspektifleri nelerdir?

5) İntifada'da kadınların ve kadın komitelerinin rolü

6) İsrail'deki Filistinliler ve kendi kaderlerini tayin mücadeleleri

7) İsrail'de ayrışma; İntifada'nın İsrail toplumu üzerindeki etkisi.

Çalışma gruplarında görev alması planlanan bir bölüm Filistinli temsilcinin siyonist devletten çıkış izni alamaması sonucu, çalışma gruplarının sayısı 4'e düşürülerek, bazı çalışma gruplarının birleştirilmesine karar verildi. Böylece, ortaya şu çalışma grupları çıktı:

1) İntifada'nın İsrail toplumu üzerindeki etkisi ve toplumun ayrışmasında oynadığı rol

2) İntifada'da kadınların ve kadın komitelerinin işlevi

3) İntifada'nın Filistin toplumu üzerindeki etkisi ve FKÖ'nün İntifada'da oynadığı rol

4) İsrailli işgalcilerin baskı ve terörü; Filistinli tutsakların toplama kamplarında ve cezaevlerindeki durumu, mücadeleleri.

Bizler, BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarları olarak ilk üç çalışma gurubuna katılarak, daha geniş bilgi edindik ve tartışmalara katıldık. Ardından, Kongre kapanış toplantısında çeşitli çalışma gruplarının değerlendirilmesinin yapıldığı tartışmaları izledik.

Üç günlük toplantı süresinde, bir dizi yeni bilgi edindik, Filistinli temsilcilerle tartıştık ve görüşlerimizi kendilerine aktarmaya çalıştık. Bir dizi yetersizliklere ve konuların kapsamlılığına rağmen, bizim açımızdan Kongre, yeni bilgiler edinmemiz nedeniyle yararlı olmuş, bizleri daha da ilerletmiştir.

Kongre esas olarak bilgilendirme işlevi üstlenerek, tartışmaların yetersizliğine rağmen, Hamburglu arkadaşların aylar süren bir hazırlık ardından, bir dizi konuşmacı davet ederek böyle bir çalışmayı örgütleyebilmiş olmaları nedeniyle de, olumlu bir dayanışma çalışmasıdır.

EDİNİLEN BİLGİLER TEMELİNDE, FİLİSTİN'DE BUGÜNKÜ DURUM

Filistin olarak adlandırılan toprakların bir bölümü üzerinde İsrail devletinin kurulması ardından, siyonistler önce 1948 ve daha sonra da 1967'de Filistinli Arapların elinde kalan toprakları iki kez işgal etmiştir.

1948 işgal bölgeleri, işgal sonrası, bugünkü siyonist İsrail devlet sınırları içinde kalan bölgeler olarak ilhak edilmiştir. İsrail'in önemli bir bölümünü oluşturan bu bölgeden işgal sonrası göç etmeyerek orada kalan Filistinli Araplar; "İsrail Toplumu" içinde kabul edilmekle, vatandaşlık hakkı tanınmış olmakla birlikte, ***üçüncü sınıf insan*** muamelesi görenlerdir.

1967 işgali sonrası İsrail siyonistlerinin bugüne kadar resmen ilhak etmediği, Gazze ve Batı-Şeria bölgelerinde yaşayan Filistinli Araplar ise, vatandaşlık hakkına sahip olmayan kesimi oluşturmaktadır.

İntifada adı verilen ayaklanma hareketi, bu bölgelerde ortaya çıkmıştır.

Bugün Filistinli Araplar, 1948 işgal bölgesi adı verilen bugünkü İsrail'in belli bölgeleri yanısıra, 1967 işgal bölgeleri ve bu işgal bölgeleri dışında çeşitli ülkelere dağılmış göçmenler olarak, üç ana grup altında toplanmış bulunmaktadır.

Filistin'i terkedip, göçe zorlanan ve çeşitli Arap ülkelerine dağılan Filistinli Arapların çabası sonucu kurulan FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü) ve yakın zamanda şekillenen "Filistin Ulusal Kongresi" kendini Filistinli Arap ulusun tek temsilcisi görüp göstermektedir.

Ancak, belirleyici olarak göçmen Filistinlilerce kurulmuş olan bu iki çatı örgütü dışında bugün hem 1948 işgal bölgelerinde ve hem de 1967 işgal bölgelerinde yaşayan Filistinli Arapların bir dizi kendi yerel örgütleri vardır ve bunlar FKÖ dışında yer almaktadırlar.

İntifada'nın ortaya çıktığı işgal bölgelerinde var olan temel örgütlenme biçimi; ayaklanan halkın yaratmış olduğu ***komitelerdir.***

Çeşitli işlevler yüklenmiş olan bu komiteler içinde FKÖ saflarında bulunan bir dizi örgütün taraftarı yer alıyor olsa da, bu komitelerin belirleyici özelliği, FKÖ dışında var olan bağımsız yapılanmalar olmalarıdır.

Bunların yanısıra, dinci gerici güçlerin denetiminde örgütlenmeler olduğu gibi, bu güçlerin taraftarlarının komiteler saflarında varlığı da bir diğer olgudur.

Arafat önderliğindeki FKÖ, İntifada süreci içinde hem komiteleri hem de ayaklanan halkı etkileme ve giderek kontrol altına alma çabası içine girmiştir ama, İntifada FKÖ'nün önderliği ile ortaya çıkmış bir hareket değildir.

1948 işgal bölgelerinde yaşayan Filistinliler de bugün çeşitli örgütler içinde yer almaktadır. İntifada'nın gündeme gelmesi ardından daha fazla Filistinli Arabın saflarına katıldığı ve İntifada'nın etkisi sonucu daha da militanlaşma sürecine giren bu örgütlerden bir bölümü sadece Filistinli Araplardan oluşup, siyonist devlet çatısı altında "daha fazla demokratik hak" talebini öne çıkartarak mücadele yürütürken; bir bölümü de Filistinli Arap ve Yahudi emekçilerin ortak örgütünü yaratma, siyonizmin yıkılarak, demokratik bir Filistin'de bir arada yaşama perspektifi ile mücadele yürütmektedir.

Bu kısa bilgilerden de görülebileceği gibi, üç ana grup altında toplanan Filistinli Arap ulus; üç alanda kendi yaşam koşullarının ürünü olan farklı örgütlenmeler ortaya çıkartmıştır.

1967 bölgelerinde siyonizmin yoğun baskı ve saldırısı altında yaşayan halk uzunca bir dönem, kurtuluşunun FKÖ sayesinde gerçekleşeceği düşüncesi ile beklemiş ve siyonizme karşı aktif bir direniş göstermemiştir.

1982'de siyonizmin Lübnan'a saldırısı ve Beyrut ablukası ardından FKÖ'nün çok ağır darbe yiyerek Tunus'a çekilmesi ve silahlı mücadele yerine, "diplomatik görüşmeler" yolunu seçmesini yaşaması ardından; Gazze ve Batı Şeria'daki halk, kendi güçlerine güvenme dışında başka bir alternatif kalmadığını görerek harekete geçmiştir.

İntifada öncesinde Gazze ve Batı Şeria'da öncelikle öğrenci gençliğin boykot ve direnişleri olmuş; siyonizmin, bu ilk kıvılcımları söndürme amacıyla yoğun faşist terörü ardından; direniş tüm alanlara ve kitlelere yayılmıştır.

Böyle bir halk hareketi hem Filistinli Arap ulus geneli açısından, hem de siyonist İsrail açısından çok yeni bir gelişme olmuş ve her iki kesimde de yoğun bir değişim sürecini başlatmıştır.

İNTİFADA'NIN FİLİSTİNLİ ARAP ULUSUN SINIF VE KATMANLARI, VE BUNLARIN ÖRGÜTLERİ ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

İntifada'ya 1967 işgal bölgesinde bir avuç siyonizm işbirlikçisi dışında hemen tüm sınıf ve katmanlar katılmaktadır. Siyonistlerin denetimindeki işletmelerde çalışan Arap proleterler yanısıra, çok zor koşullarda tarımla uğraşan köylülerden, küçük esnafa; öğrenci gençlerden ev kadınları ve ihtiyarlara kadar tüm Filistinli Araplar İntifada'nın savaşçıları, direnişçileri durumundadır.

Son üç yılda 50 bin üzerinde erkek direnişçinin tutuklanması ve toplama kamplarına kapatılması üzerine, özellikle kadınların İntifada'daki işlevi özel bir önem kazanmıştır.

Bir yandan küçük işletmelerdeki ve tarlalardaki üretimin önemli ölçüde örgütlenmesi yanısıra, çocukların okul eğitiminin evlerde sürdürülmesi ve aktif mücadele alanları, kadınların aktif görev aldığı alanlar arasındadır.

Bu olgu, doğal olarak özel kadın komitelerinin örgütlenmesini yaratma ötesinde, emekçi kadının kurtuluşu ve erkekle eşitliği mücadelesi sürecinde önemli bir faktörü de beraberinde yaratmıştır. Bu gelişim, Cezayir kurtuluş hareketine çok yoğun ve aktif bir biçimde katılım ardından, tekrar ev köleliğine itilen emekçi Arap kadınının konumundan çok önemli bir farklılığı içermektedir.

Üretim, haberleşme, sağlık, eğitim, direniş vb. komitelerinin her yerleşim bazında yaratılması ardından, bunların merkezileşme durumu alması; direnişin sürekliliği ve gelişimi açısından çok önemli bir yere sahiptir.

Bu örgütlenme biçimi, emekçi halkın halk meclisi-sovyetlerinin çekirdekleri durumundadır ve FKÖ'den çok farklı bir etki ve öneme sahiptir. Binlerce insanı sürekli mücadele içinde tutan bu örgütlenme ve emekçi kitlelerin yaratıcı, insiyatifli durumu; FKÖ'nün emperyalizmle uzlaşmacı ve işbirlikçi önderliği ile emperyalist güçleri şaşkına çevirme ötesinde, yeni taktikler, politikalar belirlemeye itmiştir.

İNTİFADA VE FKÖ

İntifada'nın ortaya çıkışı, FKÖ içinde yer alan çeşitli örgütlerin iddiası tersine, esas olarak FKÖ ve bu örgütlerin etkisi dışında olmuştur.

FKÖ Tunus merkezli diplomasi ve emperyalizme teslimiyet yanısıra, "terörü red" adına, direnişi red politikası üretirken; adına konuştuğu kitlelerin harekete geçişi, FKÖ önderliğini yeni taktikler üretmeye itmiştir.

Bir yandan çeşitli taraftarları aracılığıyla komiteler içinde etkinlik sağlanmaya çalışılırken, bir yandan da 1967 işgal bölgesinde "mini Filistin devleti" çağrıları ve siyonist İsrail devletinin tanınması çalışmaları yürütülerek, direniş lokalize edilmeye ve giderek söndürülmeye çalışılmaktadır.

Bugün, "iki devletli Filistin"i savunan FKÖ önderliğinin pozisyonu ile, siyonist devletin yıkılması temelinde "demokratik ve çok uluslu bir Filistin devleti" hedefi, hem FKÖ ve hem de kitleler arasında en çok tartışılan konu durumundadır.

"İki devlet" tezi, FKÖ önderliğince bir yandan kitlelere "taktik bir adım" olarak satılmaya çalışılırken, emperyalist güçlere de "stratejik hedef" biçiminde sunulmaktadır.

İntifadayı boğmayı hedefleyen emperyalistler (sosyal-emperyalist Rusya da bunun içinde), bu politikayı onaylayıp, siyonizmi bu yönde zorlayarak, bölgedeki çıkarlarını FKÖ'nün işbirlikçi önderliği ve siyonist İsrail üzerinden koruma peşindedir.

Kongre çalışma grupları toplantısı sırasında bir arkadaşımızın, "Filistin Ulusal Kongresi" üyesi ve FKÖ temsilcisi Kemal isimli konuşmacıya yönelttiği sorular yanısıra, diğer sorulara verdiği yanıtlar, izlenen politikanın en çarpıcı örnekleridir.

Arkadaşımızın soruları şunlardı:

Sorulardan biri; *ABD emperyalizminin şefi Bush ile Rus sosyal-emperyalizminin şefi Gorbaçov'un sözde "barış politikaları" ve Malta Zirveleri hakkında ne düşündüğü; bu emperyalist "barış" oyunlarının İntifada üzerindeki etkisinin ne olabileceği* idi.

Verilen yanıt, özetle şöyle olmuştur:

- Bugün dünya genelinde bir barış ve demokratikleşme süreci yaşanıyor. İki süper devletin yakın ilişkileri bu sürece damgasını vurmaktadır ve sorunları barışçıl politika ve araçlarla çözme gündemdedir.

Uluslararası bu durum, İsrail'in işgalci olduğunu Birleşmiş Milletler'de kabulu temelinde belirlemek, çok önemli bir görevimizdir. Bu gelişmeler nedeniyle, uluslararası düzeyde bir dizi gücü kendi yanımıza kazanabiliriz. Çünkü, İsrail'in hedefi, Nilden Fırata kadar büyük İsrail'in yaratılmasıdır.

- Malta Zirvesinde İntifada'ya karşı bir karar alındığı bilgisine sahip değiliz. Bildiğimiz, genel olarak "Ortadoğu Dosyası"nın incelenmeye alındığıdır.

Bir diğer soru da; *Gorbaçov önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin 700 bin üzerinde Sovyet Yahudisinin siyonist İsrail'e göçüne izin verdiği, bunların özellikle İntifada bölgesine yerleştirme çalışmalarının sürdüğü,*

Sovyetler Birliği'nin bu politikası karşısında tavırlarının ne olduğu idi.

Yanıt:

• Sovyetler Birliği bizim dostumuzdur. Dostlarla sorunlar görüşmeler yoluyla çözülmeye çalışılır. Bizim görüşmelerde talebimiz, bu göçmenlere başka ülke vizelerinin de verilmesi ve özellikle ABD'ye gitmelerinin sağlanmasıdır. İsrail ABD'ye göçü engellemeye çalışıyor. Sovyetler Birliği ile görüşmeler sürüyor.

Arap gericiliğinin İntifada karşısındaki tavrı nedir ve sizin Arap gerici devletleri –Suriye, Ürdün, vb. vb.– ile ilişkiniz nedir? sorusuna verilen "yanıt"ta ise:

• Bizim Arap gericileri ile ilişkimiz olabileceğini nasıl düşünürsünüz, tabii ki gericilikle ilişkimiz yok... denerek, kimlerin "gerici" kategorisinde sayıldığı belirtilmeden, diplomatik(!) bir yanıtla sorun çözülmüş oldu!

Bu tartışmalar bize bir kez daha gösterdi ki, FKÖ önderliği hesabını emperyalist güçler arası pazarlıklar ve politikalar yanısıra, sahte barış sürecinde diplomatik ayak oyunlarına dayandırmaktadır. Ve dünya halkları, proletaryası ile İntifada'nın dayanışması, çalışma planında herhangi bir yere sahip değildir.

"Ulusal Kongre" üyesi Kemal, kendisine yöneltilen *"İsrail yanında bir Filistin devleti formülü ile FKÖ İsrail'i tanımış olmuyor mu? Bu iki devlet bir arada olabilir mi?"* sorularına da şu yanıtları vermiştir:

• FKÖ, hiç bir zaman resmen İsrail'i tanıdığını söylememiştir. FKÖ 19. kongresinde alınan devlet ilanı kararının orjinal belgelerinin hiç bir yerinde bu yönde bir açıklama yoktur. Bölgesel, yerel sözcülerin bu yönde açıklamaları 19. FKÖ Kongresini bağlamaz.

• Biz mücadele süreci içinde farklı örgütlerle çalışabileceğimizi öğrendik (yani çok iyi taktisyenleriz demek istiyor /BN) ve yine biliyoruz ki, İsrail elindeki hiç bir toprağı gönüllü vermeyecektir. Biz her program maddesinin kısa zamanda gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Ancak belli bir güçler dengesi sağlanırsa, talepler elde edilebilir.

• Bizim için Filistin, bugünkü İsrail, Gazze ve Batı Şeria'dır.

Bu yanıtlar, yıllarca İsrail siyonizminin zindanlarında tutsak kaldıktan sonra, FKÖ temsilcisi ve Ulusal Kongre üyesi olmuş bir eski savaşçının ne yazık ki burjuva diplomatına dönüşünün en çarpıcı kanıtlarındandır.

FKÖ temsilcisinin bu görüşleri sonrası, 1948 işgal bölgesinde yaşayan Filistinli Araplar arasında örgütlenen "Arap Toprağını Koruma Komitesi" adlı örgüt sözcüsü Havat da şu bilgileri verdi:

1948 İŞGAL BÖLGESİ VE İNTİFADA'NIN ETKİSİ

• İsrail, 1948'deki Filistinlilerin burjuva-demokratik haklarını tanıdığını iddia etti. Buna uluslararası alanda inananlar oldu. Bu demokratik maske, Filistin toplumunu parçalamak için kullanıldı.

• Okullarda, İsrail Eğitim Bakanlığının kontrolünde siyonist yazarların hazırladığı kitaplar okutulmakta. Filistinli öğretmenler çocuklara bunu öğretmek zorunda. Bunun dışına çıkan, ya görevden atılıyor ya da sorguya çekilip, baskı altına alınıyor.

• Her şeye rağmen 1948 işgal bölgesi hep sessiz kalmadı. 1960-80 yılları arasında bir dizi olay yaşandı. Burada harekete katılan çeşitli Filistinli örgüt ve parti var.

• İntifada ile birlikte 1948 bölgelerinde de örgütlü ve kendiliğinden gösteriler oldu.

1948 bölgesi çeşitli önderleri, halkı sakin olmaya çağırdı ama, halk bunları dinlemedi. Halk bugün kendini İntifada'nın bir parçası olarak görmektedir.

• 1948 ve 1967 işgal bölgelerinde farklı koşulların varlığı; farklı örgütlenme ve taktikleri gerekli kılmaktadır.

Bugün 1948 bölgesindeki Filistinli halkın talebi, toplumun demokratikleşmesi ve ulusal kimliğimizi kazanmamızdır. Ancak bu şekilde kaderimizi tayin edebiliriz.

Dolayısıyla bugün görevimiz, İntifada'yı desteklemek ve demokratik haklar için mücadeledir.

Ancak, siyonist devlet bir apartheid (Güney Afrika'daki ırkçı rejime verilen ad /BN) rejimi olması nedeniyle demokratikleşemez. Bunu baştan bilinçte tutmak gerekir.

• FKÖ'nün iki devletli Filistin politikası sorunu çözmez ve bu 1948 işgal bölgelerini siyonizme terk etmek demektir. Zaten bu bağlamda 1948 bölgesine karşı FKÖ büyük haksızlık yapmıştır.

• Bugün 1948 bölgesinde yürütülen mücadelede belirleyici taktik, barışçıl mücadeledir. Henüz silahlı direniş gündemde değildir.

1948 bölgesinin bugün işlevi: İntifada'ya destek; anti-siyonist Yahudilerle işbirliği ve siyonist devlet sırtında duran bıçak işlevi görmektir.

Bu bilgilerden de görülebileceği gibi, 1948 işgal bölgelerinde çalışma yürüten bu örgüt ile, FKÖ önderliği arasında çok ciddi çelişkiler vardır; ve bu örgüt, FKÖ kuruluş bildirgesinde temel alınan anti-siyonist tek Filistin devleti perspektifini savunmaktadır.

Benzer pozisyona sahip ve kongreye katılarak görüşlerini ortaya koyan bir diğer örgüt sözcüsü de, kendilerini "Komünist Devrimci Birlik" olarak adlandıran örgüt temsilcisi idi.

1948 işgal bölgesinde Filistinli Araplarla, oryantal Yahudiler arasında faaliyet yürüttüklerini, amaçlarının çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliği temelinde siyonist devletin yıkılması ve demokratik Filistin'in yaratılması olduğunu açıklayan Mahmut adlı konuşmacı da, özetle şu görüşleri ortaya koydu:

• İntifada çeşitli güçleri etkiledi, harekete geçirdi.

• FKÖ kuruluşu ile stratejik bir program ortaya koymuştu. Bu program, laik-demokratik bir devlet talebini de içeriyordu.

Bugün ise FKÖ, "aşamalı çözüm" adı altında var olan soruna bir çözüm getirmektedir.

İki devlet önerisi, bir ölçüde siyonist olmayan Yahudi güçlerin de desteğini alıyor. (Bir bölüm siyonistin de /BN)

Bu nedenle FKÖ, artık laik-demokratik devlet talebini dile getirmiyor. Ama bu, Filistin sorununu asgari olarak bile çözemez. Çünkü;

- İsrail'in siyonist-sömürgeci doğası buna izin vermez.
- Bu, yayılmacı devleti onaylamak olur.
- Bu, apartheid rejimi olan İsrail'i onaylamak olur.

Dolayısıyla, işgal altındaki bölgelerde "eşitlik" vb. tam bir palavradır.

• Gelecekte tek gerçekçi çözüm: FKÖ programındaki çıkış noktasının temel alınmasıdır. Bu, çeşitli milliyetlerden emekçi halkın eşitlik temelinde laik-demokratik devletidir.

Üyelerinin çoğunluğunun Yahudi olduğunu, İsrail Komünist Partisi'nden ayrılma temelinde kurulduğunu söyleyen bu örgüt sözcüsü de görülebileceği gibi, bugünkü FKÖ önderliğinden çok farklı şeyler savunmakta olup, FKÖ'nün kuruluş programındaki temel yaklaşımla aynı fikirdedir.

Bu ise; FKÖ önderliği ile, kendilerine ihanet edildiği, siyonizme terk edildiği görüşüne sahip 1948 işgal bölgesi Filistinli Araplar ve örgütleri arasında, bundan sonra da çelişki ve mücadelenin süreceği anlamına gelmektedir.

Siyonistlerin denetimindeki işletmelerde çalışan Arap proleterler yanısıra, çok zor koşullarda tarımla uğraşan köylülerden, küçük esnafa; öğrenci gençlerden, ev kadınları ve ihtiyarlara kadar, tüm Filistinli Araplar; İntifada'nın savaşçıları, direnişçileri durumundadır.

İNTİFADA VE İSRAİL TOPLUMU ÜZERİNDEKİ ETKİSİ

"Komünist Devrimci Birlik" sözcüsü Mahmut'un aktardığı bilgiler temelinde, İntifada'nın siyonist İsrail devleti çatısı altında yaşayan siyonist ve siyonist olmayan Yahudiler üzerindeki etkisi de şöyle özetlenebilir:

• İsrail'de bugün devleti elinde tutan ve İsrail burjuvazisini oluşturan Yahudiler, Avrupa kökenli –ve ABD'li– olan Eşkinaz Yahudileridir.

• Oryantal Yahudi adı verilen ve Arap-Afrika kökenli olan Yahudiler, siyonist devlet içinde ikinci sınıf insan konumundadır ve İsrail proletaryasının % 80'nini oluşturmaktadır.

• Araplarla kültürel yakınlık içinde olan ve bu nedenle Filistinli Arap halk ile daha yakın ilişki içine girebilen bu Oryantal Yahudiler, çeşitli ülkelerden kentlere trenlerle geldiklerinde, önce istasyonda böcek ilacı ile "dezenfekte" (!) edildikten sonra, Arap yerleşim yerlerine yakın bölgelere yerleştirilmektedir.

• 1973 ve 1982 savaşları ardından İsrail toplumunda belli bir ayrışma gündeme gelmiş ve belli bir bölüm Yahudi (sözcü % 30 diyor /BN) iki devletli çözümü kabul eder hale gelmiştir.

Yine de 1967 işgali ardından geçen 20 yıl içinde çok ciddi bir saflaşma olmamasına karşın, İntifada ile birlikte bu saflaşma hız kazanmıştır.

• İsrail'e siyonist ideoloji temelinde göç eden Oryantal Yahudiler arasında siyonizmden uzaklaşarak, anti-siyonist kesime katılmalar daha da artmıştır.

• Şu anda anti-siyonist bir Yahudi hareketi vardır ve Filistinli Araplarla birlikte hareket etmektedir. Ancak henüz toplum içindeki etkileri çok fazla değildir.

• Bunlar dışında kendine "sol-siyonist" diyen güçler vardır ve bunlar anti-siyonist güçlerin tersine, 1967 bölgesindeki işgale karşı değildir.

• İsrail Komünist Partisi ise, bugüne kadar açık anti-siyonist tavır takınmamıştır (Bu, revizyonist-siyonist kırması bir "K"P'dir /BN).

• İntifada ile birlikte, siyonist ordu içinde askerlik yapmak istemeyen Yahudi gençlerin sayısı her geçen gün daha da artmaktadır.

...

Tüm bu özet bilgiler bile, bize şunu göstermektedir:

İntifada, 1948, 1967 işgal bölgelerinde yaşayan Filistinlilerin kitleler halinde mücadeleye katılımı ve yeni örgütlerini yaratırken; göçmen Filistinliler arasından çıkan FKÖ'nün önderliği, İntifada önünde engel olma özelliği kazanmıştır. Bu, bir başka ifadeyle, Filistinli Araplar arasında yeni ayrışma ve yeni oluşumların da habercisi olma özelliğine sahiptir.

İntifada, diğer yandan siyonist İsrail toplumu içinde de siyonist ve anti-siyonist Yahudileri ayrıştırmaya başlamış ve anti-siyonist güçler –bunlar içinde de, Yahudi proletaryasının çoğunluğunu oluşturan Yahudileri– Filistinli Arap direnişçiler ve emekçilere daha da yaklaştırmıştır.

İntifada, üç yıllık dönem içinde dünya halkları ve proletaryasının Filistin halkı ve emekçileri ile dayanışmasını hızlandırıp, enternasyonal dayanışmanın devrimci çekim gücü olma özelliği kazanırken; Arap gericiliği, FKÖ'nün işbirlikçi önderliği ve emperyalist güçlerin de korkulu rüyası olmaya başlamıştır.

İntifada, biz Türkiye-Kuzey Kürdistanlı komünistler, proletaryamız ve emekçi halkımız açısından da çok önemli bir yere sahiptir...

İntifada, bizlerin proleter enternasyonalist bir bilinçle desteklememiz gereken bir halk hareketi olmanın ötesinde; öğreneceğimiz çok yönlü bir mücadele ve örgütlenme sürecidir, aynı zamanda.

Ve İntifada gerçeği, bugün Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devletinin ırkçı-şoven saldırısı karşısında Kürt ulusu ve emekçi köylüleri arasında bir kıvılcım çakmıştır bile.

Faşist Türk devletinin her renkten faşist politikacıları kabul etmek istemeseler de; İntifada yönünde gerçekleşen paralellikleri red de etseler; Nusaybin, Cizre, Silopi, Derik, İdil... kasabalarında binlerce kişinin katıldığı kitle hareketleri, kapanan dükkanlarla; 1967 işgal bölgesinde çakan kıvılcımın benzerleri, Kuzey Kürdistan'da yaşanmaya başlanmıştır bile...

28 Mart 1990 ■

1915'deki Ermeni Soykırımının Tanıkları Konuşuyor

57. sayımızda, tarihe "Talat Paşa Duruşması" olarak geçen duruşmanın steno ile tutulan tutunaklarından Dr. Johannes Lepsius'un ifadesini aktarmıştık. Bu sayımızda tanıkları konuşturmaya devam ediyoruz.

Ermeni metropoliti Krikoris Balakian tanık olarak dinlenmeye başlanıyor. Tanık davaya katılabilmek için Manchester'den gelmiştir. Tanık 42 yaşındadır ve Ermeni ulusal kilisesi üyesidir. Almancayı tam bilmemesine rağmen tercüman gerekli görülmemiştir. (Tanık yemininden sonra)

KRİKORİS BALAKİAN: Olayın kendisi hakkında bir şey söyleyemem, sanığın kişiliği hakkında da söyleyeceğim bir şey yok, kendisini tanımam.

Ben 1914'te dünya savaşı başladığında Berlin'de bulunuyordum. Berlin'i 1914 ortalarında doğrudan İstanbul'a dönmek için terkettim.

Döndükten takriben altı-yedi ay sonra, 21 Nisan 1915'de, 280 Ermeni aydını ile birlikte polis tarafından gözaltına alındım ve sürgün edildim.

Bizler 36 saat süren bir tren yolculuğu ile Ankara yakınlarında bir yere sürüldük. Burda 90 kadarımız bizden ayrıldı ve bir kervan olarak Ayaş'a sürüldü. Geri kalan 190 kişi ise Çankırı'ya sürüldü. Buraya araba ve trenle 24 saat süren bir yolculukla gönderildiler. Burdakiler daha sonra 25, 15, 10, 5 kişilik küçük gruplar halinde yeniden Ankara'ya götürülüyor diye yola çıkartılıp, yolda dövülerek öldürüldüler. Bu 190 kişiden yalnızca 16'sı sağ kaldı.

Çankırı'da takriben 250 kişilik bir Ermeni nüfusu 40 hanede yaşıyordu. Bunlar Türkçe konuşan, siyasete çok uzak duran tüccar kişilerdi. İstanbul'dan getirilenlerin 16'sı Çankırı'nın 250 kişilik Ermeni nüfusu ile birlikte Dar-es-Zor çölüne sürülecekti. Bu, İstanbul'dan telgrafla gelen İçişleri Bakanlığı'nın bir emri idi.

Fakat Kastamonu Valisi Reşad Paşa, İçişleri Bakanlığı'nın bu emrine uymayı reddetti. Bunun üzerine derhal azledildi. Onun yardımcısı emri yerine getirip, bizi sürmeye hazırdı. Biz ona emre uymaması için 800 Türk altın lirası kadar para verdik. Bu kişi yörenin İttihak ve Terakki sekreteri Yunus Bey'di. Bunun üzerine biz sürülmedik ve takriben 1916 Şubat'ına kadar orda kaldık. 1916 Şubat'ında Ankara'dan yeni bir vali Kastamonu valiliğine geldi. Sözkonusu kişinin Ankara vilayetinde 82.000 Ermeninin [erkek-kadın-çocuk] katlinden sorumlu olduğunu duymuştuk. Bu yeni vali, İçişleri Bakanı Talat Paşa'nın emrini yerine getirdi ve bizi Dar-es-Zor'a kadar sürdürdü. O, bunu yöredeki Ermeniler çok sakin oldukları, bir çoğu Ermenice bile bilmediği, hepsi yalnızca Türkçe konuştukları halde yaptı. Siyaset, biz tüm Ermenilerin Küçük Asya'dan sürülmesini istiyordu. Önce erkekler sürüldü. 48 erkek vardı. Kadın ve çocuklar da beraber götürülecekti. Bize kadın ve çocukları birlikte götürmek isteyip istemediğimiz soruldu. Ben bu soru karşısında, götürmemenin daha iyi olacağı yönünde öğüt verdim. Daha sonra tümünün öldürüldüğünü öğrendik. Biz, Çorum-Yozgat-Boğazlıyan - Kayseri - Tormarsa -Hacen- Sis Kars-Bozar-Osmaniye-Hasanbeyli- İslahiye üzerinden sürüldük. Bu yol, en kanlı yollardan biridir. Yalnızca Yozgat ile Boğazlıyan arasında toplam 43.000 Ermeni katledilmiştir. Kadın ve çocuklarla birlikte. Biz de sürekli olarak öldürülme korkusu içinde idik. Çünkü resmi adı techir olan şey gerçekte yok etme siyaseti idi. Topluca 15-16 bin Türk altını kadar paramız olduğundan, Şark'taki genel bahşiş uygulaması ile hayatımızı kurtarabileceğimizi düşünüyorduk. Başka araçlarla elde edemediğimizi, altınla elde edebileceğimizi umuyorduk. Yanılmadık. Bugün hala yaşıyorsam, bunun nedeni rüşvettir.

Biz de tabii ki çok kötü muamele gördük. Aç ve susuz kaldık. Yolda göl, akarsu vb. gördüğümüzde su içmek istediğimizde bile izin verilmiyordu. İki gün ekmeksiz bırakıldık. Kendi paramızla satın almamıza da izin yoktu. Uyku durak yoktu. Yine de çıplak canımızı kurtarırsak sevinecektik.

En kanlı yer olan Yozgat'a geldiğimizde, yol yakınında uzun saçlı kesik yüzlerce kafa ile dolu bir vadi gördük. Ermeni kız ve kadınlarının kesilmiş kafaları idi bunlar. Bizim başımızda Şükrü isimli bir jandarma yüzbaşısı vardı. Ben bu yüzbaşıya yalnızca Ermeni erkeklerinin öldürüldüğünü, Ermeni kadınlarının öldürülmediğini duyduğumu söylediğimde, bana ***"eğer yalnızca Ermeni erkeklerini öldürür, Ermeni karılarını hayatta bırakırsak, 50 yıl sonra yine milyonlarca Ermeni çıkar karşımıza. Kadın çocuk demeden kurutmalıyız kökünüzü ki, bir daha maraza çıkarmayasınız"*** cevabını verdi.

(Özür dilerim, 4-5 yıldır Almanca konuşmadığım için biraz zorlanıyorum. Ben 1901'den bu yana Ermeni papazıyım. Ermenistan'daki durumu, halkımın durumunu ve Türk siyasetini iyi biliyorum.)

Ben kadın ve çocukların niye öldürüldüğünü sorduğumda, yüzbaşı bana gayet rahat herkesi öldürdükleri-

ni, ama bunu şehirde değil, şehir dışında yaptıklarını anlattı. Şehirde katliam yasaktı. Çünkü 1895/1896'da Abdülhamit'in emri üzerine şehirlerde gerçekleştirilen katliam, tüm Avrupa halklarının ve uygar dünyanın tepkisini çekmişti. Şimdi, çoluk-çocuk —ama şehir dışında— öldürülecekti ki, tanık kalmasın! —Ama allaha şükür ki, hala bazı tanıklar var!—

Yüzbaşı bana şunu söylüyordu: *"Bütün bunları rahatça anlatabiliyorum, çünkü siz zaten çöle sürülüyorsunuz ve orda açlık ve susuzluktan ölüp gideceksiniz ve bunları kimseye anlatamayacaksınız"*. Bize detay da anlattı bu yüzbaşı. Anlattığına göre, önce Yozgat'tan ve çevresinden 14.000 erkek şehir dışındaki ovaya çıkarılarak, dövülerek katledilmişti. Öldürülenlerin geride kalan ailelerine ise, sürülenlerin rahat bir şekilde Halep'e vardıkları bilgisi verilmişti. Şimdi ailelerin arkadan gönderilmesi için hükümete başvurup izin istedikleri söylenmişti. Gelecek olan ailelerin evlerinin hazır olduğu söylenmişti. Hükümet bu "izni" vermişti. Hükümet ayrıca taşınabilir eşyanın da birlikte alınmasına izin vermişti... Bunun üzerine aileler taşınabilir tüm değerli eşyalarını, paralarını, ziynet eşyalarını, taşınabilir ev eşyalarını halı vb.'ni yüklenmiş, güya Halep'e doğru yola çıkacak kervanda yerini almıştı. Bunu bizzat kervana eşlik eden yüzbaşı anlattı. Jandarma kumandanı olarak kendisinin Yozgat'la Boğazlıyan arasında 40.000 kadar Ermeni'yi öldürttüğünü övünerek anlatıyordu bu kişi. Kadınlar kocalarının yaşadığına inanarak kervana katılmışlar ve kocalarının arkasından göçe hazırlıklarını tamamlamışlardı. 380'i kağnı, toplam 840 araba vardı bu kervanda. Kağnıların dışındakiler at arabaları idi. Kadınların bir bölümü ve çocukların bir bölümü de yürüyordu. Takriben toplam 6400 kadın ve çocuk Halep'e göç için yola çıkmıştı.

Ben yüzbaşıya bunu niye yaptınız? diye sorduğumda, o bana *"eğer kadın ve çocukları kentte öldürmüş olsa idik, onların para ve kıymetli eşyalarının nerde olduğunu bulmamız zor olurdu, ya toprağa gömerler, ya da yok ederlerdi, bu yüzden ziynet eşyalarını almalarına «izin verdik»"* dedi. Yüzbaşı devamla şunları anlattı: *"Kentten dört saat kadar uzaklaştıktan sonra, üç su değirmeninin olduğu bir ovaya geldik. Yanımızda 30 -40 kadar Türk kadını vardı. Bunlar Ermeni kadınlarının üzerini arayarak ziynet eşyalarını ve paraları topladılar. 64000 Ermeni kadını vardı. Bu iş 4 gün kadar sürdü."*

Bu iş bittikten sonra yüzbaşı kadınlara, hükümetten yeni bir emir geldiğini, orda olanların af edilmiş olduğunu ve geri dönebileceklerini söylemiş. Bir saat kadar geride geniş bir açık arazi varmış. Arabalar ve sürücüler daha önceden geri gönderilmiş. Onlara da söylenen, kadınların af edildiği ve geri dönecekleri imiş.

Bu arada çevre köylere jandarmalarla gönderilen haberlerle, çevre halkı cihada davet edilmiş. Bu çağrılar temelinde baltalarla, sopalarla ve demir çubuklarla silahlı 12-13.000 kadar köylü toplanmış. Öldürme ve beğendikleri Ermeni kızlarını kendilerine saklama "izni" çıkmış bunlara.

SAVUNMA AVUKATI GORDON *(Araya girerek)*: Biz burda bir çok şey dinledik. Ben yalnızca özsel olan şeyleri öğrenmek istiyorum.

TANIK: O zaman soru sorun lütfen.

SAVUNMA AVUKATI GORDON: Siz Çankırı'da iken, bir profesör ile birlikte valiye gidip, sizler için bir şeyler yapması ricasında bulundunuz mu? O zaman vali, size Talat Paşa'dan gelmiş olan ve belirli bir soruyu içeren bir mesaj gösterdi mi?

TANIK: Bana iki dakika daha izin verirseniz, o zaman anlattığımı bitirip, sorunuza cevap vereceğim.

Yani hiç acımadan önüne çıkan herkes öldürüldü. Kadın, çocuk demeden! Ben yüzbaşıya hiç vicdan azabı çekip çekmediğini, tanrı, insanlık, uygarlık karşısında sorumluluk duyup duymadığını sordum. *"Ben sorumlu değilim. Ben İstanbul'dan emir aldım. Ben jandarma kumandanıyım. Bize cihat içinde olduğumuz, herkesi öldürmemiz gerektiği emri verildi. Eğer savaşta birini öldürürseniz suçlu olmazsınız. Ben buna uygun davrandım. Ve olaylardan sonra namazımı kıldım."* diye cevap verdi yüzbaşı.

Avukat Gordon'un sorusuna cevap olarak: Ben Türk gazetesi Sebat'ın başyazarı olan ve İstanbul'da Türk

üniversitesinde profesör olan Diran Kelekyan efendi ile konuştuğumda, o, bana *"vali yardımcısı Asaf beyle bir görüşme yapmak ister misiniz?"* diye sordu. Ben *"aslında herhalde saklanıp, hiç ses çıkarmasak, daha iyi olur"* şeklinde cevap verdim. O *"hayır korkmayın, o benim öğrencimdir. Benim elimi öpecek kadar saygısı vardır bana. Ve bu sorunlar üzerinde kendisi ile çok konuştuk."* dedi.

Böylece Asaf beyi ziyaret ettik. Asaf bey Klikya'da Osmaniye'de eski vali yardımcısı idi. Bizi büyük bir nezaketle karşıladı. Biz kendisine İstanbul'a geçebilmek için ne yapmamız gerektiğini sorduk. Onun cevabı: *"Hocam ne yapmak iştiyorsanız, herhalde çabuk yapın. Yoksa çok geç olacak."* diye tavır takındı. Tabii, bunun ne anlama geldiğini sorduk. Küçük Asya'da neler olduğundan hiç haberimiz olmadığını söyledik. İki saat ötemizde bile neler olduğunu bilmediğimizi söyledik. Asaf bey cevaben: *"Aslında hiç kimseye bir şey anlatmamam gerek. Ama siz benim* (Kelekyan'a) *hocamsınız. Siz ise* (bana) *bir papazsınız. Ben din adamlarına güvenirim. Bu sırrı saklamak zorundasınız. Size bir telgraf mesajı göstereceğim."* dedi. Ve Kelekyan'a mesajı gösterdi. Mesajı ben de okudum. Ben şimdi bu mesajda, kelimesi kelimesine ne yazdığını söyleyecek durumda değilim. Bu mesajın orjinal olup olmadığı konusunda da, bir şey diyecek durumda değilim. Ama orda yazılanları kendime not aldım. Ve yazdığım bir kitapta, bütün bunları anlatacağım, kanıtlayacağım. Mesajın doğru olduğundan kuşku duymaya gerek görmüyorum. Çünkü mesaj bana, o dönemde aktif hizmette olan bir vali yardımcısı tarafından gösterildi. Telgraf'ta içerik olarak şöyle deniyordu:

"Bize derhal Ermenilerin kaçının öldüğü, kaçının hayatta olduğunu telgrafla bildirin. İçişleri Bakanı Talat"

Ben önce, bunun ne demek olduğunu anlayamadım. Bütün bir halkın katliamlarla yok edilmesinin planlanmış olduğu, benim anlayacağım bir şey değildi. Bu, tarihte o zamana kadar görülmemiş bir şeydi. Kelekyan efendi Asaf beye *"Ben bunun ne anlama geldiğini anlamadım"* dedi. Asaf beyin cevabı şu idi: *"Siz aslında çok akıllı bir insansınız. Başyazarsınız. Anlamanız gerekir. Burda söylenen «Neden bekliyorsunuz? Katliam yapın»dan başka bir şey değildir!"*

Bunun üzerine Kelekyan efendi ağlamaya başladı, *"henüz çocuklarımı ayakları üzerinde durabilecekleri şekilde yetiştirmedim. Bize kiliseye gidip dua etmekten başka yapacak şey kalmıyor"* dedi.

Asaf bey: *"İstanbul'a gitmek için mücadele edin, elinizden gelen her şeyi yapın. Ben ancak 15 gün daha burdayım. Ondan sonra bu görevden ayrılıyorum. Ben 1909'da Osmaniye'de idim. O zaman da Adana'da büyük katliamlar oldu. Bana Ermenilere eziyet ettiğim suçlaması getirildi. Çok zor temize çıkarabildim kendimi. Şimdi de Ermenilere yapılanlarla hiç bir ilişkimin olmasını istemiyorum. Çünkü savaş bittiğinde, herkes sorumluluğunun hesabını vermek zorunda kalacaktır. Bizi bu katliamlardan sorumlu tutsalar, asılmamız bile mümkündür"* dedi.

BİR JÜRİ ÜYESİ: Mesajdaki imza kimindi?

TANIK: Telgraftaki imza "Talat" idi. Ben bunu kendi gözlerimle gördüm.

SAVUNMA AVUKATI GORDON: Sizi kim kurtardı? İngilizler mi, Ruslar mı, Fransızlar mı? Kim?

TANIK: Bu, çok acılı ve uzun bir öyküdür. Bu 5 yıl içinde yaşadığımı, ben haftalarca, aylarca anlatabilirim.

SAVUNMA AVUKATI GORDON: Biz çok kısa ve açık istiyoruz.

TANIK: Ben Islahiye'den Ayran Bahçe'ye kadar kaçtım. Amanos dağlarında tünel çalışmaları yapan Alman mühendislerin yanına sığındım. Benim Almanca bildiğimi gören ve Almanya'da eğitim gördüğümü öğrenen mühendisler bana çok iyi davrandı. Benim cübbemi çıkarıp, sakalımı kesip, Avrupalı gibi giyinmemi söylediler. Ben 4 ay orda kaldım. Bana yardım eden mühendislerin adı Klaus ve Morf idi.

Ermeni metropoliti K. Balakian, tünel çalışmaları yapan Alman mühendislerinin yanında "Bernstein" ismiyle, saklandığı yıllarda...

Amanos tüneli çalışmalarında 8 bin Ermeni çalışıyordu. Almanlar bunları koruyordu. Ama Ermenilerin techiri kararı oraya da ulaştı. Bunların Maraş - Bahçe arasında linç edilerek öldürüldüğü haberi bize ulaştığında, yeniden Toros dağlarına kaçtım. Orda da Almanlar tünel çalışmaları yapıyordu. Orda, yüksek mühendis Lautenegger bana çok yardımcı oldu. Ama sonunda Türkler, benim sahte isimle orda olduğumu ve Ermeni papazı olduğumu çıkardılar. Bunu öğrenince, yine kaçmak zorunda kaldım. Adana'da tünel çalışmalarını yürüten şirketin merkez bürosunda saklandım. Sonra Alman askeri elbisesi giyerek, asker gibi davranmayı öğrendim.

Bu Alman mühendislerinin bana yaptığı yardımı hep şükranla anarım.

İttifak askerleri Şam'ı ele geçirdiklerinde, Türkler Adana'daki Ermenilere, *"Sizi hayatta bırakmayacağız. Çünkü düşmanımızla işbirliği yaparsınız"* demeye başladılar. Adana'da kalmış olan bir kaç bin Ermeni, Sis ve Hacen arasındaki dağlık bölgede yok edilmek isteniyordu.

Geri kalan son enerjimle bu katliamdan kurtulmak ve Almanya'ya kaçmak istiyordum.

Alman askeri elbisesi ile ve Alman askerleri ve subayları ile birlikte trenle İstanbul'a vardım.

İstanbul'a geldikten dört gün sonra Bulgarlarla Antant arasında ateşkes anlaşması imzalandı. Ben artık savaşın sona erdiğini, İstanbul'dan ayrılmak gerekmediğini düşünmeye başladım. Af çıkana kadar, İstanbul'da çeşitli tanıdık evlerde saklandım. 19 18 Ekim'inde af çıktı. 1918 Kasım'ında Türkiye'den çıktım ve Paris'teki Ermeni cemiyetine gittim. Ermenilere yapılanlar konusunda gerçekleri anlatmak gerekti.

SAVUNMA AVUKATI GORDON: Ekselans Liman von Sanders bizi büyük bir vicdan muhasebesi içine itti. (Liman von Sanders'in ifadesine atıf ta bulunuyor. /ÇN) O bize, katliamlardan Talat Paşa'nın değil, uygulamayı yapan alt sorumluların sorumlu olduğunu anlattı. Bu, Ermenilerin genel kanaatinin tersine bir kanaattır. Bay Lepsius'la da çelişen bir kanaattır. (Lepsius'un ifadesi için bkz. BOLŞEVİK PARTİZAN Sayı 57 /ÇN) Ben size bu bağlamda bir soru sormak istiyorum. Ermenilerde, Talat'ın bu katliamların sorumlusu olduğu konusunda kanaat kesin midir?

TANIK: Bu, genel kanı değil, aynı zamanda gerçeğin kendisidir. Ben İstanbul'da Ermeni Patrikhanesi'nin

Ermeni soykırımının sorumluluğu, bir bütün olarak Türk hakim sınıflarınındır. Dönemin içişleri bakanı olarak görev yapan Talat paşa, soykırımın baş sorumlularından ve yönlendiricilerinden biridir.

yönetimi içindeydim ve Türklerdeki ilişkileri yakından tanıma fırsatı buldum. Tabii ki Talat'ı da kişi olarak tanıdım. O, kesin etkiye sahipti. Ve yaptığı her şeyin tam bilincinde idi. Ermeni Patrikhanesi Türk hükümetinden bir talepte bulunduğunda, o, bize *"Başka bakanlara gitmenize gerek yok. Doğrudan ve yalnızca bana gelin, yeter. Hiç bir şey yazmanıza da gerek yok. Bana sözlü olarak bildirin, ben gerekeni yaparım."* diyordu. Yani aslında istediğini yapar, kimseye hesap verme yükümlülüğü duymaz bir pozisyondu onunkisi.

AVUKAT NIEMEYER: Siz, Ermeniler arasında Talat'ın şu sözlerinin dolaştığından haberdar mısınız?

"Ben Ermeni sorununda Abdülhamidin 30 yılda yapabildiğini, bir günde yaptım."

BAŞKAN: Bunu duydunuz mu?

TANIK: Ne dendiğini pek anlamadım.

BAŞKAN: *(Tekrarlıyor)*

TANIK: Yalnızca 30 yıl değil; Talat, 500 yılda yapılmamış olanı yaptı! Ben 1915'de Çankırı'da iken ve Eylül ayında tüm Anadolu Ermenilerden temizlendiğinde, Rus-Türk cephesi, Erzurum'dan geri dönen ve İstanbul'a doğru yolda olan bir binbaşı Çankırı'dan geçerken, övünerek benim yüzüme şunları söyledi: *"Bizim geçmişteki tüm sultanlarımızın yapamadığını biz yaptık: Tarihi bir halkı iki ay içinde yok ettik!"*

BAŞKAN: Bu anlayış, Türkler ve Ermenilerde genel anlayış mı idi?

TANIK: Evet.

BAŞKAN: Talat'ın emri sonucu 15 ay içinde, daha önce bir çok yılda olandan daha çok Ermeninin katledildiği doğru mu?

TANIK: Evet. Ama, burda sorulan soru bağlamında, ben bu sözleri bizzat Talat'ın ağzından duymadım.

AVUKAT GORDON: *(Ekselans Liman von Sanders'e)* Ekselans, siz, gerçekleşen katliam için, sorumlu olanların, uygulayan alt memurlar olduğu anlamına gelen şeyler söylediniz.

BİLİRKİŞİ LİMAN VON SANDERS: Katliamlar için öyle; sürgün emri için değil!

AVUKAT GORDON: Bununla bağıntılı olarak ben, Halep eyaleti valiliğinin bazı orjinal telgraflarını kanıt olarak mahkemeye sunmak istiyorum. *(Avukat sözkonusu belgeleri mahkeme heyetine vermek istiyor.)* Ben bunların ikisini burda okumak istiyorum. Bunları daha önce Dr. Lepsius kontrol etmiştir.

BAŞKAN: Şimdi bunları burda okursanız, o zaman kanıtlar önceden kabul edilmiş sayılır gibi olur.

AVUKAT GORDON: O zaman en azından, bunların içeriği hakkında bilgi vermeme izin verin. Burdaki belgeler, Talat'ın çocuklar da dahil tüm Ermenilerin yakalanması, techire tabi tutulması emrini verdiğini göstermektedir. Başlangıçta, çocuklar bağlamında emirde, *"olanları hatırlamayacak kadar küçük olanlar dışında"* denmekte; daha sonra Mart 1919'da bu sertleştirilmekte, tüm çocuklara genişletilmekte, bunlardan *"Türkiye'ye zararlı unsurların yetiştiği"* söylenmektedir. Bu telgrafların doğruluğu üzerine, bu belgeleri Halep İngilizlerce işgal edildikten sonra, onlardan alan Andonyan tanıklık yapabilir. Ben ancak jüri üyeleri ve mahkeme heyeti, sanığın Ermenilere yapılanlardan Talat'ın sorumlu olduğu konusunda kesin kanaate sahip olduğu noktasında bir kuşkuları yoksa, bu kanıt talebinden vazgeçebilirim.

SAVCI: Ben böyle bir kanıt talebinin reddedilmesini istiyorum. Bay Başkan, aslında Ermenilerin katlinden Talat'ın sorumlu olup olmadığı konusunun tartışmasına geniş yer vermiştir. Ama bu soru hiç önemli değildir. Benim görüşüme göre, sanığın Ermeni katliamından Talat'ı sorumlu tuttuğu kuşku götürmez. Bu anlamda motif açıktır. Görüşümce bu mahkeme heyeti Talat'ın suçluluğu sorunu tartışılıp çözülemez. Bununla ilgili yargıyı tarih verecektir. Bunun için, burda olandan çok daha değişik ve fazla malzeme gereklidir.

AVUKAT NIEMEYER: Ben, Talat'ın en yüksek devlet yetkililerinden biri, sorumlu en yüksek devlet memuru, büyük veziri olduğuna dikkat çekmek isterim. Hükümet adına imzalayan odur. Talat, olan her şeyden sorumludur. Başka türlüsü mümkün değildir.

AVUKAT GORDON: O zaman ben bu kanıt talebinden vazgeçiyorum.

BAŞKAN: O zaman bu talep geri çekilmiş oluyor.

JÜRİ ÜYESİ EVALD: Ben, tanık Balakian'a bir soru sormak istiyorum: Siz valiye gittiğinizi söylediniz. Vali mi, kaymakam mı? Telgraf, Talat Paşa'nın mı idi?

TANIK: Evet, bunu kendi gözlerimle gördüm.

AVUKAT GORDON: Vali, vilayetin en yüksek yöneticisidir.

(Tanık serbest bırakılıyor...)

("Talat Paşa Duruşması" 1921. Pogrom yayınlarının 1980'deki tıpkıbasımından, sayfa 63/70 arasından çevrilmiştir)

Burda Balakyan'ın anlattıkları, bir çok noktada Talat'ın sorumluluğu üzerinde yoğunlaşsa da, sonuç olarak bu katliamın sorumluluğu bir bütün olarak Türk hakim sınıflarınındır. Aynı zamanda bu katliama göz yuman, uygulanmasında kullanılan Türk emekçileri; onlarla birlikte Kürt emekçileri de, bu katliamlara katıldıkları ve göz yumdukları ölçüde bu sorumluluğa ortaktır. Türk faşistleri, tarih önünde sorumlu ve suçludur. Türkiyeli sınıf bilinçli işçiler —bu bağlamda kendi özel sorumluluklarının da bilincinde olarak— bu suçlulardan hesabı er geç soracaktır, sormalıdır...

■

Sosyalizmin Bazı Ekonomik Sorunları ve Modern Revizyonizm -III-

HALK DEMOKRASİLERİNİN GEÇMİŞİ ÜZERİNE KISA BİR GÖZLEM

Rus sosyal-emperyalizminin yeni sözcüleri gibi, Orta ve Doğu Avrupa ülkelerindeki iktidarların yeni sözcüleri de, devrimci, komünistlerin yönetimindeki geçmişlerine tüm nefretlerini kusma, bu dönemi karalama; siyasi, ekonomik, tarihi gerçekleri çarpıtma konusunda sıkı bir ittifak içerisindeler.

Bu ülkelerdeki tüm revizyonist ve anti-komünist güruh, geçmişten şekilsel olarak kalan tüm kalıntıların "radikal" olarak değiştirilmesini talep ediyor ve "radikal" olarak tüm gerekli değişiklikleri yürürlüğe sokuyor. Çekoslavakya yeni devlet başkanı, anti-komünist W. Havel, bu konudaki kararlılıklarını *"arkamızda kalan zamanı hiç birşey hatırlatmamalı"* (Spiegel, 6/90) şeklinde dile getiriyor.

Revizyonistlere ve anti-komünistlere arkada kalan zamanı hatırlatan "halk cumhuriyeti", "sosyalist cumhuriyet" gibi kavramlar, demokrasi ile bağdaşmadığı gerekçeleri ile Macaristan ve Polonya'nın ülke adlandırılmalarından kaldırıldı. Komünist partinin bu ülkelerde öncü rolünü vurgulayan maddeler silindi; "çoğulcu demokrasi"ye geçildi. Devlet bayraklarından orak-çekiç, kızıl yıldız sembolleri; polis, asker vb. gibi bir çok devlet görevlisinin taşıdığı üniformalardan komünizmi hatırlatan tüm semboller atıldı. Revizyonist partiler, komünist, işçi partisi gibi kavramları parti adlarından kaldırdılar; bunların yerine daha "çağdaş" !!! (TB"K"P'nin kulakları çınlasın!) kavramlar olan "sosyalist", "sosyal-demokrat" şeklindeki kavramları kabul ettiler.

İktisadi planda, revizyonistler ve anti-komünistler tarafından emekçilere yutturulmaya çalışılan "sihirli değnek"; özel girişimciliğe dayanan "sosyal pazar ekonomisi"dir.

"Sosyal pazar ekonomisi"nin en hızlı uygulayıcılarından Polonya'da, bu sihirli değneğin emekçiler için kırbaçtan başka hiç bir anlama gelmediği, somut uygulamalarla bir kere daha görüldü. Polonya'nın anti-komünist Mazowieski hükümeti, diğer adıyla Dayanışma Sendikası hükümeti, derhal ücretleri radikal olarak düşürdü. Reel ücret artışlarını —işçilerin baskısı ile— tek tek işletmelerin kabul etme imkanını ortadan kaldırmak için, ücretleri yükselten işletmelere ceza vergileri kondu. Ürünlerin fiyatları ise hızla yükseldi. Örneğin 1990'nın Ocak ayında taş kömürünün fiyati 8 katına, elektiriğin fiyatı 3 katına, taşıma ücretleri iki katına çıkartıldı.

Bu ülkelerde uygulanan iktisadi politika, Türkiye-Kuzey Kürdistanlı emekçilerin hiç de yabancısı olmadığı IMF patentli "kalkınma reçetesidir".

Bu reçete, kalkınmak için ama herşeyden önce dış borçlarını ödemek için reel ücretleri dondur ve düşür; fiyatları yükselt, devlet sübvansiyonlarını kaldır; kâr getirmeme anlamında "verimsiz" işletmeleri kapat; sana yardım eden ilerlemiş ülkelere minnet borcunu ödemek için gümrük vergilerini kaldır; uluslar- arası pazarda rekabet şansın yok olsa da ihracata yönelik üretime ağırlık ver... der!

Kısacası bu reçete, emperyalist büyük güçlere daha fazla bağımlılığı; emekçiler üzerinde sömürü ve baskı oranının daha fazla arttırılmasını talep eder.

Nasıl ki geçmişte, Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde revizyonist sosyal, iktisadi ve siyasi politikanın iflas edeceği şeklindeki Marksist-Leninistlerin bilimsel öngörüsü doğrulanmışsa, "sosyal pazar ekonomisi" denilen bu "yeni" politikanın da iflas edeceği; bu reçeteyi çok önceden uygulayan kapitalist ve bağımlı ülkelerin pratiği ile çoktan bellidir.

Marksist-Leninistler için öncelikle gerekli olan, bu ülkelerde geçmişte komünistler önderliğinde atılmış ve tamamlanmamış olumlu adımların tarihi mirasının tüm çarpıtmalardan temizlenerek gün ışığına çıkartılması, propaganda edilmesi, eksiklik ve yanlışlıkların Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in teorisine dayanarak gözden geçirilmesi ve aşılmasıdır.

HALK DEMOKRASİSİ ÜLKELERİNİN ORTAYA ÇIKIŞI

Doğu ve Orta Avrupa'da halk demokrasisi devletleri, İkinci Dünya Savaşının bitiminden kısa süre önce ve hemen sonrasında ortaya çıktılar.

Sovyet Kızıl Ordusu, faşist Alman ordusunu Stalingrad önünde büyük bir bozguna uğrattıktan sonra, faşist ordunun artıklarını inine doğru kovalamaya başladı.

Faşizmin inine doğru zafer seferini yürüten Kızıl Ordu, aynı zamanda Orta ve Doğu Avrupa'da faşist boyunduğuruğu paramparça etti ve bu ülkelerin hepsinde demokratik bir gelişmenin tayin edici önşartını yarattı. Arnavutluk ve Yugoslavya gibi, kurtuluşa doğrudan Sovyet Kızıl Ordusu tarafından kavuşturulmayan, kendileri anti-faşist savaşta zafer kazanan ülkelerde de, zaferin ve bağımsız gelişmenin önşartı, nazi ordularının Kızıl Ordu tarafından ye-

nilgiye uğratılması idi.

Böylece İkinci Dünya Savaşı'nın özel şartlarında birden fazla ülke, ortak yeni bir gelişme yoluna girmeye başlamıştı. Bu durum ve Sovyetler Birliği'nin varlığı ve savaştan muzaffer güç olarak çıkması, bu ülkelerdeki yeni devrimci gelişme yolunu olumlu olarak etkileyen etmenlerdi.

Olumlu etmenlerin yanısıra, halk demokrasisi ülkelerinin yeni gelişmesinin objektif zorlukları da vardı. Devrim öncesinde, halk demokrasisi ülkelerinde, Çekoslavakya hariç, orta ve zayıf gelişmiş bir sanayi vardı ve tarımsal üretim ağırlıktaydı.

"Macaristan ve Polonya'da orta bir gelişmeye ulaşılmıştı. Romanya ve özellikle Bulgaristan sanayi bakımından zayıf gelişmişti. Arnavutluk, pederşahi gentil düzeninin güçlü artıklarının olduğu, iktisadi bakımdan en geri ülke durumundaydı."

(Siyasi Ekonomi, Cilt 2, sayfa 646, Zentraler Arbeiter Verlag, Berlin 1971, Almanca)

Bu ülkelerin tümünde köylülüğün geniş katmanları topraksız ya da 5 hektardan daha az toprağa sahipken, büyük toprak sahipleri ekilebilir toprakların yarısından çoğunu ellerinde bulunduruyorlardı. Kapitalizmin gelişmesi, önemli ölçüde feodal artıkların elde tutulduğu şartlarda yürüyordu. Bu ülkelerde, devrim öncesinde sanayide kapitalist tekeller hakimdi, yabancı emperyalist sermaye tüm önemli sanayi alanlarında kilit noktaları tutmuştu.

"Savaş öncesinde Polonya'da yabancı sermaye, sanayideki sermaye yatırımlarının hemen hemen 2/3'ni elinde tutuyordu. Romanya'da savaş öncesinde yabancı sermaye, petrol sanayisine yatırılan sermayenin % 91,9'unu kontrol ediyordu. 1937 yılındaki Macar sanayisindeki tüm yatırımların % 40'ı yabancı firmalara aitti. Bulgar büyük sanayisinin aşağı yukarı sermaye yatırımlarının yarısı ve Bulgaristan yol işletmeciliğinin 2/3'i 1937'de yabancı sermayenin elinde bulunuyordu."

(Siyasi Ekonomi, Cilt 2, sayfa 648)

Yabancı sermayenin devrim öncesinde halk demokrasilerindeki egemen rolü, bu ülkeleri tümüyle emperyalizme bağımlı hale getirmişti. Savaş sırasında ise bu ülkeler, özel olarak Alman faşizminin boyunduruğuna girmişlerdi.

Bütün bu nedenlerden dolayı, bu ülkelerdeki devrimin, emperyalizme bağımlılığı parçalamak, faşizmi yıkmak, feodalizmi tasfiye etmek, emperyalizmin ajanlığını yapan ve ulusal ekonominin egemen sınıfı olan tekelci burjuvaziyi mülksüzleştirmek şeklinde, acil çözülmesi gereken görevleri vardı. Savaş, tüm bu görevlerin çözümünü, daha da acil olarak gün- deme getirip koymuştu.

Kapitalizmin *temellerine* dokunmayan görevlerin çözümü, halk demokrasilerinin acil görevleri olduğu sürece ve ölçüde, halk demokrasisi devleti devrimci-demokratik karakterde ve İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik Diktatörlüğünün bir biçimi idi. Devrimin itici güçleri, Komünist Partisi tarafından yönetilen ve öncü sınıf olan işçi sınıfı ve onun en yakın müttefiki köylülük idi. Bu iki sınıf, devrimin temel itici gücünü oluşturuyorlardı. Devrim öncesinde faşizme karşı milli birleşik bir cephe oluşmuştu ve cepheye, işçi sınıfı ve köylülük dışında, şehir küçük-burjuvazisi ve burjuvazinin faşist olmayan kesimleri de dahildi. Halk demokrasisi, devrimin ilk aşamasında hükümette komünist ya da işçi partilerinin yanısıra küçük-burjuva ve burjuva partileri de yer alıyorlardı. Halk demokrasileri gelişmelerinin ilk aşamasındaki görevlerini 1948'e kadar önemli ölçüde çözmüşler, işçi sınıfının ve emekçi köylülüğün geniş katmanlarını yeni adımlar için bilinçlendirme ve örgütlülük açısından hazırlamışlardı. Artık daha ileriye, sosyalizme doğrudan adımlar atılmalıydı ve bu adımlar hızla atıldı.

İkinci Dünya Savaşı sonrası,
Orta ve Doğu Avrupa ülkelerinde
proletarya diktatörlüğünün iki biçimi ortaya çıkmıştı:
Sovyet biçimi ve Halk Demokrasisi biçimi.
Her iki iktidar biçiminin temel özelliği,
iktidarda hiç bir sömürücü sınıfın yer almaması,
tersine iktidarın emekçi sınıflarla ittifaka dayanarak
tüm sömürücü sınıflara karşı yönelmesi idi.

HALK DEMOKRASİSİNİN SİYASİ TEMELLERİ

Gelişmesinin ikinci aşamasında halk demokrasileri, proletarya diktatörlüğünün organları oldular ve proletarya diktatörlüğünün görevlerini başarıyla çözme işine giriştiler. Halk demokrasisi devletleri, gelişmelerinin birinci aşamasından ikinci aşamasına bir iç savaş olmaksızın, ama sömürücü sınıflara ve emperyalizme karşı keskin bir sınıf savaşımı ile ulaşabildi.

Halk demokrasisi devletinin proletarya diktatörlüğünün görevlerini başarılı olarak çözebildiği andan itibaren, proletarya diktatörlüğünün iki biçimi ortaya çıkmıştı: ***Sovyet biçimi ve Halk Demokrasisi biçimi.***

Her iki iktidar biçiminin temel özelliği, iktidarda hiç bir sömürücü sınıfın yer almaması, tersine iktidarın emekçi sınıflarla ittifaka dayanarak tüm sömürücü sınıflara karşı yönelmesi idi. Proletarya diktatörlüğünün sovyet biçimi, en yüksek tiptir ve tüm emekçilerin en mükemmel bir biçimde devlet yönetimine katılmasını ve bu yönetimi uygulamasını sağlar.

Proletarya diktatörlüğünün halk demokrasisi tipi ise, Halk Konseyleri'ni yarattı ve emekçilerin siyasal iktidara katılımının ve siyasal egemenliği uygulamanın bu değişik tipini hayata soktu. Halk konseylerinin kuruluşu ile, halk demokrasisi devleti, proletarya diktatörlüğünün sovyet tipine, bu en yüksek tipe daha fazla yaklaşmaya başladı.

Sovyet tipinde olduğu gibi, halk konseyi tipinde de tüm iktidar merkezileştirilmişti ve demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre yönetiliyordu. Halk konseyi, Paris Komünü ve Sovyetler gibi yürütme ve yasamayı tek elde topluyordu. Halk konseyleri, şehir, ilçe, kaza ve köylerde iktidar yetkisiyle donatılan ve halk tarafından doğrudan seçilen yürütme ve yasama organı, yani gerçek iktidar organları idiler.

Bu türden iktidar organlarına dayanan halk demokrasisi devletinin sömürüyü ve sömürücüleri tasfiye etmesinin olanakları yaratılmıştı. Bu görevin tam çözümü için şu önşartların da yaratılması gerekiyordu:

a) Komünist partisi önderliğinde işçi sınıfının yönetici rolünün sağlamlaştırılması,

b) İşçi sınıfının emekçi köylülükle ittifakının pekiştirilmesi,

c) Ulusal ekonominin, büyük sanayinin toplumsal sektörünün geliştirilmesi,

d) Sosyalist planlı ekonominin geliştirilmesi ve

e) Emekçi köylülük içerisinde kooperatiflerin tüm yönlü geliştirilmesi.

DOĞRU POLİTİKANIN SONUÇLARI

Komünist partiler önderliğinde işçi sınıfının yönetimindeki halk demokrasisi devletleri, İkinci Dünya Savaşı sonrasında hızlı bir sanayileşme temposu gerçekleştirdiler.

1938 yılı 100 olarak alındığında, halk demokrasisi devletlerinin sanayi üretim tempoları, 1953 ortasına kadar rakamlarla gösterildiğinde şöyleydi:

Çekoslovakya.....	% 210
Polonya..........	% 350
Romanya.........	% 260
Bulgaristan.......	% 460
Macaristan.......	% 330
Arnavutluk.......	% 800

(Avusturya Komünist Partisi yayın organı"Yol ve Amaç", Sayı 9/1953, sayfa 582, Almanca)

Bu rakamlar, halk demokrasisi devletlerinin 1953 ortasına kadar sanayi üretimlerini savaş öncesine göre ortalama % 300-350 artırdıkları gerçeğini ortaya koymaktadır.

Bunun karşısında Fransa, Belçika, Hollanda, Yunanistan, Avusturya gibi kapitalist gelişme yolunu sürdüren ülkelerin sanayi üretimi, savaş öncesine göre, ortalama % 130 seviyesine ulaşmıştır.

Hızlı sanayileşme temposuna bağlı olarak, halk demokrasisi ülkelerinde yaşayan emekçilerin hayat standartı da hızla yükselme göstermiştir. Örneğin Macaristan'da yalnızca 1950'den 1952 sonuna kadar ücretler ve maaşlar reel olarak % 87 artmıştır. Hayat standartlarındaki reel artışı göstermek için bir başka basit ama çarpıcı örnek, halkın temel gıda maddelerindeki tüketiminin artışını gösteren tablodur.

1952'nin ***on ayı*** içerisinde Macaristan'da halkın bazı besin maddeleri tüketimindeki artış şöyledir:

Unda............	% 32
Ekmekte.........	% 8
Şekerde..........	% 25
Yağda...........	% 49
Ette............	% 5
Yumurtada.......	% 22

(age, sayfa 584)

Endüstriyel tüketim mallarında da aynı şekilde artış vardı. 1953'ün ***ilk üç ayında*** artış şöyleydi:

Mobilyada........	% 8
Bisiklette.........	% 39
Yatak çarşafında..	% 32
Kitapta..........	% 53

(age, sayfa 584)

Tarımda gelişmenin seviyesi ise, şunları gösteriyordu: Bulgaristan'da ekilebilir toprakların % 65'i, Çekoslavakya'da % 44'ü, Macaristan'da % 40'ı, Romanya'da % 25'i, Polonya'da % 20'si; 1953 yılı ortasında sosyalist tipte kooperatif mülkiyeti altında toplanmıştı.

Sanayi ile karşılaştırıldığında, tarımda gelişme temposu, daha yavaş oluyordu. Örneğin Polonya'da savaş öncesi tarım ürünleri oranı ile karşılaştırıldığında, 1953 yılında % 106, Macaristan'da % 116 olarak gerçekleştirilmişti.

Bu kısa karşılaştırma, tüm zorluklara rağmen, ortaya çıktıklarında halk demokrasilerinin Komünist Partiler önderliğinde doğru bir yolu seçtiklerini; seçilen bu doğru yolda emekçilerin hayat standartlarının hızla geliştirildiğini, ulusal ekonominin sağlam temellerde hızla kalkındırıldığını ortaya koymaktadır.

Tüm revizyonistlerin, anti-komünistlerin ve burjuva kalemşörlerin geçmişe elbirliğiyle küfür etmelerinin, tarihi olguları çarpıtmalarının nedeni; halk demokrasilerinin, geçmişte kapitalizme rağmen ve kapitalizme karşı emekçilerle birlikte ve emekçiler için doğru bir gelişme yolunu uygulamış olması olgusudur.

Halk demokrasisi ülkelerinde Marksizm-Leninizm'in önderliğinde ve proletarya diktatörlüğü şartlarında elde edilen bu başarılar, "sosyal pazar ekonomisi" ile değil, SOSYALİST PLANLI EKONOMİ ile gerçekleştirilmiştir.

Sosyalist planlı ekonomi, geçmişte olduğu gibi, bugün de emekçiler yararına ve hızlı bir tempoyla gelişmeyi garantileyen tek alternatiftir.

Savaş sonrası dönemin Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde ilk Parti Kongresi olan ve Ekim 1952'de yapılan 19. Parti Kongresi, başka şeylerin yanı sıra, Proletarya Diktatörlüğü ve Planlı Ekonomi şartlarında, Sovyet Sanayisinin gelişmesini ele alır ve değerlendirmeler yapar.

1940-1952 yılları arasındaki dönemde sanayi ve tüketim araçları üretiminin gelişmesi üzerine veriler ve değerlendirmeler şunlardır:

SSCB'de sanayi üretiminin gelişmesi
(1940'a göre yüzde olarak)

	1940	1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	1952 *
Toplam sanayi "A" bölümü:	100	104	92	77	93	118	141	173	202	223
Üretim araçları üretimi "B" bölümü:	100	136	112	82	101	130	163	205	239	267
Tüketim araçları üretimi:	100	54	59	67	82	99	107	123	143	156

* (Plan)

Bu verilerden, 1945 ve 1946'da sanayi üretiminin düzeyinde bir düşüş olduğu görülüyor. Ama bu, savaş malzemesi üretiminin savaşın sona ermesinden sonra derhal kuvvetle kısıtlanması, sanayinin barış üretimine dönüştürülmesinin belirli bir zaman almasıyla bağıntılıdır.Sanayi üretiminin savaş sonrasında dönüştürülmesi önemli öçüde 1946 yılı içinde tamamlandı ve ondan sonra sanayi üretimiz hızlı bir tempo ile büyümeğe baş

ladı; 1951'de sanayi üretiminin tüm hacmi 1940'takinin iki katından fazla etti. 1951'de sa- nayi üretiminin tüm hacmi 1940'takinin iki katından fazla etti. 1952'de sanayimizin gelişmesinde yeni başarılar elde edildi. Bu yıl için plan bilindiği gibi bir bütün olarak sanayide yalnızca başarıyla yerine getirilmekle kalmıyor, bilakis aşılıyor da; bu yüzden 1952'de sanayi malları üretiminin 1940'takinin 2, 3 katı olacağı varsayımı için her neden mevcuttur.

1951'de tüm üretim hacmi bakımından savaş öncesinin 2,4 katına erişen ve 1952'de bu seviyenin 2,7 katına ulaşacak olan, özellikle üretim araçları üreten sanayi hızla gelişti. 1952'de: 25 milyon ton pik demir, yani 1940'takinden yaklaşık yüzde 70 daha fazla; 35 milyon ton çelik, yani 1940'takinden yüzde 90 daha fazla; 27 milyonton haddelenecek madde, yani 1940 takinin iki katından fazla; 300 milyon ton kömür, yani 1940'takinden yüzde 80 daha fazla; 47 milyon ton petrol, yani 1940'takinden yüzde 50 daha fazla; 117 milyar kilovat saat elektrik, yani 1940'takinin 2,4 katı; makina ve sanayi donanımı olarak 1940'takinin üç katından fazlası üretilecek.

En önemli sanayi kollarındaki yıllık üretim artışına gelince; son yıllarda savaş öncesindekinden önemli ölçüde daha büyük bir artış kaydettik. Son üç yılda -1949'dan 1951'e dek- yani sanayi üretimi savaş öncesi düzeye yalnızca erişmekle kalmayıp, bu düzey aşıldıktan sonra, üretim artışı pik demirde 8 milyon ton, çelikte 13 milyon ton ve hadde maddesinde 10 milyon ton tutarındaydı, buna karşılık bu kadar büyük bir üretim artışı savaş öncesi yıllarda pik demirde 8 yılda, çelikte 9 yılda ve hadde maddesinde 12 yılda elde edilmişti. Yukarıda sözkonusu edilen üç yıl içinde kömür çıkarımındaki artış 74 milyon tonu, petrol çıkarımındaki artış 13 milyon tonu buldu; savaş öncesi yıllarda böylesi bir artış kömürde 6 yılda, petrolde 10 yılda elde edildi. Aynı üç yıl içinde elektrik üretimindeki artış 37 milyar kilovatsaati buldu; savaş öncesi yıllarda elektrik üretimindeki aynı artış 9 yılda elde edildi.

Üretim araçları üretiminin artması ve tarımdaki üre tim artışı, tüketim araçları üreten sanayinin gelişmesi için güvenilir bir temel yarattı. Bu sanayinin üretimin toplam hacmi 1951'de 1940'takinden yüzde 43 civarında büyüktü ve 1952'de 1940'takini yaklaşık yüzde 60 geçecek. 1952'de: 5 milyar metreden fazla pamuklu dokuma, yani 1940'takinden yüzde 30 fazla; hemen hemen 190 milyon metre yünlü dokuma, yani 1940'takinden yüzde 60 fazla; 218 milyon metre ipekli dokuma, yani 1940'takinin 2,8 katı; 250 milyon çift deri ayakkabı, yani 1940'takinden yaklaşık yüzde 20 fazla; 125 milyon çift lastik ayakkabı, yani 1940'tan yüzde 80 fazla; 3300000 tondan fazla şeker, yani 1940'takinden yüzde 50'den fazla; 380-bin tondan fazla sanayi mamulü tereyağı (evlerde üretilen önemli miktarda tereyağı dahil değil) -ki bu savaş öncesi sinai tereyağı üretimini yüzde 70'ten fazla aşacaktır- üretilecektir.

(Alıntı: "SBKP(B) 19. ve SBKP 20. Kongre Raporları", İnter Yay., 1. Basım, Şubat 1989, sayfa 44-45)

Tarım alanını ilgilendiren veriler ve değerlendirmeler ise şöyle:

"Savaş sonrası dönemde pamuk ve şekerpancarı üretimi özellikle hızlı bir şekilde geliştirildi; 1951 yılında toplam hampamuk üretiminde savaş öncesi düzeyin yüzde 46, toplam şekerpancarı üretiminde ise yüzde 31 üzerine çıkıldı. İçinde bulunduğumuz yılda bu çok önemli kültürlerden daha yüksek bir rekolte elde edildi. Yağ bitkileri, patates ve yem bitkilerinin savaş-öncesi üretim seviyesi aşıldı, sulu yemin (yemlik kök bitkileri, yemlik kavun ve yemlik çayırlar) toplam rekoltesi daha 1951 yılında 1940 yılındakinden yüzde 25 fazlaydı. Savaş sonrası yıllarda keten ve sebze önemli ölçüde arttı. Ne var ki bir dizi bölgede ilgili parti, Sovyet ve tarım organlarının bu gerekli kültürlerin üretimi için yetersiz dikkat göstermesi sonucu keten ve sebze üretimi savaş öncesi düzeye henüz erişmedi.

Geçmiş yıllarda olduğu gibi, içinde bulunduğumuz yılda tahıl, pamuk, şeker pancarı, yağlı tohum, patates, sebze ve diğer tarım ürünleri ile hayvancılık ürünlerinin tedarikiyle ilgili devlet planları başarıyla yerine getirildi."

(age, sayfa 53-54)

REVİZYONİST GELİŞME PRATİĞİ

Revizyonistler, Stalin döneminde SSCB'de ve savaş sonrasında Doğu Avrupa ülkmelerinde hayata geçirilen gelişme modeline alternatif olarak; dogmatik(!) olmayan, pazar ekonomisnin de "olumlu unsurları"nı kullanan, kısa sürede bir çok açıdan Batılı en gelişmiş emperyalist ülkeleri kısa sürede geçecek(!!!) yeni "alternatiflerini" uygulamaya soktular.

İlk başlarda çok daha yoğun olarak sürdürülen popülist demagojinin gerçek yüzü ekonomik gelişmenin olguları ile daha açık görülmeye başlandı. Bu ülkelerde her alanında Batıyı geçme yalanı, her alanda Batının daha gerisine düşme olgusuyla sürdürülemeyecek duruma geldi ve revizyonistler eski alternatif modellerinden vazgeçmek zorunda kaldılar.

Onları "stalinist model"e karşı geliştirdikleri alternatiflerinden vazgeçmeye iten bazı nedenleri kısaca irdeleyelim. Önce sanayi üretimi büyüme oranlarını alalım. SSCB dahil Doğu Avrupa ülkelerinde sanayi üretimi büyüme oranları 1966-1980 arasında şöyle gerçekleşti: (Bkz. Çizelge 1)

Bu ülkelerin hepsinde 1966'dan bu yana, sanayi üretimi büyüme oranı, sürekli olarak ve büyük oranda gerilemiştir. Yalnızca Polonya ve Romanya'da 1971-75 arasında hafif bir büyüme olmuş ve fakat her ikisi de, ondan sonraki dönemde, 1966-70 dönemindeki büyüme oranlarının da

Doğu Avrupa Ülkelerinde Sanayi Üretimi Büyüme Oranı

	1966/1970	1971/1975	1976/1980
Bulgaristan	10,9	9,1	6,0
Çekoslovakya	6,7	6,7	4,6
DAC (DDR)	6,5	6,5	5,0
Polonya	8,4	10,5	4,6
Romanya	11,9	13,0	9,5
SSCB	8,5	7,4	4,4
Macaristan	6,3	6,5	3,4

(Kaynak *: Rat für gegenseitige Wirtschaftshilfe, Comecon, Ostkolleg der Bundeszentrale für politische Bildung, sayfa 145, Almanca)

Çizelge 1

gerisine düşmüşlerdir. Bu ülkelerin tümünde mutlak olarak bir büyüme sağlansa da, büyüme oranlarındaki sürekli gerileme, bunların aslında yerinde saydıklarını ve geriledik-lerini ortaya koymaktadır.

1966-80 arasındaki 3 beşyıllık plan döneminde SSCB'nin sanayi üretiminin büyüme oranı 8.5'tan 4.4'e düşmüştür, yani 4.1 oranında bir azalma olmuştur. Bu azalma Bulgaristan için 4.9; Çekoslovakya için 2.1; Demokratik Almanya Cumhuriyeti için 1.5; Polonya için 3.8; Romanya için 2.4; Macaristan için 2.9 oranlarında olmuştur.

Gıda maddeleri üretiminde de farklı bir gelişme olmamıştır. Bu ülkelerde 1970-80 arasında gıda maddeleri üretiminin gelişmesi şöyle olmuştur: (Bkz. Çizelge 2)

Doğu Avrupa Ülkelerinde Tarımsal Üretimin Gelişimi

Ülke	Brüt üretimin artışı 1970 = 100			Brüt üretimin yıllık artışı		Brüt üretim 1980	
						Plan	gerçek
	1975	1980	1980/1975	1975/1970	1980/1975	1980/1979	1980/1979
Bulgaristan	116	121	104	3,0	0,8	4,0	- 4,9
Macaristan	126	141	112	4,7	2,3	2,5-2,8	3,7
DAC (DDR)	114	121	106	2,6	1,2	3,8	0,0
Polonya	120	108	90	3,7	- 2,1	4,1-4,7	- 9,6
Romanya	137	165	120	6,5	3,7	9,6-12,9	- 5,0
Çekoslovakya	114	126	111	2,6	2,1	3,2-3,4	6,0
SSCB	103	110	107	0,6	1,4	4,7-5,6	- 3,0

(Kaynak *: age. sayfa 151)

Çizelge 3

Gıda Maddeleri Sanayisi

(İçecek ve tütün ürünleri dahil)

		1970	1975	1980
Bulgaristan	%	25,4	23,5	20,2
Çekoslovakya	%	16,6	15,2	13,8
DAC (DDR)	%	15,7	15,1	13,7
Polonya	%	20,6	19,2	17,6
Romanya	%	17,3	13,1	12,9
SSCB	%	20,9	20,1	18,1
Macaristan	%	16,3	15,1	14,7

(Kaynak *: age. sayfa 145)

Çizelge 2

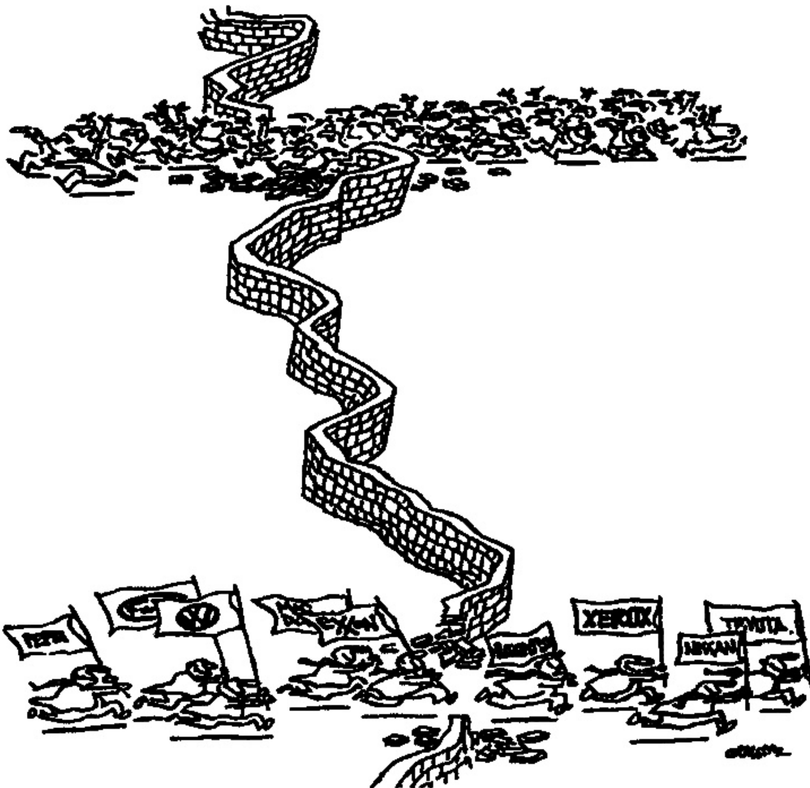
On yıllık bir dönem içerisinde gıda maddeleri sanayisinde bu ülkelerin hiç biri önceki dönemin gelişme oranlarını tutturamamış; tersine gelişme oranları sürekli düşmüştür. Bu düşüşün oranı sırasıyla Bulgaristan'da 5.2; Çekoslavakya'da 2.8; Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde 2; Polonya'da 3; Romanya'da 4.4; SSCB'de 2.8; Macaristan'da 1.6 biçiminde olmuştur.

Gelişiminin ve dayanağının temeli sanayi olan tarım üretimi, dayanağı ve kaynağının gerilemesi sonucunda elbette farklı bir gelişme göstermeyecekti. Bu alanda veriler şunlar: (Bkz. Çizelge 3)

Bu ülkelerin tarımsal üretiminin gelişimi açısından özellikle 1979-80 dönemi bir dönüm noktasını oluşturmuştur. 1970-79 arasında Doğu Avrupa ülkelerinin çoğunluğunda, özellikle devlet sübvensiyonlarının yardımıyla çok küçük bir gelişme sağlanmış olsa da, 1979'dan itibaren Macaristan ve Çekoslovakya dışında hiç biri planladıkları tarımsal üretim oranlarına erişemediği gibi, planların çok gerisine de düşmüşlerdir.

Revizyonistler tarımsal üretimdeki hemen her türlü gerilemeyi daha yeni pazar ekonomisi tedbirleri ile tersine döndürmeye çalışmışlarsa da, her hangi bir olumlu gelişme sağlayamamışlardır. Revizyonistler halkın ihtiyaçlarını büyük ölçüde karşılayamayacak düzeye gelen tarımsal üretimlerinin bu bozukluğunu ya dışardan tarımsal ürün satın alarak, ya da halkın ihtiyaçlarını kısarak ya da her ikisini de bir uygulayarak kapatmaya çalışmışlardır.

Bürokrasinin göbeğini şişirmek için hiç bir fedakarlıktan kaçınmayan revizyonistler, sıra halkın sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarının karşılanmasına geldiğinde, "sosyalist" kemer sıkma politikasını sürdürmüşlerdir.

İşçi sınıfının, diğer emekçilerin gücüne güvenemeyen, sosyalist kalkınma planına düşman revizyonistlerin harabe haline getirdikleri ülkeler için, en önde gelen imdat freni, Batılı emperyalistler ve para babalarının mali yardımı olmuştur. Sıkışan revizyonistler sırayla Batılı sermaye babalarının kapısını çalmaya ve para dilenmeye başlamışlardır. Revizyonist, sosyal-faşistlerin yönetimindeki bu ülkelerin Batılı emperyalistlere, özellikle Batılı emperyalist büyük güçlere mali bağımlılıklarının 1971-82 arasındaki

gelişimi ve tablosu şöyledir: (Bkz. Çizelge 4)

Doğu Avrupa ülkelerinin 1982 de SSCB hariç, Batılı emperyalistlere toplam borcu, 62 milyar 200 milyondur. Ve SSCB dahil 82 milyar 300 milyondur...

Bu ülkelerin içersinde en borçlusu 1981 yılında 35 milyon 900 bin nüfusa sahip Polonya'dır. Polonya'nın 1982'de toplam dış borcu, ADB doları olarak tam 24 milyar 800 milyondur. Gulaş komünizminin vatanı ve 1981'de 1 milyon 700 bin nüfusa sahip Macaristan'ın borcu ise brüt olarak tam 7 milyar 800 milyondur. En gelişmiş sanayiye ve en kalifiye işçiye ve 1981'de 16 milyon 700 bin nüfusa sahip Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin borcu ise, 13 milyar 100 milyondur.

1982-90 arasında Romanya hariç, tüm revizyonizmin hakim olduğu ülkelerde Batılı emperyalistlere mali bağımlılık daha da artmıştır. Romanyalı sosyal-faşistler, halka kan kusturarak hemen hemen aldıkları borcun tamamını geri ödemişlerdir. Romanyalı sosyal-faşistlerin pek borcunun kalmaması, bunların emperyalistlere olan bağımlılığa karşı olmalarından değil, tersine öncelikle çeşitli emperyalist güçlerle uşaklık ilişkilerinde daha fazla hareket alanına sahip olmak istemelerinden ve bir çok Batılı parababasının Romanya'ya yeni dış borç vermeye pek yanaşmamasındandır...

Tarih, en politik ve en taraflı bilimdir.

Revizyonistler işçi sınıfının değil, burjuvazinin politikasının sürdürücüleri olarak ve işçi sınıfının değil, sömürücü sınıfların tarafında yer alarak kendi ülkelerinin de tarihini kendilerine göre yazmaktadırlar.

Tarih ve tarihi gerçekler, revizyonistler tarafından ne ölçüde çarpıtılırsa çarpıtılsın; tarih biliminin tek doğru temeli olan Marksizm-Leninizm'den yola çıkarak, onun tarafını tutarak ayakları üstüne oturtulacaktır.

Mart 1990

(*): Aktardığımız kaynaklar, revizyonistlerin yayınladığı kaynaklardır ve Rusça orjinal başlığı "Statizticeskij Jeshegodnik stran-clenov SEV. Moskva, 1983" adını taşımaktadır. Revizyonistlerin bu istatistiki verilerinin pek çoğunun aslında gerçekleri yansıtmadığı, durumun çok daha kötü olduğu şimdiki yönetim tarafından açıklanmaktadır. Yine de bu "düzeltilmiş" istatistikler bile durumun kötülüğünü gösterme için veridir.

Çizelge 4

Doğu Avrupa ülkelerinin Batı'ya brüt ve net borcu

—milyar ABD doları olarak—

Ülke	1971	1975	1977	1978	1979	1980	1981	1982
Bulgaristan								
Brüt	0,7	2,6	3,7	4,3	4,4	3,5	3,1	2,8
Net	0,7	2,3	3,2	3,7	3,7	2,7	2,2	1,8
Çekoslovakya								
Brüt	0,5	1,1	2,6	3,2	4,1	4,9	4,4	4,0
Net	0,2	0,8	2,1	2,5	3,1	3,6	3,5	3,3
DAC (DDR)								
Brüt	1,4	5,2	7,1	8,9	10,9	14,4	14,7	13,1
Net	1,2	3,5	6,2	7,5	9,0	11,8	12,5	11,1
Polonya								
Brüt	1,1	8,0	14,0	17,8	22,7	25,1	25,5	24,8
Net	0,8	7,4	13,5	17,0	21,5	24,5	24,7	23,8
Romanya								
Brüt	1,2	2,9	3,6	5,2	7,0	9,5	10,2	9,8
Net	1,2	2,4	3,4	5,0	6,7	9,2	9,8	9,4
Macaristan								
Brüt	1,1	3,1	5,7	7,5	8,5	8,8	8,7	7,8
Net	0,8	2,2	4,5	6,5	7,3	7,5	7,8	7,0
Toplam								
Brüt	6,1	23,0	36,7	46,9	57,6	66,2	66,5	62,2
Net	4,9	18,7	32,9	42,3	51,2	59,3	60,6	56,3
SSCB								
Brüt	1,8	10,6	15,6	16,4	18,1	17,6	20,9	20,1
Net	0,6	7,5	11,2	10,4	9,3	9,3	12,4	10,1
Toplam								
Brüt	7,9	33,6	52,3	62,3	75,7	83,8	87,4	82,3
Net	5,5	26,1	44,0	52,7	60,5	68,6	73,0	66,4

(Kaynak *: age. sayfa 148)

Provokasyon ortamını yaratan; devrimciler arasındaki ilkesiz, faydacı ilişkiler ve devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddet kullanımını meşru gören, meşrulaştıran tavırlardır !...

DEV-SOLCULAR Bolşevik Partizan taraftarlarına karşı giriştikleri karşı-devrimci şiddet eylemlerine geçen aylar içinde yenilerini kattılar.

3-4 Mart tarihlerinde Hamburg'ta yapılan Filistin Kongresi'nde, bu kongreye katılan bazı Bolşevik Partizan taraftarları saldırıya uğradı.

24 Mart'ta ise, Stutgart'ta, Devrimci Partizan ve Bolşevik Partizan'ın ortaklaşa düzenlediği "Stalin Toplantısı"nın başlamasından kısa süre önce, çok sayıda eli sopalı Dev-Solcu, iki Bolşevik Partizan taraftarına saldırdı. Kalleşçe saldırıya uğrayan iki Bolşevik Partizan taraftarı ile o sırada oradan geçen ve kavgaya karışan bir başka Bolşevik Partizan taraftarı kafalarına aldıkları sopa darbeleri ile yaralandılar. 150'ye yakın kişinin katıldığı bir toplantıyı; Stalin'i anma içerikli bir toplantıyı açıkça sabote etme, engelleme provokasyonu olan bu saldırı, bir kez daha devrimcilik adına nelerin yapılabildiğini gösterdi.

Dev-Solcuların bu karşı-devrimci saldırıları ve bu karşı-devrimci saldırılar karşısında diğer devrimci örgütlerin —bütün ısrarlı çabalara rağmen— takındıkları *pratikte* suskunluk ya da sözlü ve yazılı "kınama"; karşı-devrimci fiili saldırılar ile, ideolojik mücadelede yazılan yazıları bir aynı görme ve gösterme tavırları; takınılan *ilkesiz* ve *faydacı tavırlarla*, karşı-devrimci saldırıları meşrulaştıran tavırlar *sonucu* oluşan *provokasyon ortamı*; karşı-devrimci güçlere yarayan, onların da kullandığı bir ortamdır.

Nitekim Mart ayı başında Paristen postalanan ve "TKP/ML(B) Yurtdışı Bürosu" imzası taşıyan bir MİT bildirisi, bu provokasyon ortamının faşist güçlerce nasıl kullanıldığını, kullanılmak istendiğini açıkça belgelemiştir.

TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi, çıkardığı bir bildiri ile, bu durumu devrimci kamuoyuna duyurmuş ve devrimci kamuoyunu bu provokasyon ortamına karşı uyarmış, Dev-Solcuları bir kez daha akıllarını başlarına toplamaya çağırmıştır.

4 Mart ve 24 Mart karşı-devrimci saldırı "eylemleri", Dev-Solcuların en azından yurtdışında, bu saldırıları düzenleyen ve onaylayan kesiminin, tüm bu gelişmelere rağmen, karşı-devrimci eylemleri sürdürmede "kararlı" (!!!) olduğunu göstermiştir.

Bu kadar da değil! Av: DEV-GENÇ, TSK(Almanya), ML/SPB, TKP-ML—PARTİZAN, TKP-ML Hareketi ortak imzalı bir bildiride, MİT'in "TKP/ML(BOLŞEVİK) YURTDIŞI BÜROSU" adına çıkardığı bir bildirinin, *"Bolşevik Partizan'ın ... MİT ve benzerlerine karalama ve provakasyon zemini yaratmada malzeme"* sağlayacak tavırları sonucu olduğu iddia edilebilmiştir.

Biz aşağıda, TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin, MİT bildirisi ile ilgili yaptığı açıklamayı; TSK(Almanya), ML/SPB, TKP-ML—PARTİZAN—, TKP-ML Hareketi, Av:DEV-GENÇ imzalı ibret bildirisini ve bu konuda yine TKP/ML (BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin bir açıklamasını belgeliyoruz:

DEVRİMCİ KAMUOYUNA AÇIKLAMA:

Devrimciler... Yoldaşlar...

Türk faşist hakim sınıfları, devrimcileri birbirine kırdırmak için yeni oyunlar, yeni provokasyonlar peşinde! Bu provokasyonlardan örgütümüzü doğrudan ilgilendiren sonuncusu, yurtdışında Mart ayı başında Paris'ten çeşitli derneklere postalanan bir bildiri...

"TKP/ML(BOLŞEVİK) YURTDIŞI BÜROSU" imzasını taşıyan, 21.2.1990 tarihli bu bildiri, KESİNLİKLE ÖRGÜTÜMÜZLE HİÇ BİR İLGİSİ OLMAYAN; TÜRK FAŞİST HAKİM SINIFLARININ ÖRGÜTÜ M İ T' İN İMAL ETTİĞİ VE BİZE MAL ETTİĞİ BİR BİLDİRİDİR !..

Bu konuda bütün DEVRİMCİ KAMUOYUNU UYARIYOR, bu bildiriyi dağıtan - postalayan - basan kişileri açığa çıkarmada bize yardımcı olmaya çağırıyoruz.

Türk faşist hakim sınıflarının bu provokasyon bildirisi; almış oldukları tüm önlemlere rağmen zindanlarından kurtulan her devrimcinin şahsında duydukları korku ve acizliği de açığa vuran bir belgedir...

Aşağıda devrimci kamuoyunun bilgisine sunduğumuz bildirideki iddialar, BİZİM İDDİALARIMIZ DEĞİL; faşist hakim sınıfların bizim adımıza, bize mal ederek ileri sürdüğü iddialardır...

AMAÇ AÇIKTIR: DEVRİMCİ SAFLARDA KARIŞIKLIK YARATMAK. DEVRİMCİLERİ BİRBİRİNE KIRDIRMAK !

OYUN ORTADADIR: DEV-SOL'UN BOLŞEVİK PARTİZAN'A YÖNELTTİĞİ KARŞI-DEVRİMCİ SALDIRILAR; BU SALDIRILARLA ORTAYA ÇIKAN PROVOKASYON ORTAMI KÖRÜKLENMEK İSTENMEKTEDİR.

Bu alçakça provokasyonu, bütün devrimci kamuoyu önünde lanetliyoruz !

DİKKAT ! ALTTAKİ, MİT'İN PROVOKASYON BİLDİRİSİDİR !!!

AJAN-PROVOKASYONA KARŞI
MÜCADELE EDELİM

PROVOKASYON VE PROVOKATÖRLERE KARŞI MÜCADELE BOLŞEVİK BİR YAPILANMA MÜCADELESİNE BAĞLI OLARAK VE ONA HİZMET EDECEK BİÇİMDE YÜRÜTÜLMELİDİR

KAHROLSUN AJANLIK!
KAHROLSUN PROVOKATÖRLÜK!
KAHROLSUN BURJUVA LİBERALİZMİ, REVİZYONİZM, LEGALİZM!
KAHROLSUN "DEVRİMCİLİK", "SOL"CULUK ADINA HATALARLA UZLAŞMA, PisLİKLERİN ÜZERİNİ ÖRTME TEORİ VE PRATİĞİ!
BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

21.2.1990

TKP/ML (BOLŞEVİK)
YURTDIŞI BÜROSU

Bunun yanında, hakim sınıfların ne yapmak istediğinin açık olduğu bir ortamda, BOLŞEVİK PARTİZAN'a karşı Dev-Sol'un yöneltliği fiili, karşı-devrimci eylemler konusunda BİR KEZ DAHA hem Dev-Solcu olduklarını söyleyenleri, hem de tüm devrimci kamuoyunu uyarıyoruz.

Dev-Solcu olduğu bilinen kişiler, 3 Mart 1990'da BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarlarına karşı yönelttikleri karşı-devrimci saldırılara bir yenisini daha eklediler. 3 Mart 1990, Cumartesi günü akşamı Hamburg'ta "Enternasyonal Filistin Kongresi"ne katılan 5 arkadaşımız, kalleşçe pusuya yatan Dev-Solcuların sopalı saldırısına uğradı!

Biz Filistin halkının haklı mücadelesi ile dayanışmayı düşünürken; biz komünist görüşlerin "Enternasyonal Filistin Kongresi" içine taşınmasını düşünür ve örgütlerken; kendine Devrimci-Solcu diyen bir takım kendini bilmezlerin bize nasıl pusu kuracaklarını düşünüp, uygulaması ibret vericidir...

3 Mart 1990'da Hamburg'ta, Alman faşistlerinin bir yürüyüşünü engelleyen devrimcilerin yürüşünde polisle çatışma çıkmıştır. 30'un üzerinde devrimci gözaltına alınmıştır. Çatışma sonrası, polis, "Filistin Kongresi"nin yapıldığı salonun etrafında da saldırıya hazır olarak beklemektedir.

Böyle bir ortamda, pusu sırasında çıkacak olumsuz olaylar, evet "Filistin Kongresi"nin polis tarafından dağıtılmasının bile bahanesi olabilirdi.

İşte kendine Devrimci-Solcu diyen saldırganların "devrimci sorumluluğu" bu kadardı !

Onlar bu eylemleri ile de objektif olarak polisin istediğini yapar konuma girdiler.

Şimdi dağıtılmış olan, Türk faşist hakim sınıflarının örgütü MİT'in provokasyon bildirisi; Dev-Solculara, karşı-devrimci saldırıların kimin işine yaradığı; bu saldırıları kimin kışkırtmak istediği konusunda uyarı olmalıdır.

Karşı-devrimci eylemi gerçekleştirenler, onun içinde yeralanlar, böyle eylemleri körükleyenler; objektif olarak hakim sınıflara hizmet ettiklerini bilmelidirler!

Biz bu konuda bütün Dev-Solcuları bir kez daha uyarıyoruz. Saldırı eylemine örgütlenen Dev-Solculara, karşı-devrimci eylemlere katılmayı reddedin diyoruz!

Ve diğer devrimci örgüt ve kişileri de, bir kez daha Dev-Sol'un karşı-devrimci saldırılarını red ve mahkum etmeye; "tarafsız hakem" tavrını terketmeye çağırıyoruz.

Provokasyonları boşa çıkarmanın tek yolu; devrimciler arasında ideolojik mücadeleye şiddetin sokulmasını ilke olarak reddetmek ve bu konuda ortak tavır takınmaktır!

☐ KAHROLSUN PROVOKASYON !

☐ FAŞİST TÜRK DEVLETİNE ÖLÜM !

☐ DEVRİMCİLER ARASINDAKİ İDEOLOJİK MÜCADELEDE ŞİDDETİ İLKE OLARAK RED EDİN

11 Mart 1990

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

MİT'in PROVAKASYONLARINA KARŞI UYANIK OLALIM!

Egemen sınıfların devrimci mücadeleyi karalamak halk kitlelerini devrimci mücadele ve öncülerinden uzaklaştırabilmek amacıyla yalan ve demagojiye dayalı yoğun bir ideolojik karşı saldırıyı sürekli gündemde tuttukları can alıcı bir sorundur.

Faşizmin bu karşı saldırısının ana halkalarından birini devrimcilerin kendi aralarındaki ilişkiler oluşturmaktadır. Devrimciler arasındaki ilişkilerdeki en ufak bir boşluk bile egemenlerin ağzında gürültülü bir propaganda malzemesi haline gelmekte ve devrimci mücadeleye karşı kullanılmaktadır.

Hal böyleyken, ülkemiz solunda hala bir takım olumsuzlukların yaşanması, yaşanıyor olması ise üzücü bir durumdur. 12 Eylül faşizminin kitlelerin kafasında bilinç bulanıklığı yaratan propagandalarının, izleri henüz silinmemişken aynı türden solcu olumsuzlukların yinelenmesi üzücü olduğu kadar düşündürücüdür de.

Devrimcilerin kendi aralarındaki mücadele her koşulda dostluk temelinde ideolojik mücadele olarak gelişmek zorundadır. Bu yapılırken kullanılan yöntem, üslup vb. olgular çok dikkatli tespit edilmek ve düşmana malzeme verecek bir içerik taşımamasına dikkat edilmek zorunludur. Bugün bunu hemen hemen tüm devrimcilerin benimsiyor olmaları ve bu konuda hergün sayfalarca yazılar yazılıyor olması ise ne yazıkki yeterli bir durum arzetmiyor.

Egemen sınıfların ekmeğine soldan yağ sürenlerin hala var olması bu konuda genel bir eksikliğin de göstergesi oluyor. Baştanda söylediğimiz gibi solcu ideolojik mücadele adına devrimci mücadeleyi sekteye uğratacak yaklaşımlar hala sergileniyor.

MİT'in arayıp bulamıyacağı (yalan ve demagojilerine inandırıcılık kazandırma anlamında) malzemeleri soldan vermek, MİT'in provakasyonlarına en elverişli zemini yaratır. MİT ve karşı- devrimin benzer karanlık örgütleri; halkın çıkarlarına sahip çıkan ve karşı devrimi alaşağı etmek için savaşan tüm devrimci, yurtsever güçlere karşı her koşulda provakasyon yaratmaya çalışır. 1Mayıs 77, Çorum, Malatya, Sivas ve Maraş faşist katliamları bunların tipik örnekleridir. Bunlar düşmanın her zaman mevcut toplumsal koşullar içersinde iradi olarak yaratabileceği provakasyonlardır. Etkisi de güncelliği içindedir. Ancak Devrimci, Yurtsever güçler arasında yaratacağı provakasyon ve buna zemin hazırlıyacak sol hatalar baştan belirttiğimiz gibi MİT'in arayıp bulamayacağı fırsatlardır. Hele hele bu, devrimci kabarışın hızla yükseldiği, düzenin temellerindeki çatırtıların sesleri , duymaz kulakların bile duyacağı hale gelmişse böylesi malzemelerin sunulmasının ne kadar önemli hale geldiğini hatırlatma gereği bile kalmamalı.

Bolşevik Partizan'ın işkenceye karşı tavır konusunda kongre tutanakları adı altında ülkemiz solunu genel bir değerlendirmeye tabi tutan, özel olarakta Devrimci Sol ve TKP-ML Partizan üzerinde yoğunlaştırdığı yazı, yöntem ve içerik açısından doğru bulmadığımız ve yukarıda açmaya çalıştığımız çerçevede MİT ve benzerlerine karalama ve provakasyon zemini yaratmada malzeme olacak nitelikler taşımaktadır.

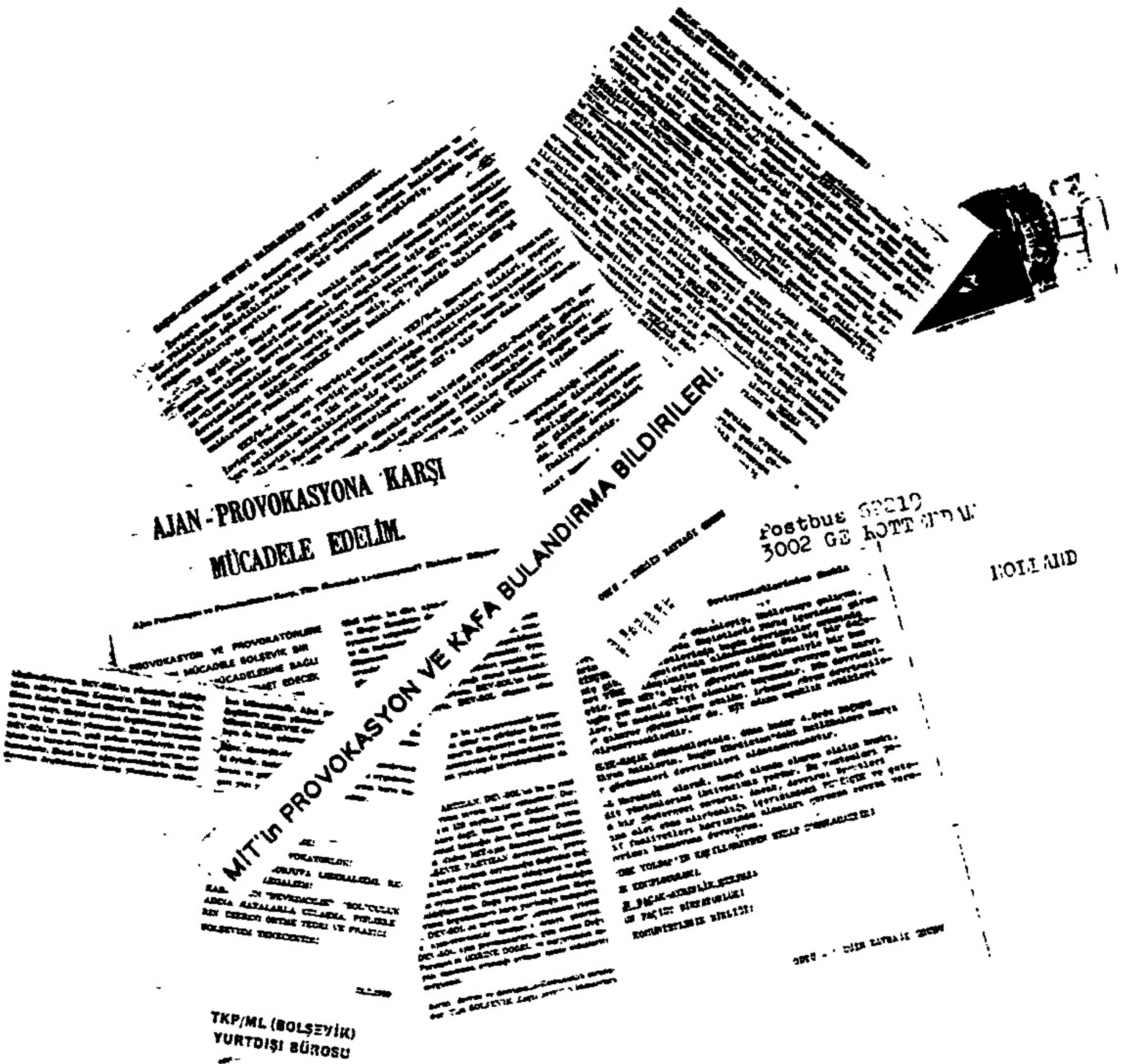
Bolşevik Partizan dergilerinde yazılan ve gerçeklerden uzak olan soyut değerlendirmelerini somut değerlendirmelermiş gibi inatla yinelemesi ve yapılan uyarıları dikkate almayışı sonucu ortaya çıkan durum yine egemenlerin ekmeğine yağ sürdü.

Devrimci tutsaklardan; D. Karataş, B. Yağan, S. Kukul ve M. Göleli 'nin cezaevinden firarları sonrasında burjuva basınında MİT kaynaklı yalan ve demagojiye dayalı bir dizi haber çıktı. Bütün bunların üzerine Bolşevik Partizan'ın olumsuz tutumunu kullanan MİT: Bolşevik Partizan imzası kullanarak bu dört devrimci şahsında devrimci örgütleri şaibe altına almak ve devrimci faaliyetleri karanlık odak faaliyetleri olarak göstermeye çalışan bildiri yayınlamıştır. Aynı dönem içersinde, PKK'ya yönelik MİT'in çıkardığı katliam albümü, Emeğin Bayrağı ODTÜ taraftarları adına çıkarılmış, bildiriler posta kutularına peşpeşe postalanıyor. Farklı dönemlerde Devrimci yurtsever hareketleri provake edici yayınları MİT zaten yapıyordu. Bunun bu dönemde çok daha yoğun hale gelişine dikkatleri çekmeyi gerekli kılmaktadır. Sola ait olmayan sola maledilecek gelişmelerin anında deşifre edilerek amaçlarını boşa çıkarmak gerekir.

Bugün gelinen noktada soliçi mücadelenin yürütülüş biçiminin ne olacağı, nasıl olacağını belirten söylemler artık yetersiz kalmaktadır. Bu nedenden ötürü böylesi durumların ortaya çıkmasına neden olanlar kim ve ne olursa olsunlar devrimciler tarafından teşhir edilmeli ve onlara karşı ortak tavır alınması gerektiğine inanıyoruz.

KAHROLSUN FAŞİZM YAŞASIN MÜCADELEMİZ !
KAHROLSUN SOL İÇİ MÜCADELE ADINA BURJUVAZİYE HİZMET EDENLER!

TSK(Almanya) — ML/SPB — TKP-ML — PARTİZAN — TKP-ML Hareketi — Av: DEV-GENÇ

MİT provokasyonlarını boşa çıkarmanın yolu; ilkeli devrimci tavır ve devrimciler arasındaki ilişkilerde şiddet kullananları devrimci saflar içinde barındırmamaktır !

Sınıf bilinçli işçiler, yoldaşlar, tüm devrimciler...

Mart ayı sonunda, elimize, "MİT'in PROVAKASYONLARINA KARŞI UYANIK OLALIM!" başlıklı, TSK(Almanya), ML/SPB, TKP-ML–PARTİZAN–, TKP-ML Hareketi, Av: DEV-GENÇ imzalı bir bildiri geçti.

Bu bildiri her ne kadar MİT provokasyonuna karşı "uyanık olma" çağrısı yapıyor ve "*Kahrolsun sol içi mücadele adına burjuvaziye hizmet edenler!*" sloganı ile kapanıyorsa da, içeriği itibarı ile "sol içi mücadele adına burjuvaziye hizmet" eden tavırları aklamaktadır.

Çünkü bu bildiri, "sol içi mücadele adına" burjuvaziye hizmetin en açık biçimi olan' devrimciler arasında ideolojik mücadelede şiddet kullanımını açıkça mahkum etmekten fersah fersah uzaktır. Tersine bu bildiriyi imzalayan Av: Dev-Gençliler, geçen yılın Eylülünden bu yana, yurtdışında bir dizi taraftarımıza pusu kurarak saldırmıştır. Açıkça karşı–devrimci şiddet eylemleri ile devrimci propagandayı yasaklamaya çalışmış, işine gelmeyen, kendi doğru bulmadığı bir makale yüzünden Bolşevik Partizan'ın satışını engellemeye çalışmış, Türk faşist devletinin beceremediği sansür işini devrimcilik adına yapmaya soyunmuştur. Çıkan bildiride, Dev-Solcuların, taraftarlarımıza karşı giriştiği karşı-devrimci saldırıları tek sözcükle kınayan, mahkum eden bir tavır yoktur. Nasıl olsun ki ? Bu bildiriyi çıkaranlardan bir bölümü, bu bildiriyi çıkardıkları sırada, taraftarlarımıza karşı yeni saldırıların plan ve hazırlıkları içinde olduklarını, Stutgart'taki karşı-devrimci saldırı ile bir kez daha göstermişlerdir.

Bu bildiride söylenen "*Devrimcilerin kendi aralarındaki mücadele HER KOŞULDA dostluk temelinde ideolojik mücadele olarak gelişmek zorundadır.*" sözleri, bu bildiriye imza atan Av:DEV-GENÇ açısından korkunç bir ikiyüzlülük, diğerleri açısından da bu ikiyüzlülüğe ortak olan ilkesizlik, faydacılıktır. Çünkü imzalayanların tümü, tüm gelişmelerden haberdardır. "*Her koşulda dostluk temelinde ideolojik mücadele*" lafı altına imza atan Av:DEV-GENÇ'in ideolojik mücadele yerine, bizim somutumuzda, karşı-devrimci şiddet eylemlerine yöneldiğini, zorbalıkla doğru bildiğimizi savunmamızı engellemeye çalıştığını bilmektedir. Böylece "HER KOŞUL" gerçekte ,"*ama bizim izin verdiğimiz çerçevede!!*"ye dönüşmektedir.

Dev-Sol'un saldırıları konuisunda tek somut laf etmeyen bildiride, ama somut olarak Bolşevik Partizan'ın tavrı teşhir edilmeye çalışılmakta, Bolşevik Partizan'ın "*MİT ve benzerlerine karalama ve provakasyon zemini yaratmada malzeme olacak nitelikler*" taşıyan yazısından söz edilmektedir. Sözü edilen yazı "Poliste Çözülmenin İhanet" olduğunu açıklayan, gerekçelendiren bir yazıdır. MİT'e provokasyon malzemesi veren bu yazı değil, polisteki ihanetlerdir! Ve MİT'e provokasyon malzemesi veren bu gibi yazılar değil, devrimciler arasındaki ilişkilerde kullanılan karşı-devrimci şiddet ve buna göz yumulmasıdır. Devrimci hareket bunu kavramadığı sürece ve ölçüde, bu yalnızca hakim sınıfları sevindirir.

İlginç olan odur ki, MİT, "TKP/ML(BOLŞEVİK) YURTDIŞI BÜROSU" adına bildiri çıkardığında oturup "*Bolşevik Partizan'ın tavrı ile ... buna malzeme yarattığını*" söyleyen ortak imzacılar, aynı mantığı kendileri için işletmiyorlar! MİT'in, mesela, Emeğin Bayrağı'nın adını kullanarak da bildiri çıkardığını, bu bildiriden öğreniyoruz. Ama bu bildiriye "malzemeyi" Emeğin Bayrağı'nın hangi tavrıyla sunduğunu öğrenemiyoruz! Nasıl öğrenelim ki, imzalayanlardan biri, Emeğin Bayrağı'nı doğru bulan TKP-ML Hareketi!

Amaç gerçekten, MİT provokasyonunu teşhir olsa ve ondan ders çıkarılmak olsa, imza atan örgütler; önce devrimciler arasında şiddet kullanımını ilke olarak reddettiklerini, somut olarak da Dev-Sol'un karşı-devrimci saldırılarını red ve mahkum ettiklerini açıklarlar. Bunu yapmadan yapılan her açıklama ikiyüzlüdür, sahtekarcadır, amacı MİT provokasyonlarını engelleme değildir.Çünkü MİT provokasyonlarına zemin yaratan ortam, Bolşevik Partizan'ın makalesi sonucu değil, Dev-Sol'un karşı-devrimci saldırılar yapması, tüm uyarılara rağmen bunu sürdürmesi ile oluşmuştur!

Biz, Dev-Sol'a bütün devrimci kamuoyu önünde, belirli bir önderinin polis ifadesini açıklama çağrısı yaptık. Ve söylediklerimiz doğru değilse, bunu böylece ispatlamanın kolay olduğunu söyledik. Dev-Sol'un tavrı, yoldaşlarımıza, taraftarlarımıza pusular kurarak, kafa göz kırarak, zorbalık yöntemleri ile bizi susturmaya çalışmak oldu! İşte provokasyon ortamı böyle yaratıldı. Dev-Sol pusu kurup saldırıyor! Saldıranın Dev-Solcu mu, yoksa polis mi, yoksa faşist mi olduğu alnında yazmıyor! Herhalükarda devrimci görevlerini yerine getiren insanlar, bunu yaptıkları için saldırıya uğruyor! Ve bu

devrimcilik adına yapılıyor! İşte provokasyon budur.

Bine yakın kişinin katıldığı bir uluslararası kongreden çıkan insanlara, aynı faşistlerin yaptığı gibi pusu kurularak saldırılıyor. Koca bir kongrenin polis saldırısına uğraması göze alınıyor.

Yüze yakın kişinin katıldığı bir toplantı etrafında 20-30 kişilik bir çete gibi kol gezilerek terör havası estirilmeye çalışılıyor. Toplantının dağılması, çatışma, öldüresiye dövme, dövülme göze alınıyor. Polisin saldırısı, toplantıya katılanları toplaması ve benzeri göze alınıyor (Hamburg)! Ve bu devrimcilik adına yapılıyor.

En son 24 Mart'ta Stuttgart'ta 150 kişilik bir toplantının dağılması göze alınarak, sonunun nasıl biteceği belli olmaz bir saldırıya giriliyor ! Ve sürekli olarak provokasyonlarla, provokasyon ortamı tırmandırılıyor! Çatışma, açıkça körükleniyor! Ve sonra bunu yapanlar utanmadan "her koşul altında dostça ideolojik mücadeleden yana olduklarını" ilan eden bir bildiriye imza atıyorlar. Ve sanki bütün bunlar ortada yokmuş gibi, ortaya çıkan "durum"un Bolşevik Partizan dergisinde yazılan *"gerçeklerden uzak soyut değerlendirmelerin ısrarla savunulması"*nın sonucu olduğunu açıklıyorlar. Eğer biz komünistler, bir dizi küçük-burjuva devrimcisinin "soyut değerlendirmeleri" üzerine Dev-Solcuların bize takındığı tavrı takınacak olsak herhalde kan gövdeyi götürürdü.

Sözkonusu bildirinin amacının MİT provokasyonlarını boşa çıkarmak olmadığı ortada... Peki amaç ne? O da ortada: MİT'in, "TKP/ML(BOLŞEVİK) YURTDIŞI BÜROSU"adına bildiri çıkartmış olmasını, TKP/ML(BOLŞEVİK)'e karşı ideolojik saldırı aracı olarak kullanmak ve komünizme karşı ilkesiz oportünist birleşik cepheyi oluşturmak!

Herkes layık olduğu yerde birleşir ve birleşiyor da!

Biz bütün devrimcileri, devrimciler arasında ilişkide şiddet eylemlerini, karşı-devrimci eylemler olarak red ve mahkum etmeye bir kez daha çağırıyoruz. MİT provokasyonlarını boşa çıkarmanın yolu budur.

MİT provokasyonlarını boşa çıkaracak biricik tavır, devrimciler arasında ilişkide şiddet kullananların devrimci saflarda yeri olmadığının ilanı ve onları devrimciler arasında barındırmayacak ortamın yaratılmasıdır.

Ancak o zaman, MİT vb. bulanık suda balık avlayamaz !

■

İbretlik Haberler

BANA DOSTUNU SÖYLE !

Doğu Bloğu ülkelerinin kapılarının Batılı emperyalistlere ardına kadar açılmasında baş rol oynayan revizyonist şef Gorbaçov'un Batı'daki hayranlarının haddi hesabı yok.

O, Batı'da yılın, onyılın, evet en hızlılar tarafından da yüzyılın adamı ilan ediliyor.

O'nun sağlığı, keyfi, Batılı emperyalist dünyada medyaların en büyük derdi ve haber-yorum kaynaklarından biri.

Özel mülkiyetin sınırsız egemenliğinin sürdüğü tipte bir kapitalizm yolunun iyice düzenlenmesi anlamına gelen "Perestroyka" ve Batı tipi burjuva-demokrasisinin sahte nimetlerinin ithali anlamına gelen "Glasnost", bugün Batılı emperyalistlerin ağızlarından düşürmediği moda kavramlar...

Milliyet'in yanda yayınladığımız haberinde görüleceği gibi, ABD'nin eski başkanı Reagan için "Gorbi en büyük umut"tur. Reagan, Gorbi'nin "Sovyetlerin en büyük umudu" olduğunu söylüyor. Kastettiği, kuşkusuz ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin umudu olduğudur.

Batılı emperyalistlere Doğu pazarının ardına kadar açılmasının adıdır Gorbaçov.

Reagan: "Gorbi en büyük umut"

ATLANTA, A

ABD eski başkanlarından **Ronald Reagan**, dünyad barış ve demokrasının kurulacağı konusunda iyim ser olduğunu belirterek, "**Bu günler, zafer ve öz gürlük günleridir**" dedi.

Reagan, "**Sovyetler'in en buyuk ve tek umudu**" diy tanımladığı **Gorbaçov**'un reformlarını da övdü. **Gorbaçov'** un daha önceki Sovyet liderlerinden tamamen farklı oldu ğunu kaydeden **Reagan**, "**Ona karşı yalnızca iç tehlike var'** dedı.

Reagan, önceki gün "**Days Inns**" oteller zıncirinın bin den fazla acentesi önünde yaptığı konuşmada, tek proble min Ortadoğu olduğunu belirttı.

"**Sorun Muammer Kaddafi gibi liderlerin varlığı**" di yen **Reagan**, 1986'da, **Kaddafi**'nin Libya'nın başkenti Trab lusgarp'taki karargâhının Amerikan uçaklarınca bomba lanmasını kastederek, "**Geçmişte bazı uçakların ona sal dırması rastlantı değildi**" şeklinde konuştu.

Toplantıda 25 dakıka konuşan ve 30 dakikalık bır sü rede de soruları cevaplayan **Reagan**, bunun için yaklaşık 60 bin dolar aldı.

Gorbaçov önderliğindeki bugünkü SBKP, Şubat ayı içinde yaptığı merkez komitesi toplantısında, Türkiye'deki boyalı basının "Hoşça kal Lenin Yoldaş", "70 yıllık komünistler kapitalist oldu gitti" başlıkları ile tanıttığı kararlar aldı.

Bu kararlar, Gorbaçov'un gerçekte emperyalist sermayenin umudu olduğunun en açık ifadeleridir.Gorbaçov'un savunduğu komünizmin, "Türk ceza kanununun 141 ve 142. maddeleri kapsamına sokulmasının mümkün olmadığı", yani onun komünizminin komünizm olmadığı bugün Altan Öymen gibileri tarafından açıkça tespit edilmektedir. Artık TB"K"P'li naylon komünistleri tutuklamak ve tutuklu tutmakla Türk burjuvazisi gerçekten ayıp etmektedir.

Özel mülkiyete ve yabancı sermayeye kapılar ardına kadar açıldı

"Hoşçakal Lenin yoldaş!"

Sovyet Komünist Partisi Merkez Komitesi çok partılı rejime geçiş yolunda aldığı tarihî kararın yanısıra ekonomik alanda da köklü değişikliklere gidilmesini benimsedi

MOSKOVA, (AP)- Sovyetler'de Komünist Parti'nin iktidar tekeline son veren ve çok partılı rejimin önünü açan tarihi kararların alındığı son merkez komite toplantısında ekonomik alanda da köklü değişikliklere gidilerek hür teşebbüs ve özel mülkiyete kapıların ardına kadar açılması benimsendi.

73 yıllık komünist reji nin temellerini altüst edecek ekonomik değişimlerle ilgili kararlar önceki gün açıklandı. Bu kararlarda, üretim araçları üzerindeki kamu mülkiyeti kaldırılarak şahısların fabrika sahibi olabilecekleri ifade edildi. 1917 Ekim Devrimi'nden bu yana en önemli reform olarak nitelenen kararlarda ayrıca yabancı sermayeye ülkede yatırım yapma ve mülk edinme imkânları tanındı.

Böylece, Gorbaçov'un muhaliflerince sert eleştirilere konu edilen ekonomik transformasyon yolunda ciddi bir adım atılırken, pazar ekonomisine süratle geçileceği belirtiliyor.

The Economist

So long, Lenin

İngiliz iş çevrelerinin güçlü sesi Economist, Sovyetler'deki son gelişmeleri kapak konusu yaptı. Gorbaçov'un siyasi ve ekonomik reformlarıyla SSCB'nin kurucusu Lenin'le başlayan bir dönemi tamamen kapattığı vurgulandı.

Gorbaçov'un danışmanlarından Nikolay Petrakov, TASS ajansına yaptığı açıklamada, büyük değişiklikler öngörülmesine rağmen devlet mülkiyetindeki işletmelerin ve kooperatiflerin faaliyetlerinin süreceğini belirtirken, "**Ülkenin kapitalistlere satıldığı**" yöndaki suçlamaları reddetti.

Bu arada, şimdiye kadar devlet kontrolü altında faaliyet gösteren işçi sendikalarından biri hükûmete olan bağımlılık zincirini kırdı. Balıkçılar Federasyonu, hükûmetten bağımsız olarak faaliyetlerini sürdüreceğini ilân ederken, bütçesini kendisinin yapacağını ve bir grev fonu oluşturacağını bildirdi.

70 yıllık komünistler kapitalist oldu gitti

"Fabrikalar özel mülk"

Gorbi'nin yaptıkları o kadar ayan beyan komünizme ters şeyler ki, Ahmet Kabaklı gibi, adına uygun bir faşoya bile "Gorbi Amerikan ajanı mı" başlıklı makaleler döşenip, Gorbi'yi savunmak zorunda bırakıyor. "Hayır, hayır" diyor kabak(lı) efendi. "Gorbi Amerikan ajanı değil, değişen çağların, gerçeklerin insan zihninde açılan ufukların ajanıdır."Tabii bu "gerçeklerin ajanı" (breh breh) Gorbi'nin nasıl olup da, SBKP içine iktidara gelebildiği sorusu var. Öyle ya, Komünizm, Komünist Partisi vb.; gerçeklerle ilgisi olmayan hilkat garibeleridir, burjuvaziye göre...

Buna da cevabı Hürriyet'ten Çetin Emeç, 20 Şubat tarihli "İleriye Kaçanlar" başlıklı yazısında, Gorbi ile Özal'ı benzeterek (gerçekten de çok benziyorlar!!!) şöyle veriyor:

«ÖZAL, uzun süre siyasi hesaplarını ertelemiş kişi...

Ama, son 10 yılda, büyük depar...

Yine Gorbaçov gibi...

O da, 30 yıl, parti piramidinin hep eteklerinde... Sesini hiç yükseltmeden... Kişiliğiyle, sivrilip göze batmadan çalışıyor... Parti kongrelerinde, ağız açtığını duyan, gören yok...

Sonra, bir yolunu bulup Brejnev'e yaklaşıyor... Çabaları, politbüro üyeliğiyle ödüllendiriliyor...

***

YIL, 1980... Özal'ın yıldızı parıldamaya başlamış... Gorbaçov'un da... O artık, en büyüklerin katında...

Belki dili, hâlâ kitli... Kişiliğiyle, yine silik... Kıyıda, köşede... Ama hep, siyaset rüzgârını arkadan alacak şekilde...

Şu usta - çırak ilişkisi bile, bir "Süleyman Bey - Turgut Bey" beraberliğini hatırlatıyor....

Gorbaçov, pîrine,çok şey borçlu...

Ama bugün; Brejnev döneminin ,tutulacak tarafını bırakmıyor... Atletinden, kokuşmuşluğuna kadar...

Herhalde, bu liderler... Bizlerden ayrı... Maya olarak, aynı fasileye mensuplar ki, birbirlerine böylesine benzeyebiliyorlar...»

BUGÜN

MOSKOVA'YA SORUN!

MOSKOVA'ya "komünizmin Kâbe'si" derler. Oradaki "komünist"lerin başı da malum Gorbaçov.

"Komünizm nedir?" diye sorulunca, önce onun söylediklerine bakmak en normali.

1917'den beri öyle olmuyor muydu? Lenin'den Stalin'e, Kruşçev'den Brejnev'e kadar gelip geçen Sovyet liderleri komünizmi nasıl yorumluyorsa, dünyadaki komünizm uygulamalarının büyük bir kısmına, o anlayış egemen oluyordu.

Gerçi o çizginin dışında kalan komünizm yorumları da az değildi. Troçkizm, Maoizm, Enver Hocacılık, Berlinguercilik. Ama o ideolojinin en etkileyici yansımaları, asıl Moskova'dan kaynaklanıyordu.

Hele bizim için. Düşüncelere ve insanlara "komünistlik" suçlaması yapmanın klasik yolu, "Moskova'ya, Moskova'ya" diye bağırmaktı.

Öyleyse, Bugün de "Komünistlik nedir?" sorusunun yanıtını önce orada aramak gerekir.

İşte o yanıt.

Moskova'da bugün toplanacak olan Yüksek Sovyet'e Komünist Parti Merkez Komitesi tarafından sunulan tasarılar:

• Komünist Parti'nin iktidar tekelinin kaldırılması.

• Öteki siyasal partilerin kurulması.. Demokratik seçimlere eşit koşullar altında katılmaları..

• Dört başı mamur" bir "piyasa ekonomisi" zemininin hazırlanması. Planlama anlayışının, "faiz oranları", "fiyat mekanizması", "vergilendirme" ve "kredi politikası" gibi unsurlara dayanması.

• Mülkiyet ve üretim ilişkilerinde "ilkel sosyalist mülkiyet anlayışı"nın son izlerinin tasfiye edilmesi.

Komünist Gorbaçov'un komünistliği işte bu.

Böyle bir "komünistliğin", Türk Ceza Kanunu'nun 141 ve 142'nci maddeleri kapsamına sokulması mümkün müdür? Dün belirtmeye çalıştık. O maddelerin aradığı suç unsurları, artık "Moskova komünizmi"nden de uzaklaşmıştır, dünyanın daha pek çok ülkesinin "komünizm"inden de.

Öyleyse Türkiye'de artık "Ben komünistim. Siz de komünist olun" diye propaganda yapanın da "Komünist Parti" adında siyasal parti kurmak isteyenin de yakasına yapışılması, 141 ve 142'nci maddeler var olsa da.

Dünyada "komünizm", kavram olarak da değişmiştir çünkü. Bugünkü hedefleri açısından o maddelerle hiçbir ilgisi kalmamıştır. Onların kapsamına girmek için, insanın başka şeyler söylemesi gerekir: "Ben sınıf diktatörlüğü istiyorum", "Bir sınıfı yok etmek istiyorum" gibi. Onu söylemeyen "komünist"e, "suçludur" diye bakmaya artık "141" ve "142"nin en lastikli yorumları bile müsaade etmez.

—"Efendim, komünistlik denilince akla tarım sınıf diktatörlüğü gelir. İşçi sınıfının dışındaki sınıfların yok edilmesi gelir. v.s."

Bunu diyecek savcıya sorsak, "Hayır efendim öyle değildir. İnanmazsanız Moskova'ya sorun" dese, savcı ne yapacaktır?

"Moskova'ya.. Moskova'ya"

Evet, evvelden öyle bağırılırdı. Ama o adres artık, komünistlik sanıklarının elindeki bir suçsuzluk belgesidir.

Türk soruşturma mercileri bütün bunları dikkate alıp, ülkemizi ele-güne karşı gülünç edecek girişimlerden kaçınmak durumundadır.

ALTAN ÖYMEN

SÖZÜN KISASI

RAUF TAMER

GORBİ'YE MEKTUP

Azizim Gorbi

Beni asıl şaşırtan nedir biliyor musun?

O mevkiye gelebilmek için sen kimbilir neler çektin. **Komünist Partisi**'nde yükselebilmek için kimbilir kendine ne denli bir **komünist süsü** verdin.

Yaptığın **rolleri**, verdiğin **tavizleri** düşündükçe yüreğim sızlıyor Gorbi, fena oluyorum. Haysiyetinden, şahsiyetinden büyük fedakârlık ederek **kaç yıl sabırla bekledi̇ğini** anlat bana..

Yaptığın iş o kadar zor ki, katlandığın meşakkat, o kadar ağır ki, komünistlik bunun yanında vallahi **onurlu kalır.**

Vah Gorbiciğim.

*

Beni çok düşündürüyorsun.

Ürkütüyorsun da.

Ne büyük artistsin Gorbi, senden korkulur.

Tam 30 yıl nasıl sakladın, nasıl muhafaza ettin kendini? **Komünist Partisi** dahil, **KGB, Kızılordu ve diğer tüm asayiş güçleri ve ajanları,** nasıl uyudular Gorbi? İnandırıcı olup sonunda **komünist Rusya**'nın başına geçebilmek için 30 yıl-hatta çocukluğundan beri 50 yıl- nelere muhatap oldun sahi? Anlat.

Ülkendeki insanları mutluluğa kavuşturmayı kafana koyduğun için mi bu onursuzluğa yıllarca katlandın, yoksa **yıllarca katlandığın bu onursuzluk mu seni komünizmden soğuttu?** Anlat Gorbi, çok merak ediyorum.

*

Anlıyorum ki çok çektin. Çileli bir ömür yaşadın. Ama sonunda başardın, kutlarım.

"Komünizm geldi mi, bir daha gitmez" diyenleri de yanılttın.

Dahası, biz zannederdik ki sırf demokrasilerde **demokrasiye sığınarak palazlanan komünistler var... Meğer komünist sistemlerde de komünizme dayanarak yükselen demokratlar varmış.**

Çocukluğunu yaşayamadın, gençliğinin tadına varamadın ama inşallah emekli olduğunda bir parkta kanepeye oturup, kulaklıklarla müzik dinleyip, bir taraftan da hamburger yemeye hak kazanacaksın Gorbiciğim.

Bu uçsuz bucaksız hürriyetin **dünyada bir bedeli ve rayici** yoktur dostum. Allah, bu lezzeti önce sana tattırsın.

Türkiye'den selam

GÜN IŞIĞINDA

AHMET KABAKLI

GORBİ AMERİKAN AJANI MI?

Hani bizdeki bazılarına sorsan, Gorbaçov'un ABD ajanı olduğunu vallahi aralarında konuşuyorlar. Ciddi ciddi içlerinden geçiriyorlar. Çünkü zamanın geçtiğinin, her şeyin değiştiğinin farkında değiller. Mesele şu. Kırk yıldır baş koyup gönül verdikleri komünizmin çöküşüne razı değiller. Ama tıpkı ölüme razı olmamak gibi çocukça bir isyan bu.

Nasıl olsa her önlerine gelene "ajan" demeye alışmışlardır. İmdi varsın, kendi kuruntularını kurtarmak için bir de Sovyet devlet reisi Amerikalılar hesabına casusluk yapmakta olsun, bundan ne çıkar!

"**Bilimsel sosyalizm, tek yol devrim, dünya işçileri birleşiniz!**" sloganları uğruna az mı kan döktüler, kendileri dahi az mı hapse girdiler? Ne çok gencin istikbâli bu yavelerle mahvedilmişti bilmez misiniz?

Oysa, bakınız, komünizmin ve "parti"nin, zaten iki yıldan beri hazırlanan "**ölüm hükmü**", geçen hafta Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin Kremlin toplantısında resmîleşti, imzalandı ve dünyaya duyuruldu. Böylece

"**Rusya'da KP'nin tekeline (tek parti güdümüne) ve KP'nin öncü rolüne son veriliyordu.**"

SSCB'nin, Moskova'dan fazla komünist görünen uydularında ise KP'nin saltanatına çoktan son verilmişti. Hatta bazılarında komünizm yasak ve mensupları suçlu sayılıyordu. Dört-beş ay öncesine kadar SSCB'ne eli bağlı teslim görünen Sofya, Bükreş, Varşova... Şimdi siyasî ve ticarî alışverişlerini yalnız ABD ile yapıyorlar.

Tâ 1917 ihtilâlinden beri Bolşevizm'e gönüllü ve güdümlü olan bizim "eski tüfekler" ile yeni **Kalaşnikof**'lar, bütün bu felâketlerin sorumlusu bildikleri Gorbaçov'a kızmazlar da ne yaparlar? Ona "Amerikan ajanı" demezler de kime derler?

Onlara göre, dünyanın ve kendilerinin ümidi olan Sovyet Rusya'yı, Amerika karşısında ikinci sınıf bir devlet haline sokan bu "domuz Gorbi"dir. Onlara göre esasen yıkılan Gorbaçov'un itibarıdır.

—Hâşâ komünizm, asla ölmüş değildir. Ölen sosyalizmin kötü uygulanışıdır. İlerde Lenin ve Stalin gibi şefler gelerek, onun yeniden dünyaya hâkim olmasını sağlayacaklardır.

Oysa, bütün kehânetleri gibi bu da boştur, boşa çıkacaktır. Bizimkiler, ömür boyu hayal kırıklığı içinde yüzecekler, dünya ise yürüyecektir. Bugüne kadar neye inanmışlar veya aldanmışlarsa, çocukları, gençleri neler ile avutmuş, ölümlere sürüklemişlerse, hepsi de yalan çıkmıştır, birçok insanlar ve milletler için sonu hüsran, kan, kıran olmuştur.

Bu boş inançlar, bu gafletler, hem birtakım safilkların, kendi kendilerini bile bile aldatışlarının sonucu olduğu kadar, iyileşmez korkuların, vehimlerin de çocuğudur. Onlar, yıllar yılı kendi içlerinde, komünizmin, sosyalizmin "sahte ve yalan" olmasından da korkmuşlardır. Başka sosyalistlerden korkmuşlardır. Korktukları da işte başlarına gelmiştir. Nokta dergisi, Nâzım'ın ustası Mayakovski'nin 1924'te yazdığı Lenin Destanı'ndan mısralar aktarmış.

"**Parti (KP) dâvâmızın ölümsüzlüğü demektir.**

Parti, Lenin'in ikiz kardeşidir.

Biz Lenin diyorsak parti demektir bu.

Parti diyorsak bu Lenin demektir, aynı zamanda."

E, şimdi ne oldu? Parti, hem de Lenin'in devâsâ heykeli altında yıkıldı. Lenin'in "**ikiz kardeşi ve kendisi**" de yıkıldı demek. E, Lenin, Marks, Engels, Stalin yıkılır da komünizm ve onun kibarcası olan sosyalizm ayakta durur mu?

Hayır hayır, "**Gorbi-Amerikan ajanı**" değil, değişen çağların, gerçeklerin, insan zihninde açılan ufukların ajanıdır.

Aynı bağlamda Tercüman'dan Rauf Tamer de 13 Şubat'ta, Gorbi'ye mektubunda, gırgırla karışık yandaki şeyleri yazıyordu.

İşte Gorbi'nin hayranları bunlar; övgüleri böyle.

Bana dostunu söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim derler.

Gorbi'de bu özdeyiş yerine oturmaktadır...

Gorbi hayranları, yalnızca emperyalist burjuvazinin kalemşörleri ve ülkemizde faşist düzen bekçilerinin yukarda örneklediğimiz tipleri değil. Ve yalnızca Gorbi kuyrukçusu, açık naylon "yağcı" komünistler de değil. Onun yanında daha bir dizi başka naylon komünist de, Gorbaçov'a övgü dizmede diğerlerinden geri kalmamaya çalışıyor.

Bunlardan biri de 12 Eylül sonrasında ettiği kimi sol laflarla, anti sosyal-emperyalist olduğunu söyleyen akım ve kişilerin çoğuna bile "devrimci" görünen T"K"P(B) adlı örgüttür.

Bu örgüt, Üçüncü Kongresi'ni tanıttığı bildirisinde şöyle diyor:

«Sosyalist ülkeler (siz modern-revizyonist, sosyal-faşist ülkeler okuyun /BN) uzun yılarda oluşan tarihsel zorunluluk ve öznel hatalardan kaynaklanan ağır ekonomik ve sosyal bunalım yaşıyor. Bu bunalımdan çıkmak için getirilen açıklık ve yeniden yapılanma süreci (yani Batı tipi

burjuva demokrasisini üzerlenme, ekonomide de özel mülkiyetin sınırsız özgürlüğünü kabullenme süreci /BN) derinleşerek devam ediyor. Glasnost ve Perestroyka hem sosyalizmin kendine güvenini (aslında revizyonizmin teslimiyet bayrağını çekmesini /BN) hem de ağır sorunlarını (sosyalizmin değil ;revizyonizmin ağır sorunlarını gerçekte /BN) ifade ediyor.»

Polonya ve Macaristan gibi ülklerin Batı emperyalizmi ile bütünleşme sürecinin açıkta yaşandığı; bu ülkelerin özel mülkiyete dayalı klasik tipte kapitalizmin hakimiyetini ilan ettiği bir ortamda, ve bunu siyasi körlerin bile görmesi gerektiği bir ortamda, T"K"P(B)'ciler ,"Polonya ve Macaristan'da kapitalizme dönüş tehlikesini gündeme getiren gelişmeler ortaya çıkıyor" diyorlar.

Böylesine herhalde "günaydın" demek gerekir!..

Atilla'nın, Alpaslan'ın torunu, Kıbrıs fatihi, barış güvercinli sosyal şovenizmin şampiyonu;

ECEVİT'İN YÜZÜNÜ İYİ TANIYALIM...

Hakim sınıfların "sol" partilerinden SHP ile sosyal-demokrat tabanın düzene bağlanmasında birinci parti olma dalaşını yürüten Ecevit ve partisi, son dönemde epey mesafe kaydetmiş, % 10 barajını aşmış görünüyor. Daha önce belirttiğimiz gibi, devrimin en azılı sol maskeli düşmanlarından biri olan Ecevit'in yüzünün işçi ve emekçiler arasında teşhiri çok önemli bir görevdir. Aşağıdaki haber, bu kişinin gerçek nitçeliği hakkında, yeni bir ibret belgesidir.

Ecevit, bu önerisi ile Türk şovenizminin şampiyonluğunu, açık ilhakçılığın şampiyonluğunu –hem de ulusların kendi kaderini hakkını savuma görünümü altında– kimseye bırakmayacağını açıkça belgeliyor.

Şimdiye kadar en azılı faşist-ırkçı ilhakçıların bile, dış tepkiler korkusu ile açıkça dile getiremedikleri, Kıbrıs'ın şimdilik faşist Türk ordusu işgali altındaki kuzey kesimini Türkiye'ye doğrudan bağlama talebini, o, açıkça seslendiriyor. Kuşkusuz o, bu konuda Türk burjuvazisinin öncülüğünü yapma konumundadır.

Neden federasyon değil de, özerk devlet sorusuna verdiği cevapta; bu sosyal-şovenin derdinin hiç de "ulusların kaderini tayin hakkı" vb. değil, TC.'nin misak-ımilli sınırlarının genişletilmesi, emperyalist yayılmacılık olduğu açıkça belgeleniyor.

TC.'nin federal devlete dönüştüğü izleniminin verilmesinin bazı sakıncaları olabileceği tespitini yapan sosyal-şoven, nedense bu sakıncaların adını açıkça koymuyor. Biz söyleyelim: Korkusu, federal bir devlette misak-ı milli sınırlarının sorgulanması ve Türk olmayan milliyetlerin, örneğin Kürtlerin ayrı devlet talebinin –Kıbrıs'ta Türk şovenlerinin çok kullandıkları– kaderini tayin hakkı" gerekçesi ile gündeme getirilebilme olasılığıdır. Öyle ya, Kuzey Kıbrıs'ta mümkün olan şey, neden Türkiye-Kürdistanı'nda mümkün olmayacak? İşte Ecevit'in korktuğu "sakınca" budur!

Kıbrıs'ta "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı savunmanın ilk şartı; Kuzey Kıbrıs'tan faşist Türk ordusunun defolmasının savunulmasıdır. Bunu yapmayanın, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"nı savunması, yalnızca göz boyamadır.Ama işgali kendi döneminde emreden ve yönlendiren bir eski başbakanın, "faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol" demesi de zaten mümkün değildir. Ecevit'i ilerici, solcu, "demokrat" vb. sananlar, onun Kıbrıs ve genelde milli sorundaki tavrına bile baksalar, ne kadar yanıldıklarını görmek zorundadırlar.

Ecevit, su katılmamış bir sosyal-şovendir. Demokratlıkla ilgisi yoktur!

Ecevit'ten "şok" öneri:

"KKTC, Türkiye'ye bağlı özerk bir devlet olsun"

ANKARA, (Hürriyet)

DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit, Kıbrıs Türk halkının, Rumların federal çözüme razı olma keyfini sonuna kadar bekleyemeyeceğini ileri sürdü, KKTC'nin Türkiye'ye bağlı bir özerk devlet olmasını önerdi. Ecevit, "Bir ara çözüm olarak, KKTC yalnızca dış ilişkileri ve dış güvenliği bakımından Türkiye'ye bağlı özerk bir devlet olabilir" dedi.

Bu durumun, Türkiye'ye yönelik dış tepkiler getirebileceğini de bildiren Ecevit, bu tepkilerin kısa bir süre içinde etkisini yitireceğini öne sürdü, şunları söyledi:

"Kaldı ki, öyle gelip geçici tepkiler herhalde, Kıbrıs sorununun sürekli askıda tutulmasından ve gerek Türkiye Cumhuriyeti, gerek KKTC üzerine sürekli bir baskı unsuru olarak istismar edilmesinden çok daha az sakıncalıdır."

Ecevit, Kıbrıs için ideal çözümün, iki eşit halktan ve kesimden oluşan bir federasyon olduğu yolundaki görüşünü de tekrarladı.

'YAŞAMINI BÖYLE SÜRDÜREMEZ'

DSP Genel Başkanı, New York'ta yapılan Kıbrıs sorununun çözümüne ilişkin görüşmelerin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra dün yaptığı yazılı açıklamada, kamuoyunda yankı uyandıracak yeni öneriler getirdi. Bülent Ecevit, 1974 Kıbrıs Harekatı'ndan sonra ortaya çıkan durumun, Ada'da federal bir çözüm için sağlam temel oluşturduğunu belirtti, şunları söyledi:

"Kuzey Kıbrıs'ta 16 yıla yakın bir süredir erginliğini her bakımdan kanıtlamış tam teşekküllü bağımsız bir devlet bulunduğu halde, bu devlet dünyaca tanınmadığı için, Türkiye dışındaki hiçbir ülkeyle diplomatik ilişki kuramamaktadır. Üstelik Rum ambargosu yüzünden, dış ekonomik ilişkilerde türlü engellerle karşılaşmaktadır. Bağımsız bir devletin halkı, dünyadan böylesine soyutlanmış olarak yaşamını sürdürmeye razı olamaz."

'DÜŞÜNDÜĞÜM ÇÖZÜM'

Kuzey Kıbrıs'ta mevcut durum için düşündüğü çözüm önerisini, Denktaş-Vasiliu görüşmelerinden bir sonuç çıkabileceği umudu sürdükçe açıklamayı uygun görmediğini bildiren Ecevit, sözlerine şunları ekledi:

"Ne var ki, son New York buluşması bu umudu yıkmıştır. Rum tarafı, Kıbrıs Türkleri'nin ayrı bir halk olduğunu ve kendi geleceğini belirleme (self-determinasyon) hakkı bulunduğunu bile kabul etmedikçe, bir federal çözüm beklemek kendi kendimizi aldatmak olur."

ARA ÇÖZÜM

Bu nedenle bir süredir düşündüğü çözümü açıklamak gereğini duyduğunu belirten Ecevit, bu önerisini şöyle dile getirdi:

"Bir ara çözüm olarak KKTC, yalnızca dış ilişkileri ve dış güvenliği bakımından Türkiye'ye bağlı, fakat rejimini kendisi belirleyen ve tüm iç işlerini kendi bildiği gibi yürüten bir özerk devlet durumuna gelebilir."

Ancak Ecevit, bu ara çözümü Türkiye Cumhuriyeti ile Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti arasında oluşacak bir "Federasyon" gibi göstermekten veya tanımlamaktan kesinlikle kaçınmak gerektiğine dikkat çekti. Ecevit, demecinin sonunda, "Çünkü bu, Türkiye Cumhuriyeti'nin bir federal devlete dönüştüğü izlenimini verebilir ki, bunun da bazı sakıncaları olabilir" uyarısında da bulundu.

KOMÜNAR TAVIRA MAŞALLAH !

Türkiye'de yayınlanan, Marksist-Leninist olma iddiasındaki legal dergilere bir yenisi daha eklendi. Komün !

Şimdiye kadar dört sayısı çıkan bu dergi, "komünar" bir çizgi savunma iddiasında. Ama gerçekte Marksizm-Leninizm adına konuşan diğer oportünist-revizyonist dergilerden özde farkı yok. Yalnızca devşirmecilikte ötekilerden biraz daha ileri olması ile dikkat çekiyor.

Kitle kuyrukçuluğu ve devşirmecilik, şimdiye kadarki "komünar" ajitasyon-propagandanın temel özellikleri olarak çıkıyor ortaya.

İkinci sayıda, Komün'de İsmail Onur imzalı bir yazıda Doğu Avrupada gelişen olaylar değerlendiriliyor.

Bu ibretlik değerlendirmede, diğer şeylerin yanında şu tespit yapılıyor:

«Doğu Avrupa'da modern revizyonist iktidarlar ardarda çatırdıyor. Kimi çöktü, çökecek! Toplum, işçi sınıfı yörüngesinde ve yine ayakta... Yekinip gelen boyutlu başkaldırı, yalnız sosyal emperyalistlerin ve uydu yönetimlerin değil, Batılı emperyalistlerin de uykusunu kaçırdı. Kaygılar birleşti, panikler birbirine payandalandı. Namlunun ucunda duran, bir bütün olarak dünya sistemidir. Bu nasıl bir sistemdi? 60'lardan başlayarak, "dönülmüş sosyalizmler"den türetilen tekelci devlet kapitalizmi ile, yine tekelci Batı kapitalizminin kaynaştığı bir sistem!.. Batının ve Doğunun egemenleri için, ortak bir korkunun dağları tutmuş olması bundandır. Bir de boyutlanan başkaldırının bugüne kadarkilerden daha çok, daha açık ve yine bir işçi seçeneği içeriyor olması var. Özellikle Doğu Almanya'daki toplumsal hareketin başını çeken lider ve gruplarda bu daha belirgin. Stefan Heyn : "*Kurmak istediğimiz sosyalizm bizim çıkarımıza; tüm Almanya'nın çıkarına olan sosyalizm...*" Christoph Hain: "*Sosyalizmle çok az ilgisi olan bir toplum oluşturuldu: Bürokrasi, demagoji, jurnalcılık, görevi kötüye kullanma, susturma, öldürme üzerine kuruldu... Sözcüğü karikatüre çevirmeyen bir sosyalizm.*" Christa Wolf: "*Devrimler aşağıdan olur... İşte bu değişim tepetakla olmuş sosyalist toplumu ayakları üstüne oturtuyor.*»

İşte komüncü değerlendirme böyle! Doğu Avrupa'daki gelişmelerin "yekinip gelen başkaldırı"nın namlusunun ucunda duranın "bir bütün olarak dünya sistemi" olduğu değerlendirmesi, bu gelişmelerin "Batılı emperyalistleri" de korkuttuğu, "paniklettirdiği" vb. değerlendirmeleri, isteğin, gerçeklerin yerine geçirilmesinden başka bir şey değildir.

Batılı emperyalistler için "Doğu"da "devrim" dedikleri şey, onları korkutan değil, sevindiren bir gelişmedir. Dünyadan biraz haberi olan ve kör olmayan her kişinin göreceği yalın gerçek budur. Ama komün adını kullananlar bunu görmeyecek kadar siyasi körler...

Stefan Heym, Christoph Hain, Christa Wolf gibi kaşarlanmış anti-Stalinist, anti-Komünist ve son ana kadar sistemle özde çelişmesi olmayan; sistemin, "real sosyalist sanatın" ünlü sanatçıları olarak dayandığı yazarların lafına bakıp, bunlara "toplumsal hareketin liderliği" yaftasını asıp; bunun da ötesine geçip, onların lafından çıkıp, bunların "işçi seçeneği"nin temsilcileri olarak gösterilmesi ise, siyasi körlük ve bilgisizliğin bilgi gibi yutturulması yanında; yazarın "işçi seçeneği"nden ne anladığını da gösteren bir tespittir.

Stefan Heym gibilerini "işçi seçeneği"nin işareti olarak görüp gösterenlerin, Doğu Avrupa'daki —genel yığın açısından— anti-komünist yönelimli gelişmeleri, Paris Komünü ile benzeştirmesi de normaldir. Ama bunun komünarca bin yanı yoktur."

SSCB'de "Üretim araçları", artık devletin değil

MART DEVRİMİ

DIŞ HABERLER SERVİSİ

ÖNCEKİ gün Yüksek Sovyet'te alkışlarla kabul edilen yasa ile, Sovyet vatandaşları, Temmuz ayından itibaren kendi işyerlerinin ve diğer üretim araçlarının sahibi olacaklar.

70 yıl sonra, kişilere de üretim araçlarının sahibi olma hakkını tanıyan yasa, bir kişinin, bir emekçiyi kiralamasını da kabul ediyor. Yasaya bağlı olarak, fabrikalar ve diğer üretim birimleri de, üretimden doğan kazançlarını vergileri ödedikten sonra çalışanları arasında pay edecekler.

SSCB Devlet Başkanı Mihail Gorbaçov, üretimi artırıp, ülke ekonomisini düzlüğe çıkartmanın temel yolu olarak öngördüğü ekonomik reformu bu yasaya bağlıyordu.

● Yüksek Sovyet'te 3'e karşı 350 oyla kabul edilen yasa uyarınca, Sovyet vatandaşları, Temmuz ayından itibaren, kendi işyerlerinin sahibi olacaklar, işçi kiralayabilecekler. Bu yasayla, 1917 devrimi, yerini, 1990 devrimine bıraktı

• ÜCRET ARTIŞLARI

Bu arada, Sovyetler Birliği'nde, Başbakan **Nikolay Rijkov**'un tanımlamasıyla **"Sosyalist Piyasa Ekonomisi"**'ne geçişi amaçlayan reform yasaları birer birer kabul edilirken, Sovyetler Birliği'nde daha önce pek duyulmayan **"piyasa ekonomisine özgü ücret artışı talepleri"** dile getirilmeye başlandı.

Sovyet Sendikalar Birliği'nin yayın organı **Trud** gazetesinde, Sendikalar Konfederasyonu'nun istatistiklerine dayanılarak yapılan bir hesaplamada, halen 50 ruble (yaklaşık 195 bin TL) olan asgari ücretin en az 99 ruble (yaklaşık 386 bin TL) olması gerektiği savunuldu.

Trud, son bir yılda gıda maddelerinde yüzde 4, gıda dışı tüketim mallarında yüzde 13 oranında fiyat artışları gözlendiğini kaydederken, spekülatörlerden karaborsa fiyatlarla elde edilebilen tüketim mallarının fiyatlarındaki tırmanışın yüzde 40'a ulaştığına dikkati çekti. Buna karşılık, halkın gelirinde **"nominal"** olarak sadece yüzde 8'lik bir artış sağlandığını belirten Trud gazetesi, hükümeti, bu sorunlara çözüm bulmaya çağırdı.

Öte yandan, Sovyetler'de yayınlanan haftalık **Moscow News** dergisinde yayınlanan bir röportajda, ülke nüfusunun yaklaşık sekizde birinin, **"yoksulluk sınırının"** altında yaşadığı kaydedildi. Haberde ayrıca, oldukça fakir olan bu nüfusun daha çok Güney'deki cumhuriyetlerde bulunduğunu bildirdi.

"Sınırın altı" başlığıyla verilen iki sayfalık araştırma röportajında, 7 kişilik fakir bir ailenin yaşantısından örnekler verilirken, 280 milyonluk ülke nüfusunun 41 milyonunu oluşturan bu fakir kesimin, resmi yoksulluk sınırı olarak kabul edilen aylık 78 rubleden daha az geliri olduğu belirtildi.

İşte Türk boyalı basınının devrim diye övdüğü (!) Christa Wolf'ların, Stefan Heym'ların savunduğu "işçi seçeneği" tam da Gorbaçov tipi böyle bir "devrim"den yanadır ! Komün'ün çok bilgili ve bilge (!) yazarlarına duyurulur !

Okuyucu Mektupları

Ekte bize ulaşan bir okuyucu mektubunu yayınlıyoruz.

Mektup yazarının TİKB'nin örgütsel yapısındaki sakatlıklarla ilgili olarak "Adressiz Sorgular"daki bilgilerden yola çıkarak yaptığı tespite katılıyoruz.

Ancak, biz, TİKB'nin bir bütün olarak örgütlenme anlayış ve pratiğinin doğru olduğunu vb. propaganda etmedik; bu sorunu tartışmadık da. Bir alanda, poliste tavır bağlamında TİKB'nin örnek tavrının propagandasını yaptık, bu sınır içinde diğer sorunları tartışmayı gerekli görmedik.

YAZI KURULU

Örgütsel Konferans kararları sonucu BOLŞEVİK PARTİZAN'da tartışılan "Poliste Çözülme İhanettir" sorununa bağlı olarak, BP yazarlarının çokça örnek verdikleri ve bu tür tartışmalar sırasında gerçekten de haklı olarak yer verilmesini benim de doğru bulduğum "ADRESSİZ SORGULAR" ve bu kitapta bahsi geçen örgüt TİKB ile ilgili önemli bir noktaya dikkat çekmek istiyorum.

"ADRESSİZ SORGULAR"da anlatılan ve örnekler olarak öne çıkarılan polisteki tavırlardan Türkiye Devrimci Hareketi'nin ve hatta Dünya Devrimci Hareketi'nin öğreneceği çok şeyler var diyebilirim.

Hele hele 12 Eylül faşist hareketinin sonucu, poliste çözülmenin kural haline geldiği bir ortamda TİKB önderlerinin, poliste, sorgulama sırasındaki örnek tavırlarının BP tarafından propaganda edilmesi ve bu tartışmalar içinde önemli oranda olumlu bulduğum yandan bir tanesidir.

Çünkü, nerdeyse gelenek halini almış çözülme tavırlarına karşı (normalde tersi olması gerekirken) proletaryanın sınıf kavgasının bir parçası olarak doğru gelenekleri bayraklaştırmaktadırlar. Bununla tüm devrimciler gurur duymak zorundadırlar.

Bence bu, meselenin bir yanıdır.

Önemli olmasına rağmen meselenin diğer bir yanı da vardır ki, BP'de bu yan üzerinde hiç durulmamaktadır. Bu da, TİKB örgütünün poliste olumlu tavırlarına rağmen, polis takibinden kurtulamaması ve yakalanmalar sorunudur.

"ADRESSİZ SORGULAR"ı dikkatli bir gözle inceleyen bir okur, bu yoğun yakalanmaların önemli ölçüde örgütlenmeden, örgütlenmedeki sakatlıklardan kaynaklandığını tespit etmede pek zorluk çekmez.

Evet gerçekten de TİKB örgütü poliste olumlu sınav vermesine rağmen, Bolşevik bir örgütlenmeden yoksun olduğundan, örgütsel ilişkilerde gerçekten de Lenin'in önerdiği profesyonel örgütlenme ve faaliyette yeterli eğitim sağlanamadığı için; polisin çözemediği devrimcilerin (serbest kalmasından sonra) sıkı bir takibi sonucu ve aynı zamanda gereksiz ilişkilerin ve buluşmaların (örneğin Yaşar Ayaşlı'nın tutuklanmasında olduğu gibi) yakalanmalarla sonuçlanması, polisteki kararlı direnişin sonuçlarını belirli oranda da olsa zayıflatmaktadır. Devrim mücadelesine zararlar vermektedir.

Ben TİKB'nin örgütlenme konusundaki yapısıyla ilgili fazla bir şey söyleyecek durumda olmadığım halde, bu düşünceye esas olarak "ADRESSİZ SORGULAR"daki verilerden çıkarak varmış durumdayım.

Burada BP yazarlarının ne düşündüğünü bilemem ama, TİKB'nin örgütlenmenin bu noktasında Bolşevik bir konumda durmadıklarını söyleyebilirim. Eğer BP yazarları da aynı fikirde iseler ve bu konuda tavır takınılmasının doğru olduğunu da düşünüyorum.

Çünkü, böyle önemli bir sorunda doğru tavır takınılmadığı zaman, yanlış bilinç taşınılmış olacaktır. Belki böyle bir tartışmanın, poliste çözülme sorunu ile ne ilgisi vardır gerekçesiyle böyle bir tavrın takınılmasına karşı çıkan görüşler de olabilir. Bu düşüncelere karşı ise; poliste çözülme ve çözülmeme sorunu, örgütsel sorunun bir parçasıdır ve bizler, Bolşevik Örgütsel Konferans'ın kararları sonucu, bu sorunların tartışma gündemine geldiğini gördük. Bu doğrudur. Ve aynı zamanda örgütsel yapılanmalardaki sakatlıklar da, bu sorunun önemli bir parçası ve polisteki tavır kadar önemli bir parçasıdır.

Esas olarak, örgütlenmedeki yapılanma Bolşevik olmaz ise, sonuçta polisteki çözülmeme, devrimin zaferine bizi yaklaştırmaz, sadece devrimin bir mücadele alanındaki zafer olarak kalır.

Ama bizim istediğimiz geçici zaferler değil; kalıcı ve kesin zaferdir. O halde, kalıcı proletarya zaferi için mücadele, Bolşevik bir örgütsel yapılanmadan geçer...

Poliste ve sorgulamadaki komünist tavırları Bolşevik örgütsel yapılanmanın eğitim malzemesi olarak kullanalım.

Zafer, proletaryanın Bolşevik örgütü önderliğinde gerçekleşecektir!

Bayern'den bir BP okuyucusu
04.01.1990

---

19 Mart 1990, İstanbul

İstanbul, dün 1 Mayıs'ı yaşar gibiydi...

Burjuvazi; panzerleri, helikopterleri ve oldukça çok sayıdaki kalkanlı polisiyle gücünü göstermeye çalışırken, işçiler alanlarda bir araya gelebilmeye duydukları özlemi sergiliyor ve birlikte olabilmenin verdiği güvenle, faşist TC. devletine olan nefretlerini yüksek sesle, sloganlarıyla faşist güçlerin yüzüne tükürürcesine haykırdılar. Özellikle, "KÜRDİSTAN FAŞİZME MEZAR OLACAK", "NUSAYBİN İŞGALİNE SON", "KAHROLSUN FAŞİZM", "İŞÇİLER ELELE GENEL GREVE", "İŞÇİLER BİRLEŞİN İKTİDARA YERLEŞİN" gibi sloganlar hemen hemen ortak sloganlar halini almıştı. ...

Çağlayan'daki ilgili alana tek tek üst araması yapılarak insanlar alındı. Çok sayıda pankart, pankart sopasına polis el koydu. Giriş kapısına istiflendiler. Bir ara saat 12 civarında polis bir pankarta el koyduğunda, pankartı getiren direndi, bunun üzerine polis çekiştirerek almak istedi, kalabalık işçi topluluğu "KAHROLSUN FAŞİZM" sloganıyla tepki gösterdi ve ilgili şahsı polise vermedi. Saat 13'e kadar bu alanda toplanıldı. Burada da sürekli sloganlar atıldı. Saat 13'ten itibaren Abide-i Hürriyet alanına 6'şar sıralı kortejler oluşturularak yürüyüş halinde gidildi. Yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. Polis yolun iki tarafını kordon altına almıştı, ayrıca helikopterler de durmadan yürüyüş kordonu ve çevresinde alçak uçuşlarını sürdürüyordu. ...

Abide-i Hürriyet'te sendika başkanları konuştular. Yürüyüşü düzenleyen Otomobil-İş başkanı yaptığı uzun konuşmada sıradan ajitatif laflarıyla süslü bir burjuva demokrasisi savunuculuğu yaptı. Mesela şöyle diyordu: "İşçilerin bütün bu meseleleri, bütün dertler bundan 10 yıl önce başladı... Biz özgürlükçü, katılımcı bir demokrasi istiyoruz... Seçkin hukuk adamımız M. Aksoy –sanki işçi sınıfının hukukçusu, sanki sınıfın yiğit bir savaşçısı!?– ..."

Ve maalesef, bu düzen savunuculuklarını ve öyle olması gerektiğini, üstüne basa basa yüksek sesle and içircesine işçilere onaylatıyordu. Kısacası, genel yüzeysel manzara bir olumluluğu ifade ederken, öze inildiğinde Marksist-Leninist açıdan, sınıf içinde korkunç derecede var olan boşluğun da, daha epeyce uzun bir sürede doldurulamayacağını da açık görmek mümkün.

Devrimci örgütler açısından da durum vahim. Genel manzaraya göre yuvarlanıp gidiyorlar. 15 bin işçinin toplandığı alanda Marksizm-Leninizm adına konuşanların, Marksizm-Leninizm ile ilgili tek bir noktayı bile, sınıfa taşıma gibi bir dertleri olmamıştır. İşte, gerçekten de verdikleri mücadele "ML'siz" bir mücadeledir ve onların çokça övündükleri mücadeleleriyle işçi sınıfına verebilecekleri pek fazla birşeyleri de yoktur.

Her grup, parti, vs. kendilerini belirten sloganlar attılar. Görebildiğimiz kadarıyla sadece TDKP ayrıca pankartını –Abide-i Hürriyet alanı içinde– açtı. Bunun dışında açıkça örgüt adına pankart göremedik. Toplantının bitimine doğru "devrimci sol güçler" denen grup "söz hakkı isteriz" diyerek tepkilerini gösterdiler ve temsilcileri kürsüyü zorladılar. Bu arada tertip komitesi adına toplantının sona erdiği duyuruldu. Bu sırada toplantı dağılmaya devam ederken adı geçen gruptan temsilci konuşma yapıyordu.

Biz toplantının bitiminde ayrıldık ve Mecidiyeköy'e doğru yürüyerek gitmeye başladık. Şişli köprüsünün altına geldiğimizde, çevik kuvvet yolu tutmuştu, bizim sağ tarafımızda TDKP'liler pankartları altında yürüyüş halindeydi. Bu arada taş atma oldu ve hemen süratli bir biçimde panzer kalabalığın üstüne doğru tazyikli su sıkarak yürümeğe başladı. Panzer eşliğindeki çevik kuvvet saldırısıyla büyük bir panik yaratıldı ve herkes sağa sola kaçışmaya başladı. Burada daha çok gözaltına almak değil, öldüresiye dövmek, mümkün olduğunca çok sayıda insanın dövülmesi hedeflenmiş gibiydi. ... ■

İSTANBUL BOLŞEVİK PARTİZAN TARAFTARLARININ BİR BİLDİRİSİ

YENİÇELTEK MADEN OCAĞINDA ÖLEN 68 İŞÇİNİN KATİLİ İŞLETME SAHİBİ VE FAŞİST TÜRK DEVLETİDİR !

İşçiler... Emekçiler...

8 Şubat 1990 tarihinde Amasya'nın Merzifon ilçesindeki Yeniçeltek maden ocağında grizu patlamasından sonra çıkan yangında 68 işçi yanarak öldü.

Maden işçileri, ocakta bir patlamanın olacağını iki gün önceden hissetmişler, bunu işletme genel müdürüne ve yetkililere bildirmişlerdir. Fakat işletme sahibi, işçilerin bu uyarısına kulak asmadan, hiç bir önlem almadan, grizu ölçümü yapmadan, iki gün, vardiya üretime devam etmiştir. İşletme sahibi ocakta patlama tehlikesini bilmesine rağmen, olay günü maden malzemesini, direkt ve konveyor kurtarmak için işçileri ocağa göndermiştir. Aynı zamanda da normalde günde üç ekiple üretim yapılırken, olay günü 9 ekiple çalışma yapılarak çok sayıda işçi, patlamanın olacağı biline biline ocağa gönderilmiştir. Ayrıca patlama sonrasında, işçileri kurtarma çalışmalarına hemen başlanmamıştır. Tersine ikinci bir patlama olur gerekçesiyle hava kesiliyor, baraj yanlış yere kurularak patlama noktasından uzak bulunan işçiler de ölüme terkediliyor.

Yeniçeltek maden ocağında meydana gelen olay, bir iş kazası değil, bir vahşet, bir cinayettir. Bunun sorumluları işletme sahibi ve faşist Türk devletidir.

İşçiler... Emekçiler...

Yeniçeltek'te yaşanan acı olay, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da işçi sağlığına ve iş güvenliğine ne denli önem verildiğini gösteriyor. Ülkemizde emeğin ne bir değeri ne de bir güvencesi vardır. Ülkemiz ucuz bir işçi cenneti. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da insan sağlığının önemi yoktur. İşçiler, emekçiler çok kötü iş koşullarında, çok düşük ücretle çalışmaktadırlar. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da sermaye sahipleri, patronlar ve onların faşist devleti, kârı, sermayeyi, artı değeri, kısacası sömürüyü birinci planda, işçi sağlığını, iş güvenliğini ise ikinci, üçüncü planda görmektedir.

Günde yaklaşık 20 bin lira ücretle yerin

altında çalışan maden işçileri, hep ölümün kol gezdiği ocaklarda yaşamlarını sürdürmektedirler. Sorun, yalnızca toprağın derinliğinde çalışan maden işçilerinin değil. Yerin üstünde çalışan işçiler, emekçiler de aynı tehlikelerle karşı karşıyadırlar.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yılda yüzlerce işçi, emekçi iş kazalarında ölüyor. Binlerce işçi ise sakat kalıyor, çoğu zaman meydana gelen iş kazaları patronlar ve onların faşist devleti tarafından gizli tutuluyor. Kamuoyuna yansıtılmıyor.

* Örneğin; Tekel'in Paşabahçe İspirto fabrikasında 10 bin işçi zehirleniyor. İşveren ve faşist devlet olayı gizli tutuyor.

* Örneğin, Türkiye Taş Kömürü İşletmeleri'nde, 1988 yılında meydana gelen iş kazalarında 32 işçi ölüyor, 7185 işçi de yaralanıyor. (Kaynak: 10 Şubat 1990 tarihli Cumhuriyet gazetesi)

İşçiler... Emekçiler...

Ne zaman yeni bir dram yaşansa, yeniden işçi sağlığı ve güvenliği gündeme geliyor. Bu olayda olduğu gibi, bir çok olaydan sonra ağıtlar yakılıyor, demeçler veriliyor. Geride kalan ailelere ekonomik yardımlar yapılacaktır deniyor, kampanyalar başlatılıyor, vb. vb. Bir kaç kuruşla işçilerin gözü boyanmaya çalışılıyor, işçiler aldatılıyor, işçiler peşkeş çekiliyor.

Faşist Türk devleti Yeniçeltek'te yaşanan acı olaydan sonra, toprak altında kalan 68 işçinin, emekçinin geri kalan ailelerine, çocuklarına nasıl sahip çıktığını, tüm radyo, televizyon ve gazetelerinde gümbür gümbür açıklıyor. Böylece faşist Türk devleti, işçinin, emekçinin karşısında değil, onun yanında, onun dostu, onun koruyucusu olduğunu göstermeye çalışıyor.

İşçiler... Emekçiler...

Faşist Türk devletinin bu cüretkâr açıklamalarına, kampanyalarına, propagandalarına kanma! O senin yanında değildir. O senin dostun değildir. O senin karşında sermaye sahipleri patronlarla kol kola duran can düşmanındır. O senin sınıf düşmanındır. O seni iliğine kemiğine kadar sömüren, ezen baş düşmanındır. Onu iyi tanı!

İşçiler... Emekçiler...

Bugün işçilerin, emekçilerin dostu görünmeye çalışan bu devlet, dün "açız" şiarlarını yükselten işçilere kurşun sıkan faşist bir devlettir.

Bugün işçilerin dostu görünmeye çalışan bu devlet, Kürt ulusunun ve tüm ulusal azınlıkları aşağılayan, milli zulmün her türlüsünü uygulayan, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını gaspeden ve bugün de onu yoketme savaşı yürüten emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletidir.

Bugün işçilerin dostu görünmeye çalışan bu devlet, hayatı her geçen gün daha çekilmez kılan, zam üstüne zam, vergi üstüne vergi ile seni soyan, seni en ağır şartlarda ucuz ücret kölesi olarak çalıştıran, grev hakkını, sendikal örgütlenme hakkını faşist yasalarla olağanüstü sınırlayan, sana siyasi örgütlenme hakkı tanımayan emperyalizme bağımlı hakim sınıfların faşist devletidir.

Sınırlı taleplerle yürüttüğün grev mücadelelerinle, direniş eylemlerinle gücünü gösterdin! Hakim sınıfların kurmak istediği ölüm sessizliğini parçaladın!

Bu mücadelelerde gördün ki, güya senin hakkını savunan sendika ağaları, senin hakkını patronlara peşkeş çeken satılmışlardır! Sınırlı ekonomik taleplerini elde etmek için bile, bu mücadeleyi yürütecek, sendika ağalarından bağımsız bir örgütlenmeye ihtiyacın vardır! Bu örgütlenme, ***her işyerinde*** oluşturacağın ***grev ve mücadele komiteleridir***!

Ama sınırlı ekonomik ve siyasi taleplerle yürüteceğin mücadele, bu mücadele ne kadar gerekli ve başarılı olursa olsun, senin kurtuluşun için yeterli değildir. Senin gerçek kurtuluşun, ücret kölesi durumunun devrimle ortadan kaldırılması ile olacaktır. Senin, ve seninle birlikte tüm ezilenlerin-sömürülenlerin gerçek kurtuluşu, proletarya diktatörlüğü şartlarında üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin yok edilmesindedir.

Kurtuluşun sosyalizmdedir. Bütün dünya ülkelerinin proleterleri ile, omuz omuza sınıf mücadelesinin düz yolundan varacağın ***komünizmde***dir.

Sınıf bilinçli işçiler...

Devrimde işçi sınıfının önderliği, devrimin yarı yolda takılıp kalmaması için mutlak gerekliliktir. İşçi sınıfının devrimde önderliğini sağlayacak olan ise, onun Marksizm-Leninizm silahı ile silahlanmış, işçi sınıfının en iyi, en bilinçli, en fedekar, öncü kesimlerini içinde barındıran Bolşevik Parti olacaktır.

Bolşevizm Yenecektir!

İstanbul
BOLŞEVİK PARTİZAN
Taraftarları

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI
TEMEL BELGELER DİZİSİ: I

Oku! İncele! Araştır! Tartış!

STALİN'DEN ÖĞRENMEK YENMEYİ ÖĞRENMEKTİR!

"... Emperyalizmin çanına ot tıkayacak teori ve pratik. Marx, Engels, Lenin, Stalin'in ölümsüz eserlerinde; başta Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ve Sovyetler Birliği'nde Stalin önderliğinde sosyalizmin kuruluşu olmak üzere, tüm dünya halklarının devrimlerinde vardır. Mesele öğrenmeyi ve uygulamayı bilmektir. Stalin bağıntısında sorun, "STALİN'DEN ÖĞRENMEK, YENMEYİ ÖĞRENMEKTİR!" şiarını güncel pratiğin şiarı haline getirmek, anti-Stalinist anti-komünist kampanya karşısında saldırgan bir biçimde Komünizmi, Stalin'in şahsında da savunmaktır!"

BOLŞEVİK PARTİZAN

STALİN'DEN ÖĞRENMEK YENMEYİ ÖĞRENMEKTİR!

çıktı!

KOMARA TİRKİYÉ YA FAŞİST HEPISXANEKE GELAN E... GELEKÎ KU GELÉN DİN BİNDEST DİKE NİKARE AZAD BE!

Berdewamiya Bolşewik Partizan Hejmar: 57 Ji kovara Bolşewik Partizan Hejmar 42, 1. Gulan 1988

"Di mercên ku dij gelê Kurd kampanyên şovenî tên ajotin, di mercên ku operasyonên leşkerî yên ji tixûb wê de milîtarîzmê fîtdikin DERBASBŪNA DEMOQRASİYĒ Bİ XETERAN VE RŪ RŪ YE" dibeje û bi teza ku kar û barê PKK jî vê derbasbûnê tîne ber van xeteran berdide, derdikete holê. Ango ya ku wê pêşniyardikir careke din, weke herdemê "çênekirina provakasyon", eman ha! dij çînên serdest derbasî hêrişên ku wê wana biqeherînin nebûn e. Lêtan lêtan rûniştin, koletî qebûlkirin e. Di vê navberê de di arîkariya sosyal faşistên T"K"P yi de, eniyeke ji Demirelan ta Ecevîtan ji wana ta Erbakan, Inönü wê demoqrasiyê sazbike, bi arîkarî û piştgiriya Sovyetê jî T"K"P wê ber bi îxtidarê bimeşe... û helbet mafê çarenûsiya gelê Kurd jî wê çareser be. Weke li Efganîtanê mafê çarenûsiya gelên Efganîstanê tê "çareser" kirin!

"Türkiye Postası" ya ku di bin kontrola T"K"P de ye, hîn vekirî dipeyive: "Di akama qetlîama gundê Taşdelen ya Qeza Uludere ya Hakkari de, li ser kuştina 14 kesî, berpêyin dij hêrişen ku ji aliyê hêzên çekdari de li başûrê rojhilatê destpekir û li wî aliyê tikûb berdewam dike didomin." Ji xwe re "Türkiye Postası" gotina vê rojnamê, ji xwe xwe neheqî kirin e. Navekî din weke "Xwediyê Dengê Xwe", "Türkiye Postası ya Heqîqî" hîn lê tê.

Ne tene dij-şoreşger, nokerên sosyal emperyalîstên ûris T"K"P; yên ku çavên wan bi dijminatiya PKK wergeriyane, rêzek hêzên oportunîstên ku bi navê Marksîzm Lenînîzmê dipeyîvin jî nava vê dijminatiyê de, di tekdşîna PKK de hebûna dij zilma netewî derketin û pûxta demoqratîk nabînin, li cem wê tewrê eşkere nagrin û di herêma şovenîzma Tirk de hereketkirinê didomînin. Oportinistên HK, di "Emeğin Sesi" de û di karûbarê derveyî welat de, di gelek rewşan de, gavakarûbarê PKK dij parezgerên gundan dişermînin, bi T"K"P ve di eynî paralelê de hereket diken. Dema ku digotin, "Bira ji bîr nebe ku, yên ku ji wan re parîkar tê gotin, ku dest bi karûbaren babetî dikin, bihgeha wan ya objektîv di bin nîr de girtina gelê Kurd bûyin e. Dema ke ev bingeha objektîv ji holê rabe, karûbarê parıyî jî wê jiyanê nebînin" beri vê 16 sal, ne bi xwe, di nava mijulbûna îspatkirina parîkariya çînên serdest de, revizyonîstên "Şefak" ku dixebitîn xwe weke parezkarê heqîqî yê "Mîsak-î Millî" bidin îspat kirin, di derheqa rêya dast ya "dagerkirina parîkaran" de ji bo çînên serdest di rewşa taktîkdanan de disekinin.

Mensewikên Partîzan, di taxa komelên girseyi de, yên ku propaganda vê siyasetê dikin di ser "Mücadele" re, ji alikî "mafê carenûsiya netewa gelê Kurd parastin", ji aliyê din jî karê (!) PKK'ê nehesibandin nîşan dide. Di İKK'ê de jî bi alîkî ve ji hinek dîtinên PKK yên çewt re rexnan tîne, ji aliyê din karûbarê PKK'ê ta ku mimkûn e, biçûk dike û tewrên ku di van de pûxta netewî nedîtin digrin, uhw.

Va Menşewîkana di konferansa xwe ya III de di lezakirina gelemperî de PKK'ê weke "dij şoreşger" dirastînin; xeta aliyê dewletê ku Doğu Perinçek serê vê dikşine jî weke "xeka navber" lezadike û bi vê jî xwe piçûk dike, dijmintiya PKK'êdi çi taxan de ye raxistine.

*

Di dema dawî de, rêzek hêzên ku di esasa xwe de di rewşa sosyal-şovenan de ne pirsa Kurdan kifş kirine, ev pirsa di na-

vengiya karê ajîtasyan-propagandayê de yên gelek rêxistinan de sekiniye, raste rast geşbûnên li Kurdistanê; di vê navberê de bi akama rêzek karûbarê ku PKK pêşengiya wan dike pirsgirêk kirine rojane. Cî bi cî jî netewekariya, kurdî re çav kurç kirin, bi tawîz dana wê jî di kokê de, alîkî wê bi sosyal-şovenîzmê ve lihevnê tune. Ji bo vê yekê rexistinên ku herî şovenin jî îro weke parêzkarên mafê netewa Kurd derdikevin holê divê me nedinxa - pandin. Rewş hatiye cîyekî ku, çînên serdest yên faşistên Tirk jî hebûna "pirsgirika Kurdan" di qeysên pêwist de mecbûr mane qebûl kirine. Aqilmendê wanên "pêşverû" êdî pirsgirêka Kurdan qebûl **dikin**, ji bo "çareserên" nû dest bi propaganda û amadekirine raya gelemperî kirine.

"Pirsgirêka Kurdan" di 19 Çileyê Paşin de, piştî 12 Îlonê virde cara yekemîn di ıxurê parlamentoya çînên serdest de hatiye ziman û xirecireke mezin çêkiriye. Di axavtina xwe ya ne di rojene de newengerê SHP M. Ali Eren gotiye, **wisa** ye:

"Zagonên me li Rojnilatê cûde li Rojava cûde hatiye qedexekirin... (li ser şor avêtinê...) Ger dilê we heye, yên ku em di bêjin çewtin, werin ji vêderê bibersivbikin. Wezîrê karûbarê derve bensa stembari ya li ser Tirkan li Yewnenîstanê û li Bûlgarîstanê kir... Em demoqratin, emê her dem li dij stembariyê bin. Emê dij stembariya li ser Tirkan jî bibin... Ger li welâtê me jî li ser kêmnetewan stembarî dibe, navê wan tênhugartin... hûn jî werin vêderê wê bişermînin. Ez wê ji we dipêm." (Cumhuriyet, 20 Çileyê Paşin '88)

*

Îro li Tirkiyê, beşek ji çînên serdest, di ciyê ku ew ti de ne, eđi hebûna Kurdan -ne weke neteweke tabîî, ji bo wan êdi di xala herî peş de kêmneteweqebulnekirin li ber gesbunan lihevnehatin; nikarebuna siyaseta ku hebuna Kurdan redbike di demeke dirêj de li ser lingan sekinîn û li hem - ber sîyasetê wilo potansiyela Kurd ya netewî wê bikaribe ji bin kontrolê derkeve ditine. Evana ji bo hinekî nermkirine vê siyasetê, qebûlkirina hebûna Kurdan û di bin dûrêşmîn "di pêşweçûnê de rêdayina Rojhilatê" de uhw., herêma Kurdistanê hin ji ta nika zêdetir divê bê berbi cavkirin prensîba "Beparikirina Komara Tirkiyê bi netewe û dewleta xwe" di xala nika de êdi tenê bi "qamçî" nikare bê parastin; pêwistiya lêkirina hinek şekir li qamçiyê; xûyakirina Kurdistanê di bin îşxala eşkere ya leşkerî "di çavê dostên rojavayî de" ji bo demoqrasiyê jî nexweş e, uhw. diparêzin. Diyare ku, yê ku ewana anin vê xale, mirovhezkirina wan, mafê gele Kurd parastin nine; Fikra ji bo ku menfeata wan ya çinî di demeke dirêj de dikare bi vî awayî bêparastin e. Hişyarbûn û berxwedana netewî ya Kurd ku xwe weke bûyînekê diyar dike û diyariya meziniya bingeha girsehiya vê potansiyela berxwedane ye.

Berê hertiştî di şexsê tekoşina ku PKK didomine, berxwedana Kurd ya netewî ke xwe weke buyînekê nîşandide, dij vê, qebulkirina hebûna pirsgirêka Kurdan û da - xwaziya "siyasetên nû çêkirin, -bi armanca parastina bêparîkirina Komara Tirkiyê bi netewe û dewleta xwe- di kovarên sosyalîstên me yên legal de, weke ji aliyê gelek sosyalîstên sexte tê parastin; ji aliyê M. Ali Birand uhw. di çapderiya rojane yê rengîn bi awakî ku dengê wê hertim zidedibe destpêkiriye.

Axaftina M. Ali Eren axaftineke ku beşekî çînên serdest di pirgirêka Kurdan de di çarçiva lêgerîna "polîtika nû" de daxwaz dikin e. Axaftina M. Ali Eren, bi rastî hebûna netewa Kurd û mafê çarenûsiya wî reddike, dernakeve derê tixûbên şo-

venîzma Tirk, "Tabu şikandin" ancax di na va tixûbên vê tabûyê de ditine. Ew bi ditinên hemû beşên çînân serdest yên ku li ser pirsgirêkê bi hikumin, di nava tixûbên T.C. yê heyinî bê parastin. Lê belê ev jî, di vê xala pir tenik de, ji allilê piraniya axaftkarên çînên serdest de biperpeyi tê ditin. Di gel vê axaftina M. Ali Eren axurê meclîsî pir tev lihev bû; xeberên kêm dayin, xayintiya biberamberî, sûcên parîkirin, tehdîtên dengbirînê bidengkiribûn. Û ji bo ev axaftina li der meclîsê belav ne be jî, meclîsî biryar girt. Ev biryara behêşî jî, siyasetvanên di axurê meclîsa çînên serdest de eciziya pirsgirêka Kurd/Kurdistanê de îfada panikê ye.

Ev axaftina bi temamî gelê Kurd dide hember xwe, fîtkireneke nû, ya di kampanya şovenîşt ji aliyê hemû navengiyên çapdariyên çînên serdest de hatiya xebitandin.

Hîn dûre M. Ali Eren, bi zordayina partiya wî SHP jî, tîka dike, şirovedike ku çewt hatiye têgehistin; Li Tirkiyê "tabîî ku" (!) gelşiya Tirk/Kurd tine, şirovekirineke wisa kiriye; şerokê SHP'ê Înönü da xuyanî kiriye ku, li Tirkiyê gor peymana Lozanê hemwelatî yên kêmnetewe bi tene yên Xiristiyan û Mûsevî gere bê hesapkirin; gutiye hemwelatiyên me yên ku bi "Kurdî, Erebî, Lazî an jî zimanên din xeberdidin kêmnetewatiyê nayinin qadê". Ango guya Sosyal,Demokrat (hûn sosyal,şoven/sosyal emperyalîst bîxwînin!) netewekar (hûn dijminên gel bixînin!) siyaseta îro ya resmî ya partiyê, qebulkirina Kurdan weke netewe li alîkî, weke kêmnetewe jî nabîne.

Dîtînên M. Ali Eren di bingehê de bi siseta partyê, ya gelempere ve di lihevhatinê de ye, di vê partiyê de jî vê gavê dîtînên grûpeke piçûk in. Lê belê geşbûna tevgera netewî ya Kurd nîşan dike, ku çînên serdest di polîtîkên xwe yên vê mebese de hinekî berbiçav bike. Axawtin di vî warf da nîşanek e.

*

"Pirsgirêka Kurd" ji bo Kurdan li cîyên ku ew lê dijîn hinek mafên belî yên bi texûb, mesela otonomiya çandî naskirin "çareserkirin" û statûkoya, ku heye, di bingeha vê "çareserkirinê" de domandin; pêşniyariyeke ku, ji aliyê axaftkarên beşeke emperyalîstan, sosyal,emperyalîstan di vê dema davî de tînên ziman.

Di Senatoya ABD de li ser vê "çareserkirinê" dîtin tên çêkirin; li Elmanya Rojava, di kovarekê de, ku di bin kontrola we zereta parastinê de derdikeve, ev çareserkirina bi navê nivîskarekî eşkere têye parastin.

Nivîseke, ku bi navê Günter Knabe di kovara "Heer" (Ordî) çiriya paşin 1987 de derketiye, bi vi awayî hatiye girêdan:

"Di akamê de; Azadiya ku ji bingeha çêbûna NATOyê re esas e, parastina demokrasî û mafê mirovatî weke ramanên ku qîmeta siyasî ne, sedemên hevikirinê yê ji bo Tirkiyê jî pirsgirêka Kurd bi awakî aşitî çareser bike. Mirov qe nebe aşitiyekê û otonomiya çandî ji bo Kurdan daxwaz dike."

Ya ku emperyalistan jî bi vi awayi dide axaftin, bi rasti jî bilindbûna tekoşîna netewî ya Kurd e.

*

Dûmahîk heye

Der faschistische türkische Staat ist der Schuldige des ersten Völkermordes dieses Jahrhunderts!

DER VÖLKERMORD AN DEN ARMENIERN WIRD MIT DER REVOLUTION GERÄCHT!

Yüzyılın ilk soykırımının suçlusu faşist Türk devletidir!

ERMENİ SOYKIRIMININ HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

TKP/ML(BOLŞEVİK)

(Ermeni soykırımının 75. yıldönümüne ilişkin çıkarılmış olan, TKP/ML(BOLŞEVİK) imzalı bir afişi yayınıyoruz.)